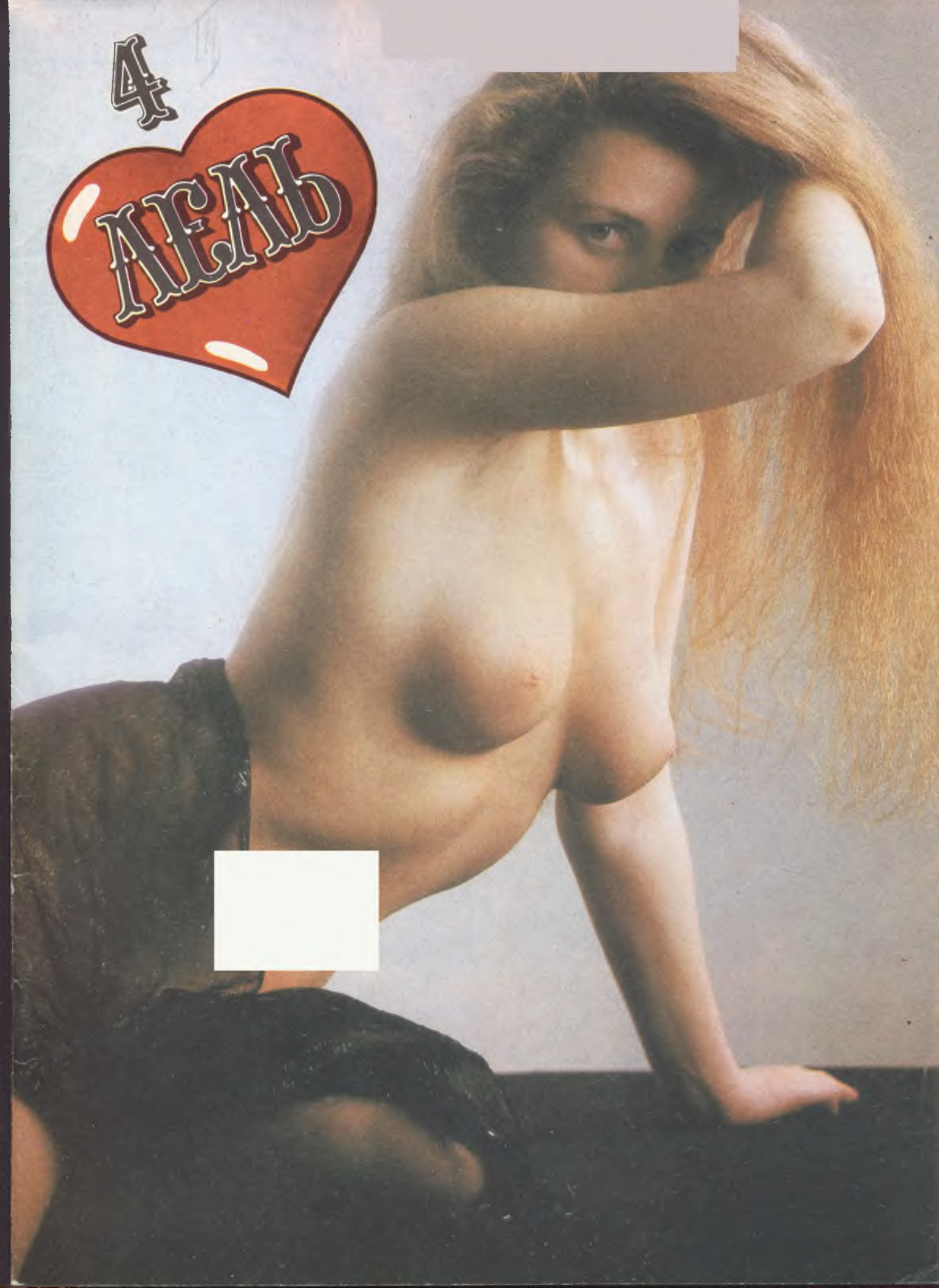

4

ЩОМІСЯЧНИЙ
ЕРОТИЧНИЙ
ІЛЮСТРОВАННИЙ
ЖУРНАЛ
ДЛЯ СІМЕЙНОГО
ЧИТАННЯ

СВІТАНКОВИЙ ПРЕЛЮД

Над розніженими солодкою втомою тілами йшов поєдинок хмільної ночі і тверезого ранку. Вони борсались, бились об поріг свідомості, як хвилі розбурханого моря: то бовваніла невидючість ночі, вкриваючи непроглядною темрявою розум клітин, то жеврів промінчиками сонячних надій ранок, розбурхуючи в артеріях небажання прокидатись. І хто зна, скільки тривав би цей двобій чорного й білого, якби жіноче начало випадково не збудилося в пальцях лівої руки. Підступною змією жадання воно підповзло до його хочи і наказало прокинутись. І зазвучав у нігтиках вальс, змушуючи дослухатися до п'яної любові, що вже заграла у вустах, окропивши їх голодом єднання в дикій млюсті незбагненого. І вуста вбирали, пили, смакували одне одного до болю, до жару, до гіркої солодкості, народжуючи хтиву заздрість у кожній клітинці півсонних ще тіл.

Першими повстали її перса. Виструнчилися солдатиками Ероса й потяглися пагінцями бажання до його вуст, розливаючи вологі пахощі молочної ріки, згадуючи дитяче майбутнє. Зацілувавши ті бруньки, наситивши їх вірою в появу загадкової первозданності, його вуста помандрували руслами блакитних артерій і вен до живоносних домен її лона, що в чеканні трепетного струму ніжності в ту ж мить грайливо відізвалося, вбираючи позивні його ества, затремтіло, переливаючись шовковистими пушинками звабливої засмаги (чи не подарунок закоханого сонця морського прибережжя?)

«А як же ми, ми, ми...» — зашепотіли стрункі ноги, що надили вологою ласкою, кликали, вимагали і, здивувавшись власній неувважності до відсутності найменших перешкод, переплелись зачудованими ліанами.

І розпочався жертівний танок на требнику долі. Всупереч секундам, хвилинам, годинам... І сміх наздоганяв стогін, крик рвався з тенет горла, вуста не пускали його, зойк сперечався з диханням, краплини тремтливого поту даремно намагались охолодити розпашілі тіла. Мить спокою у Вічність і... Гонки по колу. Голова обертом. Думки сплітаються з мріями. Розбиваються. Розлітаються сотнями обірваних слів. Кола, кола, іще, іще...

Пелюстки вуст розкрилися в солодкій знеможі. Відкинені голови сумирно спочивали на вічній білизні прийдешнього. Тіла клітинами пам'яті відлетіли у галактики Вічності, щоб знайти відповідь на одне-єдине запитання: хіба це може бути не від Бога?

Нариса НЕДІН

Засновники: фірма «Довіра» і
С. М. Чирков
(свідцтво про реєстрацію:
серія КП № 579)

Видавець: фірма «Довіра»

Головий редактор С. М. ЧИРКОВ

Редакційна колегія:

В. П. ГРАБОВСЬКИЙ

(відповідальний секретар),

І. В. ЛУЧУК,

В. І. МИТРОФАНОВ,

М. РЕВАКОВИЧ (США),

В. І. СТАХ (редактор відділу),

М. М. СУЛИМА,

В. В. ЧИСТЯКОВ

(редактор відділу),

В. В. ЧУПРИНІН
(редактор відділу ілюстрації).

Літературний редактор

В. Я. Митрофанова.

Художньо-технічний редактор

Р. О. Марковець.

Макет В. В. Чуприніна.

Фотоілюстрації О. С. Задираки.

Підписано до друку 07.09.92 р. Формат
60 × 84 1/8. Друк офсетний. Умовн. друк.
арк. 6,0. Умовн. фарбовідб. 26,0.
Обл.-вид. арк. 8,5. Тираж 25000 пр.
Зам. 0158204.

Адреса редакції: 254119, Київ-119,
вул. Пархоменка, 38-44.

Телефон для довідок: 211-02-78.

Комбінат друку «Преса України», 252047,
Київ-47, просп. Перемоги, 50.

При передруку матеріалів посилання
на журнал «Лель» обов'язкове.

Ціна договірна.

© «Лель», Київ, 1992.

Салах повернувся додому і з серцем кинув книжки та зошити на підлогу.

— Що трапилося? — запитала мати.

Не забарився з відповіддю:

— Набридла мені школа.

— Чому ж то так школа набридла? — лагідно допитувалася мати.

Салах з хвилину помовчав і відказав:

— Хочу женитися.

Мати ледве не зойкнула з несподіванки, та зустріла докірливий погляд чоловіка. Переборолла себе і боязко запитала його:

— Маєш щось проти?

Батько пропустив повз вуха її запитання, а повернувшись до сина, відрізав:

— Неслухняні хлопці, як ти, не заслуговують, аби їм давали згоду на одруження.

— З цієї миті буду слухняним сином, — з каяттям у голосі промовив Салах. — Буду справно молитися.

— Будеш молитися п'ять разів на день.

— Буду молитися п'ять разів на день.

— Будеш постувати в рамадан.

— Постуватиму цілий місяць в рамадан. — Не будеш вечорами вештатися поза домівкою.

— Не виходитиму з дому і вчасно лягатиму спати.

— Не питимеш.

— Не питиму і пішки піду до Мекки.

Батько втішено промовив:

— Ходи-но сюди, цілуй мені руку.

Салах підійшов до батька, схилив голову і покірно поцілував йому руку.

— Ще, поцілуй тричі.

Салах послухався і поцілував батькову руку тричі. Той, задоволений, зареготав і промовив:

— Скажи-но мені тепер, на кому ж ти хочеш оженитися?

— На дівчині, котра сподобається батьковій матері.

Батько зрадів ще більше.

— Гаразд... саме так розмовляють чемні діти.

— Єдине тільки й бажання в мене було, щоб перед смертю побачити твоїх дітей і дітей твоїх дітей, — звернулася мати до Салаха.

Батько глипнув на неї і запитав:

— То яку ж для нього вибрати дівчину?

Мати на мить замислилася і відповіла:

— Хайфа, сусідська дочка, справна дівчина.

— Знаю її, знаю. Гарний вибір.

— А ти її знаєш? — запитала мати в Салаха.

Той відповів запитанням:

— Звідки?

Мати підвелася.

— Куди ти? — кинув батько.

— Піду приведу Хайфу.

— Як це тобі вдасться?

— Збрешу. Попрошу, аби прийшла допомогти мені готувати. — Вийшла з кімнати. Батько голосно зареготав.

— Ет, клятий... Отже, надумав женитися? Вибрав же час. Саме зима надходить. — Закашлявся, азартно потер руку об руку. — Казковий сон, притулиться до гарячого тіла!

— Не люблю спати з жінками.

— Тоді навіщо ж тобі женитися?! — здивувався батько.

Салах понуро усміхнувся і нічого не відповів. У кімнаті запала тиша, аж поки не повернулася мати разом з Хайфою. Хайфі було шістнадцять років. Мала білу шкіру, чорні очі, таке ж волосся, була худорлява, однак міцненька. Повільно і несміливо увійшла до кімнати, сіла в одне з крісел. Здавалась ледь розгубленою.

Мати непомітно подала батьковій знак, аби

той вийшов з кімнати. Виходив, хитро всміхаючись. Незабаром вийшла і мати.

— Зараз повернуся, — кинула.

Салах майже хвилину роздивлявся Хайфу, потім несподівано запитав:

— Скажи, чи вмієш розв'язувати завдання з математики?

Ствердно хитнула головою. Салах усміхнувся і запитав:

— Моя мати казала, що я надумав?

— Ні, ні про що не казала.

— Не казала, що вирішив одружитися?

— Ні.

— І не казала, з ким?

— Ні.

— Хочу з тобою одружитися, коли ти не проти...

Хайфа з удаваним занепокоєнням промовила тремтячим голосом:

— Не знаю. Це мають вирішити мої батьки.

Тоді Салах остаточно переконався:

— Розумна дівчина. Отже, допоможеш мені розв'язувати задачки з математики.

— Ясна річ, допоможу.

Салах був задоволений. Голосно покликав:

— Мамо... Мамо!

— Чого тобі? — вкотилося до кімнати.

— Мені сподобалася Хайфа, і я хочу одружитися з нею сьогодні ж увечері.

— Зачекай кілька днів.

— Не буду чекати.

— Почекай хоча б до сутінок, поки Хайфині батьки повернуться з роботи.

Зажурений Салах дивився на Хайфу, що підвелася і вийшла з кімнати.

Не гаючи часу, мати почала готуватися до відвідання родини Хайфи, а батько став перед дзеркалом і розмовляв з ним, ніби з батьком дівчини. Змучений чеканням, Салах почав прогулюватися біля дому, сердито поглядаючи на сонце.

— Ану, котися швидше!

— З чого б це?

— Аби міг одружитися, коли прийде ніч.

— Ні, скоро не зайду.

— Закидаю тебе камінням.

— Спробуй лиш. Твоє каміння не долетить до мене.

Зрештою сонце поволі почало забирати своє жовте проміння, а Салах продовжував крокувати, дрібно і рішуче, біля будинку.

Ледь зайшло сонце, як батьки Салаха вже були біля дому Хайфи. Не встигли постукати, як двері відчинилися і їх привітали. Матір провели до жіночої половини будинку, а батька — до вітальні. Кілька хвилин він залишався один. Та нарешті увійшов батько Хайфи. Привіталися. Балакали про погоду, про розбещеність молоді, раптом батько Салаха мовив:

— Хотів би з тобою побалакати.

— Прошу.

— Маю намір оженити свого сина на твоєї дочці Хайфі.

Після хвилини мовчання додав:

— Що скажеш?

Батько Хайфи всміхнувся і промовив:

— У чому ж проблема? Ясно, згоден, адже ти гарна людина.

— Скільки за неї хочеш?

— Донька в мене красива, з освітою.

Як для тебе, віддам по тридцять чотири фунти за кожен кілограм.

— Це великі гроші.

— Якби не були сусідами, запросив би більше.

— Тож і я тебе прошу як сусіда, скинь трішки.

— Клянусь Аллахом, що зайвого не

Закарія
ТАМІР

ЗАРУЧИННИ
ПО-СХІДНОМУ

прошу. Адже вона у мене гарна донька. Вміє читати і писати, смачно готує.

— Твоя донька варта більшого... та знаєш, що в наші часи кожного фунта добути — клопітка справа.

— Впевнений, що моя ціна поміркована й нормальна.

— Ми люди бідні, отож зважте на наші достатки.

— Багатство — то ознака шляхетності.

— Твоя правда. Багатство — ознака шляхетності, але...

одну, намагалися зазирнути в замкову шпарину і побачити, що відбувається у кімнаті.

— Дотримаєшся слова щодо задачок з математики? — запитав Салах у Хайфи.

— Так. Допоможу тобі.

— Не кажи про це ні батькові, ні матері.

— Не скажу нікому.

Салах сміявся, втішений. Тим часом Хайфа підійшла до дверей і встромила шматочок вати в замкову шпарину, після чого почала роздягатися, наче досвідчена жінка, цілком

Батько Хайфи зітхнув і промовив:

— Що маю робити? Це моя єдина донька і мушу дбати про її майбутнє. Добре, візьму по тридцять фунтів за кілограм.

Батько Салаха з радістю погодився на таку ціну. Хайфу тут же вирядили на сук*. Поставили на чималі терези. Важила п'ятдесят кілограмів. Батько Салаха заплатив. Тим часом галас, що завжди супроводжує подібні події, ставав усе голоснішим. Згодом запросили Хайфу до кімнати, відведеної Салаху. Двері щільно замкнули. Та, не зважаючи на те, сусідки, штовхаючи одна

упевнена в собі. Лягла до ліжка і звернулася до Салаха напрочуд рішуче:

— Іди-но сюди. Іди до мене. Хочу тобі відкрити один секрет.

— Який? Скажи.

— Підійди, не бійся. Не хочу говорити голосно, щоб ніхто не почув.

Салах опинився біля неї. Голі перса заволоділи ним настільки, що припав до них обличчям і прикипів устами до пипок молодих грудей. Невтолима спрага охопила його, намагався ввібрати її всю.

Не з'їв персів, та через якусь мить залився сльозами, приголомшений тим, що груди не пирснули в нього теплим молоком.

Сергій КОНДРАШОВ
(м. Луганськ).
«СОН». 1991 р.

*Сук — Східний базар.

БІЛІ ПОЧИНАЮТЬ І ВИГРАЮТЬ

Такою популярною фразою звичайно починається більшість шахових задач. Як бачиш, подружко, навіть у такій суто чоловічій і безмежно мужній грі, як шахи, ініціативу беззастережно віддано у руки білих...

Сподіваюсь, натяк зрозумілий? На весілля, як відомо, женихи вибираються у чорне, а от наречені — цілковито білі! А білі мають починати. І не тільки у шахах...

І — вигравати! Завдяки великому терпінню і силі волі я виробив у собі звичку оптимістично дивитись на життя, тому раджу й тобі запам'ятати правило: все, що діється — на краще! Але — якщо справді щось діється. Бо, попри свій оптимізм, із сумом мушу констатувати, що далеко не кожній дівчині щастить зустріти такого парубка, який сам почне упадати за нею. А чекати, поки з'явиться Чарівний Принц і з першого погляду вгадає в Попелюшці Справжню Принцесу, — то взагалі безперспективна справа. Тим-то «білим» — тобі тобто! — часто доводиться «починати» і брати ініціативу в свої ніжні ручки.

Цілком можливе запитання: «А чому саме я? Чому це я маю починати, поки ті лінійні хлопці байдують?»

Запитання логічне. Сподіваюсь, і відповідь буде переконливою. Відповідаю.

По-перше, тому, що кількість хлопців, які мріють одружитися, значно поступається кількості дівчат, які прагнуть вийти заміж. По-друге, процент чоловіків, які признають побачення, маючи на меті освідчитись у коханні, такий сміховинно малий, що його і згадувати не слід. А по-третє, сучасний спосіб життя утворив таку надобережну породу чоловіків, які навіть на запитання «Котра година?» відповідають: «Я мушу подумати». Годі й чекати від них наполегливості.

Отож відклади вбік мокру хустину — сльозами горю не зарадиш! — і краще візьми в руки ініціативу. Білі починають! Залишається тільки визначити: як досягти перемоги?.. Від природи — вибач, так сталося! — я чоловік. Але — чуйний. Особливо до дівчат. А ще особливіше — до молодих і незаміжніх. А тому насмілюсь дати кілька порад. Зрештою, хто ж знає, як зваблювати чоловіків, краще за самих чоловіків! Тож послухай, може, й згодиться.

Минулого разу я вже казав про вкрай потрібне тобі «інтерв'ю» з тим самим хлопцем, який накинув на тебе оком. Тому слід заздалегідь визначити, де ви зустрінетесь і куди підете, неквапливо розмовляючи (а насправді — витрушуючи з нього відомості про життєві цілі, естетичні смаки і моральні якості).

Не варто перші ваші зустрічі проводити в кінотеатрі, на стадіоні або концерті твоєї улюбленої рок-групи. Такі розваги не допоможуть тобі краще зрозуміти людину, оскільки майже не залишають часу для розмови. Але якщо він вирішив неодмінно відвідати концерт «Братів Гадюкіних», не відмовляйся: часом емоційний сплеск після концерту може розкрити душу людини, а це дасть тобі змогу зрозуміти свого кавалера.

Ресторан або кафе — теж не найліпші місця для розмов, оскільки хлопцеві доведеться витрушувати свій гаманець. На початку вашого знайомства він готовий викладати або свої почуття до тебе, або гроші. Але не все водночас! Оскільки тобі зараз потрібніші почуття, постарайся зробити так, щоб його фінансові витрати не перетворились на проблеми збанкрутілого бізнесмена.

Ошелешувати чоловіка надзвичайними видовищами поки що теж не слід. На вершині Говерли або на палубі шикарного вітрильника найкраще освідчуватись у коханні й пропонувати дамі руку та серце (принаймні так вважають кінематографісти, які знімають для нас фільми про кохання), але нам до цього ще далеко. А твій приятель, зустрівшись з чимось екзотичним і невідомим, значну частину своїх емоцій віддасть саме екзотиці, а не дівчині, яка йому ту екзотику запропонувала, тобто тобі. Зваж на це.

«Хай краще мене періодично обдурюють, ніж нікому не довіряти!»

Астрід ЛІНДГРЕН

**ХРАМ
ДІВОНІЇ**

* * *

Дві подружки

— Порадь, дорогенька, за кого із двох женихів мені вийти: один — крадій, а другий — жодної спідниці не пропустить...

— Як на мене: хай краще двічі згвалтують, ніж один раз обікрадуть.

* * *

— Чи може жінка зробити чоловіка мільйонером?

— Звичайно. Якщо він до зустрічі з нею був мільярдером.

ЧОЛОВІКИ КАЖУТЬ

Найтяжчий гріх — страх.

Найкращий день — сьогодні.

Найліпше місце — там, де ти маєш успіх.

Найкраща робота — та, яку ти любиш.

Найкращий відпочинок — робота.

Найбільша помилка — втрата надії.

Найбільша слабкість — ненависть.

Найганебніша риса характеру — самовпевненість.

Найнебезпечніша людина — брехун.

Найбільша потреба — у спілкуванні.

Найбільше багатство — здоров'я.

Найогидніше в людині — зверхність.

Найбільший дар, який ти можеш дати або отримати — любов.

Твої найлютіші вороги — заздрість, жадібність, потурання власним слабостям.

Поль С. БРЕГГ

ХТО ВИ, ДОКТОР КІНЗІ?

Оскільки мені доволі часто доводиться посилається на досвід Альфреда Кінзі, у частини читачів виникло запитання: а хто він, власне, такий є?

Альфред Кінзі — видатний американський сексолог. Розпочав свою роботу у двадцять років нашого століття на кошти з Фонду Рокфеллера. У тридцять років студентки Індіанського університету організували лекції для однокласників, які вирішили вступити в шлюб. Проводити ці лекції доручили кільком викладачам на чолі з А. Кінзі. На той час він був відомий як зоолог і автор популярного підручника з біології.

Бажаючи поповнити свої знання в царині сексології, Кінзі проводив додаткові бесіди на ці теми із своїми студентами та знайомими, а коли отримав матеріальну підтримку, найняв помічників, запросивши для цього людей з винятково вдалим подружнім життям, які погодилися щиро відповідати на інтимні запитання й опитувати інших людей у поїздках по Америці.

Кінзі та його помічники опитали 10 тисяч чоловіків і жінок. Це була грандіозна праця, котра до нашого часу не має собі рівних. Наслідки цієї

праці вчений виклав у двотомному виданні: «Сексуальна поведінка чоловіків» та «Сексуальна поведінка жінок».

Та, як це і в нас буває, праці Кінзі викликали стійкий протест з боку багатьох колег. Керівництво університету запропонувало Кінзі або відмовитися від досліджень, або припинити читати курс підготовки до шлюбу. І хоча публікація звітів А. Кінзі стала сенсацією і принесла йому всесвітню славу, одночасно в Америці вибухнув грандіозний скандал. На вимогу невігласів і святенників Фонд Рокфеллера припинив фінансувати дослідження Кінзі, його книжки викидалися з бібліотек. Зрозуміло, вчений страшенно переживав, але роботу не припиняв. У 1956 році він помер. Але й сьогодні його праці використовуються сексологами всього світу.

Нині в США створено інститут імені Альфреда Кінзі, котрий так і називається: «Інститут сексологічних досліджень». За його методикою в багатьох країнах світу проводяться масові опитування людей про сексуальну поведінку. Результати цих досліджень мають величезне значення для психологів, педагогів, лікарів, соціологів. А книги Альфреда Кінзі й дотепер залишаються бестселерами.

ЛЕЛІЙ-історик

Найліпше розмовляти в музеях, парках і на твоїх улюблених вулицях, де час від часу можна пропонувати йому «скуштувати» якусь цікаву, дотепну інформацію: «А цей портрет намалював Ван Гог. Відрізав своє вухо і намалював». Чоловіки страшенно нудьгують, не отримуючи інформації, тому постарайся зробити так, щоб хлопець не занудьгував з тобою. Ваші зустрічі мають викликати в ньому цікавість, тільки тоді він звикне проводити своє дозвілля з тобою, а не з друзями-товаришами за пляшкою. І навіть якщо якась інша жінка (суперниця) приверне його увагу, він швидко почне згадувати те розмаїття вражень, новин і почуттів, яке дарувала йому ти, і повернеться.

Багато молодих жінок не знають, чи можна телефонувати чоловікові. Кажу чесно: можна! Ті часи, коли такий учинок вважався не гідним чесної дівчини, на щастя, вже минули. Але — знову ж таки! — неодмінно май якусь цікаву для нього інформацію, а не тільки запитання, чи, бува, не скучив він за тобою. Бажано обирати для дзвінків і зручний час. Тоді ваша розмова буде приємною для обох. Між тим — час іде, ваші побачення стають звичайними, тепер можна показати себе в усій красі. Що це означає?..

Більшість жінок цілком справедливо вважають, що можуть підкорити чоловіка вродою, вмінням смачно готувати, доброзичливістю або сексом. Усе це так. Але є ще один цікавий й ефективний спосіб, який надає можливість водночас і полонити чоловіка, і спрогнозувати майбутнє подружнє життя (якщо ти про це мрієш). Спосіб полягає от у чому: поведься з ним так, ніби ви вже одружені. Як дружина поводитися з чоловіком. Звісно, я маю на увазі найкращі взірці подружнього життя, де панують любов і злагода. Тому, не соромлячись, навчись підтримувати й критикувати свого кавалера.

Хвали чоловіка, аби він відчував свою особливість. Ти на власні очі бачиш його унікальність — і саме тому пропонуєш йому своє товариство. Слова «Ти незрівняний, ти так відрізняєшся від решти чоловіків» — то балзам на рани мужчини, який потерпає від постійної суворості на роботі, в міському транспорті, в житлових конторах і магазинах. Коли людину хвалять, вона мимохіть стає кращою.

Але — хвали, та не захвалюй! Відповідна критика теж потрібна: така, яка б стимулювала чоловіка емоції, яка не дозволить йому упевнитися, ніби він занадто гарний для тебе, а тому може знайти собі кращу подружку. Однак мушу попередити: критика не повинна бути злостивою! Як засвідчує народна мудрість: «Пес бреше, бо співати не вміє». А ти ж умієш, правда? Тож навіщо тобі брехати?

Критикувати треба й яко і виключно сам на сам. Критика в присутності сторонніх — найжахливіша помилка, якої припускаються жінки. Відверто скажу: ми, чоловіки, неспроможні вислуховувати критичні зауваження на публіці, хоч якими дрібязковими і справедливими ці зауваження були б.

Знаю напевне: вдале поєднання теплої підтримки і незлобливої критики здатне робити дива! Ніжне, щире заохочення сповнюватиме парубка радісною впевненістю у власних силах, а критичні зауваження лише підкреслять, що ти не обманювала, коли хвалила його.

Наостанку — кілька слів щодо сексу, оскільки до цієї теми я ще повернуся. Як казав класик, людство сміючись розлучається із своїм минулим, але потім із сльозами починає думати про майбутнє. Зрозуміла, про що йдеться?.. Так от — усе врешті-решт залежить тільки від тебе. Багато молодих жінок вважають, ніби в ліжку вони зможуть прив'язати до себе хлопця без усяких попередніх хитрувань.

Можливо. Але дослухайся поради колишнього парубка, який неодноразово й успішно долав труднощі на шляху до ліжка: хлопці обіцятимуть що завгодно, аби побачити тебе горілиць, але потім у них бувають провали в пам'яті. Американська народна мудрість засвідчує: чоловіки користуються коханням, аби одержати секс, жінки використовують секс, аби дістати кохання, та процент успіху в чоловіків значно більший. На превеликий жаль. Твій, звісно.

Та водночас не можу не згадати улюблену свою Астрід Ліндгрєн, яка вигадала чарівного Карлсона, який живе на даху, а ще сказала напрочуд оптимістичні слова, котрі, на мою думку, кожна жінка мусить написати помідою на дзеркалі у ванній кімнаті і читати щоранку:

«Хай краще мене періодично обдурюють, ніж нікому не довіряти».

ЛЕЛІЙ-порадник

ІДЕАЛЬНА ВРОДА

Так хочеться бути красивою, вродливою, гарненькою! І не просто красивою, а ідеально красивою! Так хочеться!..

Розумію. Співчую навіть. Але — ніколи не погоджусь! Чому? Та тому, що якби всі дівчата були ідеально вродливими, то як можна було б відрізнити Оксану від Олі чи від Галі?.. Усі — ідеально вродливі, й усі — цілком однакові.

Це — по-перше. А по-друге, якогось похмурого дня всі ці ідеальні красуні перетворилися б на просто стандартних, оскільки мода на вроду змінюється так само, як і будь-яка мода. Прикро — але це так. Скажімо, поетів усіх часів хвилювала врода Венери Мілоської — певне ж, ти бачила цю скульптуру або хоча б фотографію (не самої Венери, звісно, а скульптури), виконаної ще за сто років до нової ери. Але подивимось на неї не поетичним, а математичним оком:

Зріст — 162,5 см.

Вага — 66,4 кг.

Груди — 88,2 см.

Стегна — 95 см.

Хто б з діячів реклами запросив дівчину з такими фізичними показниками до школи фотомоделей? А Зайцев, Юдашкін чи навіть сам Карден і на поріг таку манекенницю не пустили б!.. А вона ж — Венера!..

Одне й заспокоює: не існує в світі ідеальної жіночої вроди — значить кожна з вас буде приваблива по-своєму.

Втім, навіть у ті далекі від нас часи, коли давньогрецькому художникові замовляли статую Венери, майстер відбирав п'ятьох найвродливіших дівчат міста, з кожної брав якусь деталь зовнішності — і лише тоді йому вдавалося створити еталон вроди. Або не вдавалося — якщо не встигав за модою.

Та все одно — настирливі чоловіки не вгамовувались у своїх пошуках ідеальної вроди. В одній середньовічній східній

* * *

— Чому ви розлучаєтеся?
— О, мій чоловік така нетактовна людина! Лежимо ми з моїм другом Жаном, а він заходить до спальні й запрошує пити каву!

* * *

— Мамо, у нас, напевне, ніколи не буде дітей: я ніяк не можу змусити себе проковтнути цю гидоту.

*Рукописний зошит
XVII сторіччя з
описами різних хвороб
та засобів лікування
знайшла на Пінезі
археологічна
експедиція
Пушкінського дому.
Мою увагу привернули
два рецепти проти
подружньої*

*невірності, які, за
свідченням літописця,
користувалися
неабияким успіхом:
«Котрий чоловік од
дружини блудить,
масти його
ведмежим салом і від
того не буде йому
похоті на іншу, крім
своїї».*

*«Котра дружина
бігає від чоловіка
свого, давати їй
кропиву в м'яке місце
і почне його любити і
припинить од нього
бігати».
Цікаві рецепти,
правда? Та не тільки
у сиву давнину
полюбили такі*

книзі так описуються обов'язкові ознаки жіночої краси:

«Три речі мають бути білими: шкіра, руки, зуби.
Три речі мають бути чорними: очі, брови, вії
Три речі мають бути червоними: губи, щоки, нігті.
Три речі мають бути довгими: фігура, волосся, руки.
Три речі мають бути короткими: зуби, вуха, ступні.
Три речі мають бути широкими: груди, лоб, проміжок між бровами.
Три речі мають бути круглими: груди, шия, підборіддя.
Три речі мають бути повними: руки, стегна, литки.
Три речі мають бути тонкими: губи, волосся, пальці.
Три речі мають бути маленькими: груди, голова, ніс».

Тепер подивись на себе у дзеркало і скажи: «Хай їм грець, тим східним мудрецам! Добре, що ми на заході живемо!»

І це — правда, на заході. Хоча й не на надто далекому. Та все ж спробуй «вдягти» на себе «ідеальну руку», як її бачив Фіренцуола: «Рука має бути великою, повною і білою. Долоня — рожевою і м'якою. Пальці досконалі лише тоді, коли вони довгі й тонкі. Шкіра між великим і вказівним пальцями має бути рожевою і без зморщок. Нігті красиві лише тоді, коли вони рожеві, блискучі, не надто довгі й дещо заокруглені».

Якщо ж і ця «еталонна рука» ніяк не вдягається, можна послатись на те, що Фіренцуола жив у XVI столітті. А от у вже ближчі до нас часи, у 1920 році, німецький учений Штратц надрукував свою знамениту книгу «Краса жіночого тіла», в якій описав «абсолютний» взірць. Ось деякі канони Штратца: зріст жінки має дорівнювати довжині голови, помноженої на 8. Або довжині кисті, помноженої на 9. Або довжині обличчя,

помноженої на 10. Відстань між скронями повинна відповідати довжині обличчя. Ширина плечей має дорівнювати подвоєній довжині голови. А ідеальна вага вираховується за такою формулою: зріст помножити на об'єм грудей і поділити на 240.

Сподіваюсь, тобі, подружко, не потрібний комп'ютер, аби провести такі підрахунки?.. От і добре.

А яким має бути ідеальне жіноче вуха? Заввишки — 6–7 см, завширшки 3–3,5 см. До того ж мочку бажано мати трохи меншу від третини довжини усього вуха. Мірай, мірай, голубонько!..

А сучасні американські психологи, намагаючись визначити пануючі в США критерії жіночого обличчя, розробили отакий «рейтинг»:

кожна щока має бути завширшки не більше від довжини рота;
великі, бажано голубі очі;
гладеньке волосся;
довгі вії;
ніс — прямий у профіль, злегка ромбовидний анфас;
рот — не надто великий, але й не маленький.

Поряд з прямими носами мають «попит» також злегка кирпаті, що приємно.

Але все це — теоретичні висновки, оскільки ті самі психологи зазначають, що в житті часто-густо особливою привабливістю відзначаються саме ті обличчя, які не вкладаються в прокрустове ложе жорстких стандартів.

Виявляється навіть, що вроду жінки можна визначити, не бачачи її! Так один сліпий професор Кембріджського університету якось похвалив зуби однієї дівчини. «Даруйте,— сказали професору,— звідки ви це можете знати, ви ж не бачите?» А професор відповів:

— Коли леді розмовляла з молодим джентльменом, вона весь час сміялася. Безперечно, вона дуже красива!

Сподіваюсь, натяк зрозумілий? Отже, кожна може стати найгарнішою в світі, просто ідеально вродливою. А для цього не так уже багато й треба!

ЛЕЛЬ-математик.

РИЗИК І ПОДИВ...

Ти зустрічаєшся з хлопцем уже доволі давно і вважаєш, ніби знаєш свого обранця на всі сто! Я радий за тебе. Хоча, відверто, дещо й сумніваюся в тому, що все саме так. Швидше ти його знаєш ще погано. Хочеш довідатися більше? Тоді постав йому десять запитань цього тесту — і... щиро здивуєшся. А він... Утім, спочатку запитання.

1. Який з означених стилів жіночої моди йому більше до вподоби?

а) хлопчатий стиль (джинси, футболки, кросовки);
б) жіночий стиль, скромний і строгий;
в) екстравагантне вбрання (крупна біжутерія, яскравий одяг, найостанніші капризи моди).

2. З означених трьох пунктів який імпонує йому найбільше?

а) його робота (школа, інститут, секція, громадська діяльність);
б) кохання;
в) друзі-хлопці.

3. Якщо йому щось кажуть про одруження, він відповідає:

а) «Ну-ну, це дотепно»;
б) «Поговоримо про щось інше»;
в) «Треба ще поміркувати хоча б день».

4. Що він робить, коли збирається провести з тобою вечір?

а) заздалегідь повідомляє в подробицях всю вечірню програму;
б) оскільки більше любить імпровізувати, то й покладається на випадок;
в) просить тебе щось придумати.

5. Яка якість найбільше приваблює його в дівчині?

АНТОЛОГІЯ БЮСТГАЛЬТЕРА

засоби боротьби за кохану людину. От тільки-но одержав я листа від Олени Єкатеринушкіної з Хмельницької області, в якому дівчина пропонує свої рецепти — як бути коханою або коханим:
— Потріть руки травною залізняк або перекотиполе, і

доторкніться до того, кому бажаєте подобатися. Запаліть вогонь і скажіть: «Як запалюю я вогонь, так нехай запалиться серце...» (промовляй ім'я задуманої особи). Покладіть у розрізане яблуко записку з ім'ям бажаної особи,

виставте його на сонце — відповідно до того, як яблуко буде сохнути, страждатиме кохана особа. Можже, й ви, читачі, знаєте якісь магичні секрети кохання? То не гайте часу — я чекаємо на листи!

ЛЕЛЬ-чарівник

а) порядність;
б) здоровий глузд;
в) кокетство.
6. Який з жіночих недоліків найбільше дратує його?

а) твоя схильність до поганого настрою;
б) сльози з будь-якого приводу;
в) те, що ти запізнюєшся на побачення.

7. Яка з трьох актрис йому подобається більше?

а) Кім Бесінджер;
б) Наталія Негода;
в) Сандра.

8. Він колись дуже кохав одну дівчину (хоча б уяви це!), але коли стало зрозуміло, що почуття минає і час закінчувати роман, він:

а) не хоче більше навіть бачити її і знати, кінець, крапка;
б) намагається хоча б раз з'ясувати з нею стосунки, поговорити;
в) він каже: «Давай залишимося просто друзями».

9. Який з цих видів спорту більше цікавить його?

а) біг, атлетизм, плавання;
б) шахи;
в) теніс, футбол, хокей.

10. Кому з трьох артистів він надасть перевагу й свої симпатії?

а) Арнольд Шварценеггер;
б) Дмитро Харатьян;
в) Ален Делон.

Отже, він відповів. Подивись тепер, що з цього вийшло.

РОЗГАДАЙ ЙОГО — В ЙОГО ПРИСУТНОСТІ!

Підрахуй, скільки разів «твій» обранець був схильний до думки «а», «б» або «в». Найбільша кількість відповідей «а» відповідає тлумаченню «Мужчина А», «б» — «Мужчина Б», «в» — «Мужчина В».

Отже, він сам визначив свій тип.

МУЖЧИНА А.

Ви, можливо, навіть занадто милуєтесь собою і занадто самовпевнені. Знайте ж, що ви часом дещо

фривольні: ви любите, щоб дівчина підкорялася вам, і в той самий час прагнете, щоб вона в деякі моменти заміняла вам друга-чоловіка. Але так бути не може! Обирайте, або вам більше смакує.

Ваша суворість і деяка жорстокість (і ви це знаєте!) є удаваною.

Вам до вподоби поводитися імпульсивно: для вас цілком можливо завтра опинитися в компанії людей, яких ви до сьогодні зовсім і не знали, або викликати до себе таку антипатію товариства, що ви відчуватимете, ніба дарма народилися на світ божий. Так, ви чарівний, оманний, і вам це відомо! Але постарайтеся не надто на цьому грати: ви ризикуєте нашкодити собі на жорстоке розчарування.

МУЖЧИНА Б.

Ваша любов до пригод і веселий характер, ваша сором'язливість і зібраність дозволяють припустити, що ви одночасно і дуже чутливі, і суворі. Ви дуже близькі до ідеалу дівчат, особливо молоденьких. Ви не любите галасу і метушні, водночас ви здатні виявляти щирі ніжність. Якби вам це трохи менше нервозності!.. Поміркуйте над цим. Навколо вас багато людей, і вони на вас дивляться.

МУЖЧИНА В.

У вас проблема. Це вже точно: коли ви нарешті самоствердитесь і почуватиметесь упевнено? Замисліться ось над чим. Ви для жінки ідеальна довірена особа, у вашу жилетку добре поплакати. Але такими чоловіками вони рідко захоплюються. Жінки значно вимогливіші, ніж ви собі думаєте. Ви маєте свій шарм, але вам не вистачає загадковості. А дівчата так люблять таємниці!.. І до того ж постарайтесь бути менш балакучим. І хоча б зрідка дослухайтесь до того, що вам кажуть, а головне... поменше говоріть самі.

Як казав один літературний герой: «Груди — це непристойно!» Здається, він мав рацію, оскільки навіть в інтимних відділах універмагів, куди чоловіки і зазирають, страхаються, деякі жіночки все одно соромляться вимовити слово «бюстгальтер» і лагідно звертаються з проханням «показати оту штучку».

А от журнал «Лайф» не соромиться називати речі своїми іменами. І навіть більше — виклав історію цього предмета жіночого туалету, яка, сподіваюсь, буде цікавою і вам.

На початку нашого сторіччя жінки розгорнули наполегливу боротьбу за власну емансипацію. Як і кожна чергова війна за жіночу незалежність, ця почалася з того, що в моду ввійшли костюми, які робили фігуру тендітною і стрункою. Зірка Нью-Йоркського вищого світу Каресс Кросбі 1913 року зробила чималий внесок у справу емансипації. Невдоволена тісним корсетом під вечірнім платтям, вона попросила покоївку з'єднати рожевими резинками дві носові хустинки. Голова фірми «Уорнерс», який на ті часи був собі малопомітним коннектикутським корсетником, негайно сплатив Кросбі півтори тисячі доларів за патент на цей «винахід». І, як виявилось, нічого не програв. Кросбі промовила при цьому історичні слова: «Не знаю, чи посіде бюстгальтер у світовій історії таке ж місце, як папроплав, але це я винайшла його».

У двадцятих роках бюстгальтер покривав весь торс жінки і стягував груди. Саме тому найголовніша в Америці компанія по виробництву таких речей так і називалась — «Бойшформ» — «Хлопчача фігура».

За часів великої депресії груди було реабілітовано: жіночість заохочувалась, аби жінки не витісняли чоловіків з їхніх робочих місць, яких і так на всіх не вистачало.

Під час другої світової війни в Америці виник дефіцит бавовни, гуми і шовку, тому підприємці почали використовувати синтетичні матеріали. Ліфчик для повногруді Джейн Рассел, головної героїні голлівудського фільму 1943 року «Людина поза законом», сконструювала аеронавтична фірма Говарда Х'юга. «Вони зробили його з металу», — розповідала артистка, — і він був страшенно незручний».

По війні жінки знову почали вдягатись так, що стали схожими на пісочні годинники. «Немає моди без заобонів», — промовив Крістіан Діор, і жінкам довелося стягувати себе особливими поясами, аби з'явилась «осина талія». Тим, хто не був схожий на «сексуальних богинь» епохи Бріджит Бардо та Марілін Монро, доводилось допомагати природі поролоном або ж щосили крохмалити свої бюстгальтери.

Бюстгальтер (або його відсутність) стали предметом всенародної дискусії в революційні шістдесяті роки. На конкурсі «Міс Америка-68» молоді леді демонстративно викидали бюстгальтери та бігуді на смітники. Відому в країні конструкторку космічної техніки було звільнено з роботи за організацію на секретному об'єкті «п'ятниці без ліфчиків».

Актриса Марло Томас, яка знялася в телесеріалі «Та дівчина», заявила: «Бог створив жінку такою, щоб вона могла чимось потрясти, тож нехай їй ніщо не заважає!»

Фірми по виробництву білизни були в паніці. Та на їхньому боці був час і, як не прикро, гравітація. Лікарі попереджали про «куперівський ефект відвисання», розтягання грудних зв'язок. Енн Лендерс, відомий спеціаліст у цій галузі, запропонувала «олівцеву перевірку»: якщо підкладений під груди олівець не падає, треба одягати бюстгальтер.

Однак збільшення бюсту і зараз залишається найпопулярнішою операцією косметичної хірургії. А бюстгальтерна королева Пупі Кедолл, чий бізнес процвітає в Нью-Йорку і Токіо, відзначає: «Нічого страшного! Просто бюстгальтер у наш час все більше стає не нижнім одягом, а верхнім».

Отак!

ЛЕЛЬ-тлумач

— А скажи, Модільяні був ідіот?
допитувалась вона,
коли я шаленів жаданням.
— Такий же ідіот, як і всі на цьому світі,—
повчав я, обіймаючи
успокоєні вибухи її сідниць.
— Розумієш, старий, я часто думаю
про незвичність мистецтва.
То зайва розкіш.
— Так, мистецтво — то завше надмір,—
відповідав, вицілюючи коліна.
— Але надмір лише й рятує нас від убогості.
Смертним полишається єдине:
бодай маленький надмір —
у вірі,
у звичках,
у смаках,
просто — в примхах.
— Так, моя маленька, саме так.
Ти, як завжди, говориш діло,—
повторював,
клацаючи зубами од пристрасті.
— А коли в нас народиться доня,
ми кластимем їй в узголів'я
тільки троянди,— охриплим
голосом проказувала вона.
— В узголів'я, і неодмінно троянди,—
не своїм голосом
я погоджувався покірно.
— Яка докучлива муха —
дзичить і дзичить.
Убий її, любчику.

Той спогад: вечір, вітер і печаль
пронизливого тіла молодого,
що в двері уступилося, халат
пожбурлило на спинку крісла й тонко
пішло, пішло, пішло по смертній лінії,
аж понад стелю жальний зойк завис.
Вікно — велике й сине. Жовті штори
приспущені недбало. Чорний стіл
іскулився, тремтить на ному шклянка
тонкого скла — дзень-дзень, дзень-дзень. Пора
наблизитись, в тугий вогонь пірнути,
так зграбно скутий білим свічником.
Чаруй мене, чаруй мене, чарунко
далеких берегів, куди я плавам
пливу, пливу, пливу — й не допливаю,
бо зносить часу хвиля навісна.
Лиш вечір той, і вітер, і печаль,
і ти, як грудка крику молодого,—
світає під сонцем опівнічним
і виспокоїтись не дає.

Василь Стус

ПОВЕРНИ

Я довго вчив граматику кохання,
граматику грудей і губ твоїх.
Ти утікала і ховала сміх,
межи зубів затиснений востаннє.
Біліли стегна в хижих шелюгах.
Нескорена вовчиця зголоділа
скла по лезах розпашіле тіло,
аж червонів багульник у ногах.
О довгі гони видовжених тіл!
Стріла і лук! Стріла і лук! І — ось він —
цей напад шалу, цей простоволосий,
цей голий безум збурханих страшидл.
Сто диких стріл і сто глухонімих
ввійшли у лук і свист пообтинали
по тятіві. Лиш гони клекотали,
не вгамувавши плач, і сказ, і сміх.
Горіло небо, падаючи вниз,
земля горіла і пливала, як човен,
увись. А я, шаленством диким повен,
ламав пропахлий алкоголем хмиз.
Димів, як погар, наш округлий сон,
тремтіла перед ранком охолота
безсонна річка, як богиня, гола,
даруючи цілунок, як прокльон.

Книжкові знаки художника Олександра МІКЛОВДИ

МЕНИ НІЧ

Гарноброва, пожежностанна,
(лона твого пахка рілля!)
зголоднілим поглядом спалена,
непокірна, нічна і лячна.
Як твоє розпросторилось тіло!
Як прозріло мені в імлі!
Деся на всій на великій землі
тільки й того: одвічне диво
твого голосу, рук, очей,
губ твоїх голубливе гудиння.
В небі місяць стоїть, як шельвах:
стереже нам святешні будні.
Криво усмішка гасне дець,
сновигаючи, як сновида.
Вже заходить на ранок, в день,
в заціловане підборіддя,
в хаос ліній твоїх німих,
ув осліплений сполох пальців...
Хлюпостасемося у щасті,
загубивши годинам лік.
П'єм, як з корця. Хай кара ніч
виповзає зачадним щемом —
ще не шезни, благаю: ще нам
сон-трава зацвіте у вікні.

EX LIBRIS
БОРИСА
ЛЕВЫХ

Вбери-но білу сукню
на тіло на прогінне,
нехай я, переждалий,
од шалу затремчу.
Вбери пречисту сукню,
і озириись лукаво,
і зваб мене прожогом,
аби я звисочів.
Вбери-но гарну сукню,
не дай мені уздріти
далекі перегони
пролопотілих літ.
Вбери дівочу сукню,
обдай тим сяйним сяйвом,
нехай відчую: медом
мені твій танцесік.
Вбери-но славну сукню
на тіло молодече,
на вигронені перса
і лебідь живота.
О захвате — несила
од думи продихнути:
зорить мені у душу
безсмертний погляд твій.

Поверни мені, горличко,
зацілована солов'ями,
щоб мовчали дуби,
щоб зорі мовчали,
і мовчали жаріючі перса твої.
Поверни мені ніч,
хай і крадену — нашу.
Поверни мені губ
полинову п'янку гіркоту.
Заверни у сувій
час, що сплив проміж нас,
як не щільно
ми з тобою ховались від нього,
як не добре
не пускали до себе той час.
Бачиш, сутінь пливе,
як туманна хитка лебедиця.
В шиби стукає дзьобом
сизуватий і гамірний дощ.
Поверни мені, горличко,
свій голос печальний,
як легке ластів'їне крило
і свої тугогруді обійми.

EX
LIBRIS
HEIKKI LÄHTE

Маркіз де Сад... І нам зразу ж згадуються слова «садизм», «садист», «у-у садюга», в уяві проносяться жахливі образи і картини страшних збочень. Та чого тільки не можна пов'язати з іменем де Сада? А що можна? І взагалі, хто він, цей мерзенний тип, збурювач суспільної моралі, розкитувач державних устоїв?

Недарма, мабуть, із 74 років свого бурхливого життя він провів у в'язницях 14, а ще майже стільки у божевільні, де й помер. Його ув'язнювали з благословіння короля Франції Людовіка XV, революційного уряду Робесп'єра, імператора Наполеона.

Однак безліч разів прокляте ім'я де Сада не забуто, його «мерзенні» твори перевидаються і перекладаються в багатьох країнах світу, інтерес до них не вщухає, і Франція, двері в'язниць якої за його життя завжди були готові розчинитися перед ним, у 1990 році урочисто відмітила 250-річчя з дня народження маркіза, його замок у Провансі перетворено в музей.

Так хто ж він, маркіз де Сад? Кавалерійський офіцер армії його королівської величності, комісар Республіки, присяжний революційного трибуналу, голова секції Пік, актор, режисер, драматург, автор близько

ДІАЛОГИ,

призначені для виховання молодих панночок

ДІАЛОГ ПЕРШИЙ

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ, ШЕВАЛЬЄ ДЕ МІРВЕЛЬ

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Я тебе вітаю, брате. А де ж пан Дольмансе?

ШЕВАЛЬЄ. Він прийде о четвертій, а обідаємо ми не раніше сьомої. Тож устигнемо і наговоритись, і навітшатись.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Чи повіриш, брате, мені навіть трохи ніяково за свою надмірну цікавість, і ти, мабуть, не уявляєш, які безсоромні плани склала я на сьогодні. Далекі, друже, ти надто поблажливий до моїх забаганок. Невже ти не помічаєш, що чим більше в мене причин бути розважливою, тим більше збуджується моя клята уява, тим більше прагне

двох десятків творів, що дійшли до нас, багаторічний в'язень, розпусник, збоченець...

Бурхливе життя і творчість маркіза Донасьєна-Альфонса-Франсуа де Сада органічно накладається на не менш бурхливу епоху, свідком подій якої та й активним учасником яких він був. Тогочасне французьке суспільство було безнадійно уражене. Близь і пишність королівського двору, витонченість і рафінованість аристократії лише прикривали розпад держави, занепад моралі, зіпсутість звичаїв. За світськими церемоніями, галантністю й манірністю приховувалися розпусність, хворобливі збочення, виродження. З другого боку, вже проросли зерна, які посіяли енциклопедисти, просвітителі, Вольтер.

І ось тут появляється де Сад, який відкидаючи пануюче лицемірство, називає речі своїми іменами. Не зважаючи на світські умовності, він змальовує куртуазних «маркізів» і вишуканих аристократок такими, якими вони є в дійсності, за лаштунками благопристойних салонів. Його відвертість шокує, мораль, чи, точніше, опис моралі жахає, а поведінка і літературна творчість дають усі підстави вбачати в ньому маньяка і злочинця, небезпечного для суспільства.

Маркіз де Сад неоднозначно сприймався як сучасниками, так і після своєї смерті. Одні вбачали в ньому розпусника, який відкидав будь-яку мораль, інші — вільнодумця, трохи не революціонера в моралі, який одним з перших зважився кинути виклик тяжко хворому суспільству, показавши всі його виразки.

Так чи інакше, феномен де Сада існує, тож приховувати його, відкидати чи відмовчуватися, як це робилось протягом довгого часу, справа безнадійна і невдячна.

вона розпусних утіх... Ти мені все дозволяєш, і це мене тільки псує... У свої двадцять шість років я мала б уже стати жінкою побожною, а я досі не знаю вина в пошуках розваг... Ти навіть не здогадуєшся, друже, що я собі намислила, що збираюся вчинити. Я хотіла була обмежити свої апетити жінками, сподіваючись, що це додасть мені розуму, що, спрямувавши жадання на свою статі, я менше тягтимусь до вашої. Але ті наміри, мій друже, виявилися химеричними; втіхи, яких я прагнула себе позбавити, не давали моїй уяві спокою, і я зрозуміла, що коли тебе створено для життя розпусного — це я про себе, — то дарма стримувати свої почуття, вони здолають усі перешкоди. Річ у тім, дорогий брате, що я належу до істот-амфібіїв; я люблю все і всіх, я знаходжу розваги скрізь, я прагну об'єднати всі їхні різновиди. Але скажи мені ширі, хіба з мого боку не вкрай екстравагантна витівка, що я захотіла познайомитися з тим чудієм-Дольмансе, адже, за твоїми словами, він ніколи в житті не знався з жінкою так, як того вимагають природа та людський звичай, і, будучи переконаним содомітом, він не тільки обожнює свою статі, а й поступається нашій тільки за умови, що йому запропонують дорогісні принади, якими він звик користуватися в чоловіків? А знаєш, брате, що мені підказала моя невтримна фантазія? Я хочу стати Ганімедом для цього нового Юпітера, я хочу розділити його вподобання, його розпусні розваги, я хочу стати жертвою його збочень; досі, як тобі відомо, любий,

я віддавалася в такий спосіб тільки тобі — за твоїм проханням — або котромусь із слуг — їм я платила за те, щоб обробили мене саме так, і вони, власне, трудилися за гроші. Сьогодні ж ідеться не про люб'язність і не про пусту забаганку — сьогодні мною керує пристрасть... Адже між тим звичайним способом, яким я послуговувалася досі, і тим химерним, яким наш гість збирається догодити мені сьогодні, існує незбагненна різниця, і я хочу відчувати, в чому вона проявляється. Благаю тебе, опиши свого Дольмансе, щоб я добре його уявила, перш ніж він сюди прийде; бо, як тобі відомо, я його майже не знаю, ми лише один раз зустрілися на якійсь вечірці, і я була з ним кілька хвилин, не більше.

ШЕВАЛЬЄ. Дольмансе недавно виповнилося тридцять шість років, сестро. Він високий, гарний на вроду, очі в нього жваві й розумні, але щось лихе й суворе, мовби всупереч йому, проступає в рисах цього чоловіка. Я ні в кого не бачив таких гарних зубів. Його постава й манери дещо пом'якшені — через те, мабуть, що йому часто доводиться бути жінкою. Він напрочуд елегантний, голос у нього — дзвінкий і чистий, він талановитий, а головне — його розум велими схильний до філософії.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Сподіваюся, у Бога він не вірує.

ШЕВАЛЬЄ. О, про це й мови не може бути! Це найбезбожніший серед усіх безбожників, людина глибоко аморальна... Авжеж! Це втілення найповнішої і найдовершенішої розбещеності, чоловіка такого лукавого і такого лихого, либонь, не знайдеш у всьому світі.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Як усе це мене збуджує! Я вже безумно прагну заізнатися з ним якомога ближче. А які його вподобання, брате?

ШЕВАЛЬЄ. Ти вже знаєш — розкоші Содоми. Причому він однаково охочий грати в любовях і активну роль, і пасивну. Для своїх розваг він воліє чоловіків і якщо іноді погоджується спробувати щастя з жінкою, то лише за умови, що вона піде йому назустріч і захоче помятисся з ним статтю. Я йому казав про тебе і твої наміри; зі свого боку він попросив тобі передати, на яких умовах він погоджується скласти обладунку. Застерігаю тебе, сестро, Дольмансе категорично відмовився, якщо ти спробуєш залучити його до іншої гри. «Я готовий догодити вашій сестрі», — заявив він, — але це буде з мого боку така собі бешкетна витівка... попусті, якими я оскверняю себе рідко і з великою осторогою».

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Оскверняю!.. З великою осторогою!.. Мені безумно подобається мова, якою користуються ці милі чоловіки! Між нами, жінками, ми теж маємо власні слова з вузьким значенням, якими передаємо свою глибоку віразу до розваг, не сумісних зі звичними вподобаннями... А зараз, любий, скажи мені, ти йому віддавався? З твоїм чарівним личком і твоїми двадцятьма роками — хто не захотів би полонити такого хлопця!

ШЕВАЛЬЄ. Не стану приховувати, що грався з ним у цю екстравагантну гру; ти жінка надто розумна, аби її осудити. Коли по ширості, то я волію розважатися з жінками, їм я віддаю перевагу і таким збоченням поступаюся лише в тих випадках, коли мене схиляє до цього приємний і люб'язний чоловік. Тоді я на все готовий. Мені не властива безглузда пиха, яка навіть нашим юним вітрогонам переконання, ніби на подібні пропозиції слід відповідати ударом палиці — хіба чоловік панує над своїми пристрастями? Можна пожаліти тих, у кого вони ненормальні, але навіть за їх ображати? Якщо в цьому хтось і винний, то не вони, а природа; людина не більше відповідає за те, що народилася з такими чи такими вподобаннями, ніж за те, що з'явилася на світ клишоногою чи стрункою. Хіба хтось когось коли-небудь образив, кажучи йому про своє бажання одержати від нього насолоду? Звичайно ж, ні; своєю пропозицією він робить вам комплімент — тож чи розумно відповідати йому лайкою? Лише йолопи вдаються до таких дій, а чоловік розважливий завжди поведеться в такій ситуації, як і я. На жаль, світ перенаселений недоумками, котрі сприймають як образу прохання розділити з ними втіху; зіпсуті жінками, вони з відвертою неприязню ставляться до кожного, хто зазіхає на їхні уявні права, вважають себе донкіхотами цих примитивних прав і ганьбють людей, які не визнають за цими правами універсальної сили.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. О, мій друже, поцілуй мене! Ти не був би моїм братом, якби думав інакше. Але, благаю, розкажи мені більше про цього чоловіка і про те, який він із себе, і про те, які втіхи ти спізнав у його товаристві.

ШЕВАЛЬЄ. Один приятель розповів Дольмансе про те, яким чудовим інструментом обдарувала мене природа, і той доручив маркізорові В... передати мені запрошення на вечерю. Ну, а коли я до нього прийшов, то мусив показати те, що маю; спершу я був подумав, що до цього спричинилася чиста цікавість, та коли мені підставили прегарний зад і попросили віддати йому честь, я зрозумів: поштовхом до моїх запитань стала пристрасть. Я остеріг Дольмансе про можливі ускладнення, але ніщо не могло його розохотити.

«Я готовий прийняти ваш таранний удар», — сказав мені він, — і ви навіть не можете претендувати на славу найгірнішого з чоловіків, які мене протикали!» Маркіз був з нами; він нас підбадьорював, обмацуючи, погладжуючи та обцілюючи все те, що ми обидва виставили на світ божий. Я націлюся... хотів зробити бодай якісь приготування... «Облиште! — сказав мені маркіз. — Ви позбавите Дольмансе половини втіхи, якої він од вас жеде. Він хоче, щоб його накололи... Він хоче, щоб його роздерли». — «Він буде вдоволен!» — відказав я, наосліп занурюючись у прірву... І ти думаєш, сестро, мені довелося долати великий опір!.. Аж ніяк; мій дрюк — а ти знаєш, який він товстенький — пішов углиб дуже легко, кудись на саме дно, і мені здалося, що мій пед цього навіть не відчув. Я повівся з Дольмансе як справжній друг; палка хіть, якої він виявляв, його тремтіння, його пристрасні слова, все це незабаром сповнило й мене відчуттям блаженства, і я влаштував йому справжній потоп. Не встиг я вийти з нього, як Дольмансе обернувся до мене, розкуйовджений, розпашілий, наче вакханка. «Ти бачиш, до якого стану ти мене довів, любий ше-вальє?» — сказав він і тицьнув мені свого жиливого прутня, доймів на шість у обхваті, дуже довгого й виструнченого. — О, любове моя, заклинаю тебе, послужи мені тепер жінкою, після того, як побував моїм коханцем, аби я міг похвалитися, що в твоїх божественних обіймах спізнав усі втіхи схильності, яку плекаю так самозабутньо! Не вбачаючи ніяких перешкод до цього варіанту, як і до першого, я став у відповідну позу; маркіз хуленько скинув штани і звернувся до мене з палким проханням послужити йому чоловіком, поки я буду жінкою для його друга; отож я зробив йому те, що трохи раніше зробив Дольмансе, а той у свою чергу сторіцею повернув мені поштовхи, якими я обдарував третього в нашій компанії!..

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Ти, мабуть, пережив невимовну втіху, брате, опинившись отак між двома полюбовниками; кажуть, це дуже приємно.

ШЕВАЛЬЄ. Авжеж, мій ангеле, в такій грі, це звичайно найвигідніша позиція; та хай там що про це кажуть, але для мене то все екстравагантні витівки, і я ніколи не надаю їм перевагу перед тією втіхою, якою обдаровують нас жінки.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Гаразд, мій любчику, щоб винагородити тебе за твою делікатну послужливість, я сьогодні подарую тобі нагоду проявити свій запал у грі з дівчиною, юною і цнотливою, прекрасною, як саме кохання.

ШЕВАЛЬЄ. Та ти що! В компанії Дольмансе?.. І ти запросила жінку?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Тут ідеться про виховання. З цим дівчам я познайомилася в монастирі минулої осені, коли мій чоловік був на водах. Там ми не могли цілком віддаватися своїм забаганкам, ми не осмілювалися, бо надто багато очей стежили за нами, але ми пообіцяли одна одній, що возз'єднаємося, як тільки буде змога. Це бажання так мене заволоділо, що, прагнучи його задовольнити, я умисне познайомилася з її родиною. Батько в неї — розпусник... і я приборкала його. А сьогодні нарешті гарненька прийде сюди... Я чекаю на неї, і ми проведемо вдвох аж два дні... два чудесні дні! Причому цей час я передусім використаю на те, щоб дати юній особі відповідну освіту. Я і Дольмансе закладемо в її милу голівку принципи найрозгнужданішої розпусти, ми розпалимо в ній свій вогонь, ми прилучимо її до нашої філософії, ми розбудимо в ній наші жадання, а що я хочу додати до теорії трохи практики, хочу ілюструвати наші лекції наочними прикла-

дами, то тебе, брате, я ангажую зривати мир-ти Цитери, а Дольмансе — троянди Содома. Я магиму дві насолоди водночас: по-перше, сама навтішаюся злочинним любов'юстрям, а по-друге, мені буде вельми приємно дати кі-лька уроків, прищепити розпусні смаки пре-гарній невинниці, яку я зловлю в наші сіті. Ну як, шевальє, цей задум гідний моєї уяви?

ШЕВАЛЬЄ. Він міг виникнути лише в ній; він божественний, сестро, і обіцяю блискуче виконати приємну роль, яку ти мені в ньому відвела. Ох, пустунко, скільки насолоди дістанеш ти, виховуючи ту дитину! Як тобі приємно буде розбестити її, розтоплати в юному серці всі паростки віри та доброчес-ності, посягати туди колишніми вихователь-ками! Я б до такого навряд чи подумався, цей план аж надто *зухвалий* для мене.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Можеш не сумніватися, я не пошко-дую зусиль, аби звести її, зіпсувати, аби знищити моральні засади, яких, либонь, уже встигли понапихати в неї; я хочу, щоб за два сеанси моєї науки вона стала такою самою ли-ходійкою, як і я... такою самою безбожницею... такою самою хвойдою. Попередь Дольмансе, розкажи йому про все, як тільки він прийде, бо я хочу, щоб отрута його розпущеності проникла в це юне серце разом з тією, яку я впорсну туди сама, і за короткий час убила б у ньому всі сімена доброчесності, що проросли б там без нашого втручання.

ШЕВАЛЬЄ. Годі знайти кращого помічника для мети, яку ти перед собою поставила — безбожництво, нечестя, зневага до людських звичаїв стікають із уст Дольмансе, як стікав колись містичний елей з губів знаменитого архієпископа міста Кам-бре. Це найпідступніший облесник, найлукавіший розпусник, людина вкрай небезпечна... О, любя сестро, якщо тільки твоя учениця слухатиметься настанов цього вихователя, я гаран-тую тобі, що невдовзі вона стане пропащою!

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Враховуючи ті нахили, які закладені в неї природою, це, думаю, станеться дуже скоро...

ШЕВАЛЬЄ. Але скажи мені, сестро, ти не боїшся її батьків? А що як дівчина про все розповість, коли повернеться додому?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Нічого не бійся, батька я звабила... він мій. Признатися тобі? Я умисне віддалася йому, щоб він потім на все заплющив очі; він не знає, що в мене на думці, але розпитувати ніколи не зважиться... Він у мене на гачку.

ШЕВАЛЬЄ. Твої методи жадливі!

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Зате цілком певні.

ШЕВАЛЬЄ. Але скажи мені, благаю, хто вона, твоя юна осо-ба?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Звуть її Ежені, вона дочка такого собі Містіваль, одного з найбагатших відкупників у столиці. Батькові десять років тридцять шість, матері — щонайбільше тридцять два, а доньці — п'ятнадцять. Містіваль — розпусник, зате його дружина — святениця. Щодо самої Ежені, то на-вряд чи я зумію описати її тобі, мій друже; не існує пензлів, які змалювали б її зовнішність; скажу тільки, що ні ти, ні я ніколи не бачили чарівнішого створіння.

ШЕВАЛЬЄ. Ну, якщо ти нездатна намалювати її, то наки-дай принаймні ескіз, щоб я знав бодай приблизно, з ким мені доведеться мати справу, і міг відрекомендувати своїй уяві ку-мира, якому незабаром принесе себе в жертву.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Ну, гаразд, друже, слухай: її кашта-нові коси, коли розпущені, спадають нижче сидниць, і ти їх не обхопиш і в дві долоні, шкіра в неї сліпучо-біла, ніс злегка орлиного профілю, очі ебеново-чорні й палкі, мов вогонь!.. О, мій друже, їхній погляд неможливо витримати... Ти собі не уяв-ляєш, скільки дурниць наробила я задля тих очей... А прегарні брови, що вигнулися над ними! А повіки, що їх прикривають!.. Рот у неї маленький, зубки чудесні, й усе дивовижно свіже!.. Одна з її переваг — це строгі лінії, якими її мила голівка з'єднується з плечима, благородна грація, з якою вона її обертає... Як на свій вік Ежені висока; їй можна дати сімнадцять; її стан — взірць елегантності й витонченості, її перса чарівні!.. Гарніших пуп'янків, ніж ці два, я ніколи не бачила!.. Вони легко поміщаються в жмені, але які ніжні!.. які за-пахні!.. які сніжно-білі!.. Скільки разів, цілуючи їх, я втрачала голову! А коли б ти бачив, як оживала вона під моїми пестоща-ми... як її великі очі промовляли до мене з глибини душі!.. Як виглядає решта, я, мій друже, не знаю. Але якщо судити з того, що

я знаю, то ніколи на Олімпі не з'являлась богиня, подібна до неї... Але я чую її ходу... Залиш нас. Вийди через сад, щоб не зустрі-тися з нею, і не спізнюйся на побачення з нами.

ШЕВАЛЬЄ. Картина, намальована тобою, є запорукою того, що я точно дотримаю сло-ва... О, небо! Піти звідси... Покинути тебе в тому стані, в який ти мене привела своїми розповідями!.. Прощай... Один поцілунок... Один лише поцілунок, сестро, щоб я ним за-довольнився в чеканні майбутніх розкошів.

(Пані де Сент-Анж цілує брата, ніжно стискає крізь штани його пруття, і мо-лодик покvapно виходить.)

ДІАЛОГ ДРУГИЙ

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ, ЕЖЕНІ

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Привіт, моя кралечко. Я чекала тебе з нетерпінням, яке ти легко вгадаєш, якщо Читаєш у моєму серці.

ЕЖЕНІ. О, моя любя, мені здавалося, я не прийду до тебе ніколи, так я квапилася якнайскоріше опинитися в твоїх обіймах! Уже за годину перед тим, як вийти, я тремтіла від страху, аби чогось не змінилось; моя мати рішуче заперечува-ла проти цього чудесного задуму; вона заявила, що не личить молодій дівчині мого віку їти самій; але мій батько позавчора так брутально з нею повівся, що й сьогодні один його погляд змусив пані де Містіваль прикусити язика; кінєць кінцем і вона погодилася на те, що вже мені дозволив батько, і я, як бачиш, прибігла сюди. Мені дали два дні; післязавтра ти по-винна відправити мене звідси в екіпажі в супроводі однієї з твоїх служниць.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Два дні — який це короткий проміжок часу, мій любий ангеле! Чи встигну я виразити всі почуття, які ти мені вселяєш?.. А нам є про що поговорити. Ти знаєш, що в цю зустріч я маю прилучити тебе до найсолідших тасмниць Венери? Чи вистачить нам два дні?

ЕЖЕНІ. О, я залишуся доти, доки не довідаюся про все... Я прийшла сюди вчитися, і я піду звідси тільки тоді, коли закінчу курс навчання.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ (цілуючи її). О, моя кохана, скільки всього ми з тобою зробимо і скільки перебалакаємо! До речі, хочеш поснідати, моя королево? Не виключено, що перший урок триватиме довго.

ЕЖЕНІ. Якщо я чогось і хочу, любя подруго, то тільки слуха-ти тебе. Ми сьогодні вже снідали, за милою від твоєї домівки. Раніше восьмої вечора їсти я не захочу.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. У такому разі ходімо в будуар, там ми почуватимемося вільніше. Слуг я попередила і будь певна: ніхто нас не посміє потурбувати.

(Обнявшись, ідуть до будуару.)

ДІАЛОГ ТРЕТІЙ

Сцена відбувається в розкішному будуарі.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ, ЕЖЕНІ, ДОЛЬМАНСЕ

ЕЖЕНІ (дуже здивована, побачивши чоловіка, якого не сподівалася тут зустріти). О Боже! Моя любя подруго, це зрада!

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ (!теж здивована). Яким побитом опи-нилися ви тут, шановний добродію? Наскільки мені відомо, ви не повинні були прийти раніше четвертої.

ДОЛЬМАНСЕ. Хіба дивно, що мені раптом прискорити ту мить, коли я магиму щастя лицезріти вас, пані? Ідучи сюди, я перестрів вашого брата. Він відчув, що без мене вам не обій-тється, коли ви почнете давати уроки своїй чарівній учениці; він

знав, де буде лицей, де ви влаштуєте свої курси, і тасмню мене сюди провів, певний, що ви схвалите його ініціативу. Сам він прийде трохи згодом, знаючи, що його участь зна-добиться лише після теоретичних лекцій.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Сказати правду, Дольмансе, ви влаштували нам добрий сюр-приз...

ЕЖЕНІ. Не думай, що я зовсім дурна, любя подруго, — все це твоя робота... Принаймні мо-гла б запитати, чи я згодна... А тепер я вми-раю з сорому — і наші плани, звичайно, пішли шкереберть.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Ти не маєш рації, Ежені, цей сюрприз влаштувала тобі не я, а мій брат. Але дарма ти злякалася: я знаю

Дольмансе — чоловік він вельми люб'язний і до того ж обізнаний у філософії, необхідній для твоєї освіти. Він не перешкода нашим планам, а навпаки — він стане нам у великій пригоді. А що стосується його вміння берегти таємницю, то я ручуюся за нього, як за себе саму. Тому раджу тобі близько з ним заприятелювати, він знає світ і, як ніхто інший, зуміє напутити тебе і вивести на стежку щастя й розваг, по якій ми підемо разом.

ЕЖЕНІ (*зашарівшись*). О, я така збентежена...

ДОЛЬМАНСЕ. Годі, любя Ежені, заспокойтеся і розслабтеся... Сором'язливість — чеснога застаріла, і чарівна особа, як ви, має навчитися не зважати на такі дрібниці.

ЕЖЕНІ. Але ж пристойність вимагає...

ДОЛЬМАНСЕ. Ще одне поняття, про які всі давно забули. Адже воно суперечить природі людській. (*Міцно обіймає Ежені й цілує її.*)

ЕЖЕНІ (*прудячись*). Пустіть мене, добродію!.. Ви забагато собі дозволяєте!

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Ежені, послухай мене. Не виставляймо себе святенниками перед цим чарівним чоловіком. Я знаю його не більше, ніж ти, а поглянь, як я йому піддаюся! (*Цілує Дольмансе поцітливо в губи.*) Роби, як я.

ЕЖЕНІ. О, я згідна. Хто ж мені подасть кращий приклад! (*Підставляє уста Дольмансе, і той палко її цілує, засунувши язика їй у рот.*)

ДОЛЬМАНСЕ. О, миле й ніжне створіння!

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ (*теж цілуючи Ежені*). Невже ти думаєш, мала шельма, що я пропущу свою чергу?

(*Тут Дольмансе обіймає обох і не менш як чверть години обцілює їх та лоскоче язиком, а вони обидві піддаються йому й повертають пестощі.*)

ДОЛЬМАНСЕ. О, як ці підготовчі любощі розбуджують мою хіть! Ви вірите мені, дівчата? До речі, тут дуже жарко. Облишмо умовності, нам буде куди приємніше гомоніти.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Згода. Вдягнімо оці газові накидки, вони затулятимуть лише ті з наших принад, які спершу слід ховати від жадання.

ЕЖЕНІ. Ой, любя подруго, ви вимагаєте від мене надто багато!..

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ (*допомагаючи Ежені роздягтися*). Ти хочеш сказати, що мої вимоги безглузді?

ЕЖЕНІ. У всякому разі не зовсім пристойні, ось що я хотіла сказати... Ой, як палко ти мене цілуєш!

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Яка прегарна груди! Схожа на пуп'янок троянди, що тільки почала розпукуватися.

ДОЛЬМАНСЕ (*роздягається перса Ежені, але не торкається їз*). І обіцяє інші принади... варті куди більшої уваги.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Варті більшої уваги?

ДОЛЬМАНСЕ. О, так! Присягаюся чесно, так! (*Робить спробу повернути Ежені, щоб роздягтися їй ззаду.*)

ЕЖЕНІ. Ой, ні, не треба, я вас благаю!

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Майте терпіння, Дольмансе... Я не хочу, щоб ви уже тепер побачили... предмет, який постійно тривожить вашу уяву і видиво якого так сильно на вас впливає, що, прикипівши до нього очима, ви вже не зможете міркувати тверезо. Ми потребуємо вашої науки. Проведіть із нами заняття, і мirti, які ви мрієте зірвати, ви вилетете потім у вінок своєї винагороди.

ДОЛЬМАНСЕ. Гаразд, але щоб дати цій милій дитині перший урок розпусти, я потребуватиму наочного прикладу, і треба, щоб принаймні ви, ласкава пані, люб'язно погодилися виконувати всі мої розпорядження.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Ніяких проблем!.. Ось я перед вам, зовсім гола. Читайте свою лекцію й показуйте на мені усе, що вам заманеться!

ДОЛЬМАНСЕ. Яке гарне тіло!.. Перед нами сама Венера чи одна з Грацій!

ЕЖЕНІ. О, любя подруго, які принади! Дозволь мені доскочу попестити їх, дозволь обцілювати! (*Обцілює*)

ДОЛЬМАНСЕ. І справді, досконалі форми! Але трохи менше жаги, прекрасна Ежені. Зараз я вимагаю від вас насамперед уваги.

ЕЖЕНІ. То починаймо, я слухаю, слухаю... Яка ж вона чепурна!.. Яка округла!.. Яка свіжа!.. Вона просто чарівна, моя любя подруга, чи не так, пане?

ДОЛЬМАНСЕ. Вона гарна... Безперечно,

гарна... Досконало гарна... Але я певен, ви ні в чому їй не поступаєтеся!.. Отже, слухайте уважно, мила ученице, і врахуйте, що як не будете слухняною, то я не заважаюся скористатися правами, які мені надає титул вашого вихователя.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. О так, так, Дольмансе, передаю її у ваші руки. Треба буде добре її покарати, якщо не шануватиметься.

ДОЛЬМАНСЕ. В цьому випадку я не стану вагатися і не знатиму докорів сумління.

ЕЖЕНІ. О небо! Ви мене лякаєте... І що ж ви вчините зі мною, пане?

ДОЛЬМАНСЕ (*белькочучи і цілуючи Ежені в губи*). Я вам оголошу догану... А покарання... Ось цей любий задок відповідь мені за те, в чому завинить голова. (*Поплескує Ежені по сідниці, схованих під газовою накидкою.*)

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Я схвалюю ваш план, але надто ним не захоплюйтеся. Починаймо урок, бо часу в нас не так багато. Ми згаємо його на другорядні подробиці, й Ежені не одержить своєї науки.

ДОЛЬМАНСЕ. (*Говорячи, він торкається тих частин на тілі пані де Сент-Анж, про які розповідає.*) Отже, починаю. Я не стану надто розводитися про оці дві півкулі з живої плоті, ви так само добре, як і я, знаєте, Ежені, що їх називають по-різному: «груди», «перса», «цицьки». В любовних розвагах вони відіграють неабияку роль; втішаючи жінку, коханаець постійно має їх перед очима, він їх пестить, обмацує, а деякі чоловіки навіть утворюють собі з них місце насолоди, вмошуючи свого члена між цими двома горбочками Венери, щоб жінка стискала його ними і здавлювала; буває, що після кількох таких стискань чоловік виливає в ту улоговинку чудодійний бальзам життя, розбризкуючи який розпусники переживають найвищу втіху... Та оскільки я згадав про чоловічого члена, про цей об'єкт, гідний якнайуважливішого вивчення, то чи не доречно буде, пані, прочитати нашій учениці лекцію про нього?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Ви маєте слушність.

ДОЛЬМАНСЕ. Гаразд, пані, тоді я ляжу на каналу, а ви сідайте коло мене, беріть об'єкт у руки й розтлумачте нашій юній учениці його властивості. (*Лягає горічерева, і пані де Сент-Анж починає пояснювати.*)

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Оцей ось скіпетр Венери, на який ти зараз дивишся, Ежені, є головним інструментом утіхи в коханні; найпоширеніша його назва — «член», і нема такої частини людського тіла, куди б він не пхався. Сліпо підкоряючись пристрасним чоловікам, який його штовхав, він, бува, заходить сюди (*розтуляє соромітні губи Ежені*) — це його звична путь... найчастіше вживана, але не найприємніша. Іноді розпусник шибеник шукає для себе більш таємничого храму і проникає сюди (*розчаткує сідниці Ежені й тисне пальцем у дірку заднього проходу*) — ми ще повернемося до цього способу втішання, найсолодшого з усіх. Рот, груди, пахви теж іноді служать йому олтарями, де він спалює свій фіміам; та хай там куди ветромляє він голову, але завжди по тому, як він посилається кілька хвилини, з нього вилітають бризки тягучої білої рідини, і в ці хвилини чоловік поринає в стан бурхливої маячні, переживаючи найсолодші втіхи, якими може обдарувати його життя.

ЕЖЕНІ. Я так хочу побачити, як витікає ця рідина!

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Цього можна досягти, легенько сти-скаючи його пальцями — поглянь, як він дратується, коли я його сіпаю! Ці рухи називаються «мастурбація», але ми, розпусники, вживаємо й інше слово...

ЕЖЕНІ. О, моя любя подруго, дозволь і мені з ним погратися — він такий милий!

ДОЛЬМАНСЕ. Я не заперечую — хай пограється. Почувши про це щире бажання, він у мене встав, мов кілок.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. А я заперечую! Не гарячкуйте, Дольмансе, будьте розважливі. Якщо ви зараз вилете сім'я, це вплине на ваш фізичний стан, а змлявого лектора пуття мало.

ЕЖЕНІ (*обмацує калитку Дольмансе*). Як мені прикро, любя подруго, що ти не хочеш задовольнити моє бажання!.. А навіщо оці комочки і як вони називаються?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. У просторіччі їх називають «яйця», а по-науковому — «тестікули». В них містяться резервуари щедрого сімені, про яке я тобі казала, — про-

ливаючись у жіночу матку, воно сприяє розмноженню людського роду; але не станемо зупинятися на цих подробицях, Ежені, вони більше стосуються медицини, аніж розпусних розваг. Гарненька дівчина повинна *гра-тися* з чоловіками, — і то якомога частіше, але не *вагітніти*. Отож пропустімо все, що стосується примітивного механізму людського відтворення, і зосередьмося виключно на розпусних збоченнях, чий дух суперечить духу розмноження.

ЕЖЕНІ. Але ж, любя подруго, коли оцей величезний член, який я ледве обхоплю пальцями, пропхається — а ти мене запевняєш, що це можливо — в таку маленьку дірочку, як дірочка в твоєму заді, це має бути дуже боляче для жінки.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Якщо жінка до такого не привчена, їй болітиме і тоді, коли це робиться спереду, і тоді — коли ззаду. Природа чомусь захотіла, щоб ми досягли блаженства лише через біль; та коли перший опір подолано, то вже ніщо не применшує втіхи, а втіха, яку жінка відчуває, коли прутень протикає задок, набагато солодша, ніж та, яку вона переживає, коли він пропихається спереду. А скільки небезпек уникаємо ми, віддаючись у такий спосіб! Ніякого ризику для здоров'я, та й вагітності можна не боятись. Я не стану більше говорити про цей різновид любові; твій учитель, Ежені, — і мій теж — незабаром глибоко проаналізує цю тему і, поєднуючи теорію з практикою, сподіваюся, переконає тебе, любонько, що з усіх видів розпусти саме цьому слід завжди віддавати перевагу.

ДОЛЬМАНСЕ. Заклинаю вас, пані, поквартися зі своїми по-ясненнями, бо я не годен далі стримуватися; я спущу попри власну хіть, і цей грізний член зійде нанівець і не зможе правити вам за наочне приладдя.

ЕЖЕНІ. Невже справді? Невже він самознищиться, моя любя, коли вивергне сім'я, про яке ти мені казала? О, дозволь, я допоможу йому вилити те, що він має, бо я хочу подивитись, яким він стане... А ще мені так кортить помилуватись, як воно витікатиме!

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Ні, ні, Дольмансе, підводьтеса. Пам'ятайте, що це приз за ваші труди, і я не можу вручити його вам, поки ви його не заслужите.

ДОЛЬМАНСЕ. Хай і так. Але чи не краще Ежені засвоїть усе те, що ми їй розповідаємо про насолоду, коли ви трохи розігрієте її в мене на очах?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Авжеж, думка цілком слухна, і я з тим більшою радістю цим займаюся, що така практика вельми допоможе нашим теоретичним урокам. Лягай на канапу, любонько.

ЕЖЕНІ. О Боже! Який затишний куточок! Але навіщо всі ці дзеркала?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Вони показують одну позу під тиса-чею кутів зору і до нескінченності помножують розваги тих, хто віддається їм на цьому турецькому дивані. Завдяки цій сис-темі тут ніхто не зміг би приховати жодної частини свого тіла; тут усе на видноті — і групи людей, які іноді тут збираються, щоб помилуватися тими, хто злився в коханні, або й наслідувати їхні втіхи, і чудові картини, які розвішують у цьо-му куточку для того, щоб вони розпалювали хіть у коханців і доповнювали їхні насолоди.

ЕЖЕНІ. Який чудовий винахід!

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Дольмансе, ви самі роздягніть свою жертву.

ДОЛЬМАНСЕ. Це буде не важко, бо досить лише підняти газову накидку, щоб у всій своїй красі відкрилися найворуш-ливіші принади. (*Роздягає Ежені, і його по-гляд відразу прикипає до задку.*) Отже, те-пер я можу вільно милуватися цим божес-твенним, цим дорогоцінним задком, якого так палко прагну!.. Чорт забирай! Які округ-лості, яка свіжість, який полиск і витон-ченість форм!.. Я ще ніколи не бачив такої краси!

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Ох, шибенику! Як твоя надмірна увага до певної частини тіла зраджує твої смаки і впоодобання!

ДОЛЬМАНСЕ. А що на світі може з нею зрівнятися!.. Де кохання знайде собі божес-твенніший олтар?.. Ежені... прекрасна Ежені, дозволь ушанувати твій задок найніжнішими пестощами! (*Гладить і цілує його, мліючи від захвату.*)

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Зупиніться, розпус-нику!.. Ви забуваєте, що мені і тільки мені належить ця дівчина, єдиний приз за науку, якої вона від вас чекає; і лише після того, як ви їй дасте цю науку, стане вона вашою ви-нагородою. Пригасіть свій пал, а то я розгніваюся.

ДОЛЬМАНСЕ. Ох, пустунко! Та ви ре-внуєте... Ну, гаразд, підставте мені свій — я віддам йому не меншу шану. (*Підіймає на-кидку пані де Сент-Анж і пестить її зад.*) О, який же він в тебе гарний, ангеле мій... який чудовий! А нумо я їх порівнюю... помилуюся ними, коли вони поруч... О, це за-док Ганімеда, а це — Венерин! (*Обшипає поцілунками обидва.*) Щоб я постійно мав перед очима це чарівне видовище, чи не мог-ли б ви, дівчата, міцно обнятися й виставити

на мій огляд свої божественні округлості?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Чом би й ні!.. Ось маєте — тепер ви задоволені!..

(*Сплітаються в обіймах у такий спосіб, що обидва задки опиняються перед очима в Дольмансе.*)

ДОЛЬМАНСЕ. Кращого годі й прагнути — це якраз те, чого я жадав. А зараз хай ці два чудо-задки заворушаться з усім палом розбурханої хоті; хай вони рівномірно опускаються й підіймаються; хай вони акомпанують спалахам пристасті!.. Так, так, чудово, просто чудово!..

ЕЖЕНІ. О, моя любя, яку приємність ти мені робиш!.. Як називається те, що ми витворюємо?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Я *збуджую* тебе, моя крихітко... Я тебе втішаю. А зараз перемінімо позу — роздивися мій храм Венери. Моя долоня затуляє вхід до печери — я тобі його відкрию. Ось цей горбочок, увінчаний кущиком, називається *лобок*; волосся виростає на ньому, коли дівчині виповнюється чотирнадцять-п'ятнадцять років і в неї починаються місячні. А оцей язичок, який ти бачиш під кущиком, називається *клітор*. У ньому — вся чуттєвість жінки; там у мене справжнє вогнище хоті — я вмираю від утіхи, коли мені лоскотує це місце... Спробуй-но... Ой-ой! Мала шельмо! Як гарно в тебе виходить! Можна подумати, все своє життя ти тільки цим і займалася!.. Зупинись!.. Зупинись!.. Не треба, кажу тобі, я не хочу зараз відключатися!.. Ой, рятуйте мене, Дольмансе!.. Під чарівними пальчиками цього милого дівчати я втрачаю тяму!

ДОЛЬМАНСЕ. Гаразд, гаразд! Аби трохи розхолодити, якщо це можливо, вашу уяву, відвернути її на інше, полюсочіть тепер ви Ежені; стримуйте себе, нехай вона сама доходить... Отак, отак — правильно!.. Саме в цій позі; тепер її гарненький задок в моїх руках, і я легоенько поворушу в ньому пальцем... Розслабтеса, Ежені, відпустіть усі ваші чуття до насолоди. Хай вона буде єдиним Богом вашого існування, лише задля неї всім жертвуйте, і ніщо не має видаватися дівчині таким свя-щенним, як насолода.

ЕЖЕНІ. Ой! Ой! Ой! Як гарно!.. Я ще нічого подібного не відчувала... Я в нестямі!.. Я не усвідомлюю, що кажу... Ой, що це зі мною діється!.. Яка знемога, яка млість!..

ДОЛЬМАНСЕ. Як вона доходить, мала шельма!.. Її задок так стискається — мало палець мені не відтяло!.. Як любо було б насологи її в цю мить! (*Підводиться й націлює свого пруття в задній прохід дівчини.*)

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Потерпіть ще хвилину. Думайте на-самперед про виховання дівчини!.. Це така радість — дати їй освіту!

ДОЛЬМАНСЕ. Гаразд, гаразд! Як ти мала нагоду перекона-тися, Ежені, коли жінці полюсочити отак чутливі місця, то раніше чи пізніше її сім'яні залози набухають і зрештою випор-сують густу, липучу рідину; коли вона витікає, жінку опановує невимовно солодка млість. Це ми називаємо *доходить*. Коли твоя подруга захоче, я покажу тобі, наскільки енергійніше й бурхливіше такий процес відбувається в чоловіків.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Стривай, Ежені, зараз я навчу тебе ще одного способу, яким доводять жінку до любовтрасної знемоги. Розтули-но стегна... Дольмансе, ви бачите, я примостила нашу ученицю в таку позу, що її гепочка дивиться просто на вас. Милуйте її, а я тим часом пеститиму язиком її рожеві пелюстки, нехай вона змліє між нами разів три-чотири, якщо це в нас вийде. Який гар-ненький у тебе лобок, Ежені! Як приємно цілувати цей пухнастий жмутик волосся!..

Отепер я ліпше роздивилася твій клітор, він ще неоформлений, але дуже чутливий... Як ти тріпочеш!.. дозволяю, я розкрию твої губенята... О, та ти цнотлива, в цьому нема найменшого сумніву!.. Розкажи, що ти відчуваєш, коли наші язика водночас проникають у дві твої дірочки.

ЕЖЕНІ. О, моя любя, це чудово, мої відчуття годі змалювати! Я не збагну, котрий з двох язиків для мене солодший...

ДОЛЬМАНСЕ. Я зараз у такій позі, що мій пружний зухвалець проситься у ваші руки, пані; приголубте його, я вас дуже прошу, поки я обцілюватиму божественний задок нашої учениці. Засовуйте глибше свого любострасного язика, пані, хай він проникне до самої матки; це найкращий спосіб швидше зволожити її.

ЕЖЕНІ (напружуючись). О! Я не можу більше, я вмираю! не відпускайте мене, любі, я зараз змлію!.. (Бурхливо доходить, затиснувши між своїми двома виворотелями.)

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Ну що, крихітко, до вподоби тобі млість, яку ми в тебе розбудили?

ЕЖЕНІ. Я мертва, я геть розбита... Я знищена!.. Але поясніть мені, будь ласка, що означають два слова, які ви промовили і яких я не зрозуміла. По-перше, що таке «матка»?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Це ніби ваза, схо-

жа на пляшку, шийка якої охоплює чоловічий член і яка приймає в себе і той нектар, що просочується сюди з жіночих залоз, і той, що вивергається з чоловічого органа, а як це робиться, ми тобі скоро покажемо; коли ці дві рідини змішуються, то утворюється зародок, який потім розвивається в хлопчика або в дівчинку.

ЕЖЕНІ. А, он воно що; твоє пояснення розкрило мені і значення слова «сперма», якого я спочатку не зрозуміла. То, виходить, для утворення плоду необхідно змішування сім'яних рідин?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Авжеж, хоча, власне, доведено, що плід завдячує своє існування лише чоловічій спермі; правда, якщо вона виліється просто так і не змішається з жіночою, то з неї нічого не буде; але та рідина, яка витікає з нас, виконує чисто допоміжну роль; сама вона нічого не створює, лише сприяє акту творення, не будучи його причиною. Деякі сучасні натуралісти навіть вважають, що в ній і потреби немає; звідси моралісти, чії теорії завжди ґрунтуються на відкриттях натуралістів, зробили висновок — досить правдоподібний, як на мене, — що в такому разі дитина, утворена з крові одного батька, має любити тільки його. Це твердження не можна назвати цілком безпідставним, і, хоч я жінка, я не взяла б на себе сміливість заперечувати його.

ЕЖЕНІ. Я знаходжу в своєму серці доказ того, що це правда, моя любя подруго, бо батька я люблю безумно, а матір — ненавиджу.

ДОЛЬМАНСЕ. Я не вбачаю нічого дивного в тому, що ви віддаєте перевагу батькові. Я думаю так само; я досі невтішно оплакую смерть свого батька, а коли я втратив матір, я не тямився від радості... Я почував до неї щире відразу. Не бійтеся признаватися у таких почуттях, Ежені; вони походять від самої природи. Утворені лише з крові батьків, ми абсолютно нічого не завдячуємо своїм матерям; вони лише дають згоду взяти участь у акті, що відбувається за ініціативою батька; отже, батько хотів, щоб ми з'явилися на світ, а матері просто не лишалося іншого виходу, як погодитися на це. Яка різниця! І не дивно, що наші почуття до батька й матері теж зовсім різні.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Ще тисяча причин говорити на твою користь, Ежені. Якщо матері справді заслуговують ненависті, то твоя серед них на першому місці. Сварлива, забобонна, буркотлива, з душею святенниці!.. Й огидливо доброчесна... Закладаюся, що ця манірниця за все своє життя не вчинила нічого поганого... О, моя любя, як я зневажаю доброчесних жінок!.. Але ми ще до цього вернемося.

ДОЛЬМАНСЕ. Чи не краще буде, як ми зробимо тепер так: під моїм керівництвом Ежені навчиться повертати борг вдячності і задовольнити вас у мене на очах?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Я згодна і навіть гадаю, це буде корисно. А ви, Дольмансе, під час цієї операції, звичайно ж, захочете помилуватися моїм задком, чи не так?

ДОЛЬМАНСЕ. Невже ви сумніваєтеся, пані, що я дістану справжню насолоду, віддаючи їй найщиріші знаки уваги?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ (відставляючи йому сидниці). От і домовилися — така поза вас задовольняє?

ДОЛЬМАНСЕ. Ще й як! Тепер щонайменше я зможу зробити вам ті самі послуги, які так припали до смаку Ежені. А ви, мала пустунко, засовуйте голову між стегна вашої подруги і своїм гарненьким язичком зробіть їй ту саму приємність, яку щойно мали від неї. Отак, отак! А я тепер дістав нагоду заволодіти обома задками... Пальцем я делікатно полоскоку кружальце Ежені, а язиком — дірочку її прекрасної подруги. Отак, отак... Дуже добре... Як чудово ми всі троє сплелися — гляньте!

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ (відключаючись). Я помираю, прокляття!.. Дольмансе, як люблю мені триматися за твого пруття, коли я доходжу!.. Я хочу, що він залив мене сім'ям!.. Катуйте мене, катуйте!.. Смокчіть, облизуйте, розтуди вас обох!.. О, як люблю я почувати себе шльондрою в ту мить, коли в мене виходить сік!.. Ой, кінчайте, більше не можу!.. Ви довели мене до нестями... Мені здається, що ніколи в житті не відчувала я такої втіхи.

ЕЖЕНІ. Яка я рада, що це я подарувала тобі насолоду! Але в тебе вихопилося одне

слово, любя подруго, якого я не зрозуміла. Що ти мала на увазі, називаючи себе шльондрою? Пробач, але ж я прийшла сюди по науку.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Так називають, моя кралечко, жінок, завжди готових догодити розпусним забаганкам чоловіків. Вони так роблять, поступаючись або своєму темпераменту, або міркуванням вигоди; opinia їх засуджує, але любострастя вінчає славою; це істоти щасливі й гідні пошани, істоти куди необхідніші для суспільства, ніж жінки-святенниці, істоти, які мають мужність задля суспільного ж таки добра жертвувати шаною, якої суспільство несправедливо їх позбавляє. Слава тим, хто заслужено носить цей титул і пишається ним! Осьде жінки по-справжньому милі, єдині філософи серед нашого племені! Щодо мене, моя любя, то ось уже дванадцять років я щиро труджуся, аби заслужити собі право на цей титул, він не тільки не лякає мене, а навпаки, вабить невтримно. Більше того: я люблю, щоб так мене називали, коли мене грають; ця образа збуджує мою уяву, розпалює мені кров.

ЕЖЕНІ. О, я тебе розумію, любя! Я теж не образилася б, якби мене так називали, хоча такої шани я ще не заслужила. Але хіба доброчесність не осуджує такі вчинки і чи не ображаємо ми її, поводячись у такий спосіб?

ДОЛЬМАНСЕ. О, зречися доброчесності, Ежені! Чи бодай одна жертва, принесена на оltар цього облудного божества, варту однієї хвилини втіх, які ти здобуваєш, кидаючи йому виклик. Повір, доброчесність — химера, чий культ вимагає постійних офір і постійного приборкання власного темпераменту. Хіба можна такі інстинкти назвати природними? Хіба схвалить природа те, що суперечить самій її суті? Не вір, Ежені, тим жінкам, яких називають доброчесними! Знай, що й вони догоджають пристрастям, але зовсім іншим, ніж ми, і куди менш привабливим... Це шанолубство, гордість, особистий інтерес, а найчастіше їхня поведінка зумовлена просто холодністю їхнього темпераменту, який нічого їм не підказує. То чи повинні ми зважати на подібних ідіоток, я вас запитую? Хіба себелубство — не єдина пристрасть, що має для них вагу? І хіба не краще, хіба не мудріше, хіба не природніше буде пожертвувати егоїзмом заради пристрастей? Як на мене, то пристрасті мають не менше право на нашу увагу, ніж любов до власної персони; і той, хто дослухається лише до голосу пристрастей, той має, безперечно, більше рації, бо тільки голос пристрастей є органом природи, тоді як голос егоїзму — то голос дурості й забобонів. Я зневажаю доброчесність, Ежені, й одна крапля моєї сперми дорожчіша для мене, ніж її найвитонченіші правила.

З французької переклав Віктор АНДРІЄЦЬ
Малюнок Тетяни ЧУПРИНІНОЇ-ЗЕМЯ

«ЛЮБОВ ЦЕ ЖИТТЯ...»

Знайомство Маяковського з Бріками — Лілією Юрївною та її чоловіком Осипом Максимовичем — відбулося влітку 1915 року. Сам Маяковський називає цю зустріч «найраднішою датою».

Кохання, що спалахнуло між Маяковським та Брік, не було простим. Він кохав її палко, з емоційним зарядом, її ж кохання носило інший характер. Брік згадує про це так: «Володя не просто закохався в мене — він напав на мене. Це був напад. Два з половиною роки не було в мене спокійної хвилини — буквально».

Тільки в 1918 році Л. Брік сказала своєму чоловікові про їхні відносини з Маяковським. «З 1915 року мої стосунки з О. М. перейшли в чисто дружні, і це кохання не могло затьмарити ні мою з ним дружбу, ні дружбу Маяковського й Бріка. За три роки вони стали необхідні один одному, їм було по дорозі, і в мистецтві, і в політиці, і в усьому. Всі ми вирішили не розлучатися і прожили життя близькими друзями». (Л. Брік, 1956).

Прожили вони разом, однією «сім'єю» п'ятнадцять років. Життя їхнє

не було ідилією. У кожного з них було чимало любовних пригод. О. М. Брік був досить байдужим до еротичного боку кохання, отож з цього приводу конфліктів у «сім'ї» не виникало. Між Маяковським же і Л. Брік — постійно.

«Ми з Осєю більше ніколи не були близькі фізично, — згадує Л. Ю., — отож усі плітки про «трикутник», «кохання втрех» і т. д. не мають нічого спільного з тим, що було. Я любила, люблю і любитиму Осю більше ніж брата, більше ніж чоловіка, більше ніж сина. Про таке кохання я не читала ні в яких віршах... Ця любов не заважала моєму кохання до Володі. Навпаки: можливо, якби не Ося, я любила б Володю не так сильно. Я не могла не любити Володю, якщо його так любив Ося. Ося казав, що для нього Володя не людина, а подія». Пропонуємо вашій увазі листування В. Маяковського з Л. Брік. У листах збережено всі стилістичні та граматичні особливості обох кореспондентів.

(Квітень 1918 р.

Москва — Петроград)

Дорогий та чи навряд милий до мене Лілі!

Чому ти не пишеш мені жодного слова? Я послав тобі три листи і у відповідь жодного рядка.

Невже шістсот верст така сильна штука?

Не потрібно цього дитячочко. Тобі це не личить!

Напиши будь ласка, я щодня встаю з тугою: «Що Ліля?»

Не забувай що крім тебе мені нічого не потрібно і не цікаво.

Люблю тебе.

Рятуюсь кінематографією¹. Перестарався.

Очі болять мов сволота.

Наступного понеділка лягаю на операцію. Ріжуть нєс та горло. Коли (якщо!) побачиш буду весь чистенький і заново відремонтований. Паровоз із

депо!

Кінематографісти кажуть що я для них незвичайний артист. Спокушають промовами славою та грішми.

Якщо не напишеш знову буде ясно що я для тебе здох і я почну обзаводитися могилкою та черв'яками. Пиши ж!

Цілую

твій Володя

Цілую Осю!

Привіт Шурі та Жаку².

(Квітень 1918 р.

Петроград — Москва)

Коханий Щен, я не забула тебе.

Страшенно скучаю за тобою і хочу тебе бачити.

Я хвора: щодня 38 температура — легені зіпсувалися.

Дуже гарна погода, і я багато гуляю.

Заздрю, що ви знімаєте — Яків Львович обіцяв і мене влаштувати в кінематографію...

Після операції, якщо будеш здоровий і матимеш бажання — приїжджай погостювати. Жити будеш у нас.

Страшенно люблю одержувати від тебе листи і страшенно люблю тебе.

Каблучки твоєї³ не знімаю і фотографію повісила в рамці.

Пиши мені й приїжджай, тільки операцію чере це не відкладай.

Обнімаю тебе, Володенько, дитинко моя, і цілую.

Ліля.

(Квітень 1918 р.

Москва — Петроград)

Дорога і незвичайна Лілечко!

Не хворій ти Христа ради! Якщо Оска не дивиться за тобою... то я привезу до вас на квартиру хвойний ліс і влаштовуватиму в осьчиному кабінеті море на свій власний розсуд. Якщо ж твій градусник лізтиме далі ніж тридцять шість градусів то я йому обламаю всі лапи.

А втім фантазії про приїзд до тебе пояснюються моєю спільною мрійливістю. Якщо справи мої нерви і здоров'я йтимуть так само то твій

щен звалиться під парканом животом догори і слабо подригавши ніжками віддасть богу свою незлобливу душу.

Якщо ж станеться чудо то ти жнів через два буду в тебе!

Картину кінемо закінчую⁴...

На діто хотілося б знятися з тобою в кіно⁵. Зробив би для тебе сценарій.

Цей план я розвину при приїзді. Чомусь впевнений у твоїй згоді. Не хворій. Пиши. Люблю тебе, сонечко моє миле і тепле.

Цілую оську.

Обнімаю до хрускоту кісток.

твій Володя

(Кінець жовтня 1921 р.

Рига — Москва)

Коханий мій щеник! Не плач через мене! Я тебе страшенно міцно і назавжди люблю! Приїду обов'язково! Приїхала б тепер якби не було соромно. Чекай на мене!

Не зраджуй!!!

Я дуже боюся цього. Я вірна тобі абсолютно. Знайомих у мене тепер багато. Є навіть залицяльники, та

мені ніхто, ніскільки не подобається. Усі вони порівняно з тобою — дурні та потвори! Взагалі ти мій коханий Щен чого вже там! Щовечора цілую твій носик! Не п'ю зовсім! Не хочеться. Словом — ти був би мною задоволений.

Я дуже відпочила нервами. Приїду добра.

Спасибі тобі, рідненький, за клопоти — можливо, що вони мені знадоб-

ляться, хоча я тепер думаю, що все влаштується і без цього. Буду чекати тут ще місяць. Якщо через місяць не поїду — беріть мене знову до себе....

Скучаю за тобою постійно.

Напиши для мене вірші....

Цілую тебе з голови до лап. Ти голиш «кулю?»

Твоя, твоя, твоя,

Ліля (киця).

(12 листопада 1921 р.

Москва — Рига)

Дорогий Ліляк! Милий Ліляк! Чудовий Ліляк!

Нарешті одержав твої люблячі листи і відразу в мене від серця відлягло. (Я ходив останні дні такий похмурий що всі мене запитували що зі мною. Шлявся по кафам по якихось знайомих і приходив ще похмуриший а зараз заспокоївся трохи). Особливо мене тривожило те що ти про себе нічого не писала. Я був переконаний що в тебе є ПРИЧИНИ ПРО СЕБЕ НЕ ПИСАТИ.

Чудово я провів день твого народження. Цілий день думав про Кицю. Не пішов ні до яких кафе був тільки у Над. Роберт⁶ і на самоті справив за твоє здоров'я. Потім довго ходив по бульварах, на Тверському чомусь стояв телескоп і я довго дивився на місячище. Просив щоб його направили на Ригу — кажуть не можна....

Цілую Цілую Цілую Цілую Цілую Цілую і Цілую. Пиши пиши і пиши твій весь

12/X 21 р.

(Серед листопада 1921 р.

Рига — Москва)

Волосиночко моя! Дякую за ласкавий листик і за те, що думав про мене в день мого народження.

Напиши чесно — тобі не легше живеться іноді без мене? Ти ніколи не буваш радий що я поїхала? — Ніхто не мучить! Не вередує! Не шарпає твої і без того пошарпані нервовки!

Люблю тебе Щенику! Ти мій? Тобі більше ніхто не потрібний?

Я зовсім твоя, рідненьке моє дитятко! Всього цілую.

Ліля

(22 листопада 1921 р. Москва — Рига)

Дорогий Ліляк милий Ліляк Чудовий Ліляк, Коханий Ліляк

(чи не набридло тобі що я так «повторююся?»)

Дуже за тобою скучаю, дуже тебе люблю і дуже тебе чекаю.

Почали одержувати твої листи. Останній (де було «щенику» осьці і анушці) такий милий що свій я весь час ношу з собою....

Хвилююся що до твого приїзду не

зумію написати вірша для тебе⁷. Стараюся страшенно.

Я тебе зараз навіть не люблю а обожнюю.

Один час мені здалося (коли не йшли листи) що ти поїхала від мене. А після останніх листів я розквіт. Я ставлюся до тебе чудово. Пиши. Цілую 10000000 разів

Люблю і чекаю

твій

22/X 21 р.

(28 листопада 1921 р.

Москва — Рига)

Мила моя дорога і кохана Лілечко.

Я все такий же твій щен, живу тільки і думаючи про тебе, чекаю тебе і обожнюю

Кожного ранку приходжу до Осі і кажу «скупно брате Киць без лиски» і Оська каже «скупно брате щен без Киці».

Одержали посилку твою з часм, шоколадом і вівсянкою. Спасибі дитинко.

До Харкова може звіду завтра. Працюю в Головполіті⁸ і багато з усіма сварюся. Шлемо тобі через левкову тітку трохи. Пиши мій миленький, пиши мій маленький, люби мій коханенький. Цілую тебе 150 000 000 разів увесь твій чекаючий тебе до смерті

Я страшенно тебе люблю

страшенно.

Зовсім твій

(28 листопада 1921 р.

Москва — Рига)

Дорога моя Лілечко мила моя Лілечко, страшенно кохана моя.

Крім тебе рідна немає нікого на світі. Люблю тебе всією душею і всім своїм серцем. ЧЕКАЮ ТЕБЕ. Дякую за ніжненькі листики. Я ношу їх скрізь з собою так що в мене бік відстовбурчується. Думаю завтра виїхати до Харкова. Радий. А то стомився і нудно за надто.. Приїжджай

швидше любименька. Шлемо тобі трохи. Як ти живеш? Пиши. Щось знову немає листів. Після надісланого через Бассіаса не було. Люблю тебе рідненька. Цілую тебе мільярди разів увесь твій Щеник

28/XI 21 р.

Цілую Цілую і Цілую

Твій твій твій

А ти мій?

Будь ласка!

(1–27 лютого 1923 р. Москва)

Сонечко! Лічка!

Сьогодні 1 лютого Я вирішив за місяць почати писати цього листа. Минуло 35 днів. Це принаймні годин 500 безперервного думання!

Я пишу тому, що я більше неможу про це думати (голова плутається, якщо не сказати) тому що думаю все ясно і тепер (відносно, звичайно) і по-третьє через те що боюсь просто розрадітися при зустрічі і ти можеш одержати, вірніше я всучу тобі під соусом радості і допеченості мою стару погань. Я пишу листа не дуже серйозно. Я буду писати його тільки вранці коли голова ще чиста і немає моїх вечірніх стомленості, злості та роздратування....

Ти прочитаєш цього листа обов'язково і хвилинку подумаєш про мене. Я так безмірно радію твоєму існуванню, всьому твоєму навіть безвідносно до себе, що не хочу вірити, що я сам для тебе не важливий....

Чи люблю я тебе? (5/II 23 р.)

Я люблю, люблю, незважаючи ні на

що і завдяки всьому, любив люблю і буду любити, чи будеш ти груба зі мною чи ласкава, моя чи чужа. Все одно люблю. Амінь. Смішно про це писати, ти сама це знаєш....

Знову про моє кохання. Про горезвісну діяльність. Чи вичерпує для мене любов усе? Усе, але тільки інакше. Любов це життя, це головне. Від неї розгортаються і вірші і справи і все ін. Любов це серце всього. Якщо воно припинить роботу решта відмирає, робиться зайвим, непотрібним. Але якщо серце працює воно не може не проявлятися в цьому в усьому. Без тебе (не без тебе «у від'їзді», внутрішньо без тебе) я припиняюся. Це було завжди, це й тепер. Але якщо немає «діяльності» — я мертвий. Чи означає це що я можу бути всіляким, тільки щоб «чіплятися» за тебе. Ні. Становище про яке ти сказала при розлученні «що ж робити, я сама не свята, мені ось подобається чай пити!». Це становище при коханні виключається абсолютно. (...)

Чи любиш ти мене?

Для тебе, певно, це дивне запитання — звичайно любиш. Але чи любиш ти мене? Чи любиш ти так, щоб це мною постійно відчувалося?

Ні. Я вже казав Осі. У тебе не любов до мене, у тебе — взагалі до всього любов. Займаю в ній місце і я (може навіть велике) але якщо я закінчуюсь то я виймаюсь, як камінь з річки, а твоє кохання знову впливає над усім іншим. Чи погано це? Ні, для тебе це добре, я б хотів так любити. (...)

Лілятик — усе це я пишу не для дорікання, якщо це не так я буду щасливий передумати все. Пишу для того щоб тобі стало ясно — і ти повинна трохи подумати про мене....

Сім'я ідеальних немає. Усі сім'ї лопаються. Може бути тільки ідеальна любов. А любов не встановивши ніяким «повинен», ніяким «не можна» — тільки вільним змаганням з усім світом....

Яке життя у нас може бути, на яке я в результаті згоден? Всіляке. На всіляке. Я страшенно за тобою скучив і дуже хочу тебе бачити. (...)

(Весна 1923 р. (?) Москва)

Володенько,

як не безглуздо писати, але розмовляти ми з тобою поки що не вміємо: жити нам з тобою так, як жили до цього часу — не можна. Ні за що не буду! Жити потрібно разом; їздити — разом; Чи ж розійтися — востаннє — раз і назавжди.

Чого ж я хочу. Ми повинні залишитися зараз у Москві; зайнятися квартирою. Невже не хочеш пожити по-людськи і зі мною?! А вже, виходячи із

спільного життя — все інше. Якщо що-небудь залишиться від грошей можна поїхати влітку разом, на місяць; візю як-небудь одержимо; тоді і про Америку поклопочешся.

Починати робити це все потрібно негайно, якщо, звичайно, хочеш. Мені — дуже хочеться. Здається — і весело й цікаво. Ти міг би мені зараз подобатися, могла б тебе кохати, якби був зі мною і для мене. Якби, незалежно від того, де були і що робили вдень, ми могли б увечері чи вночі

разом поруч полежати в чистій зручній постелі; в кімнаті з чистим повітрям; після теплої ванни!

Хіба не так? Тобі здається — знову мудрую, капризую.

Обдумай серйозно, по-дорослому. Я довго думала і для себе — вирішила. Хотілося б щоб ти моєму бажанню і рішенню був радий, а не просто підкорився! Цілую.

Твоя Ліля (кішечка)

(Віст. пол. вересня 1923 р.

Москва — Берлін)

Дороге моє і солодке Лілянько!

Страшенно без тебе заскучав!!!!

Приїжджай швидше!

Чи одержала ти мого листа з дороги і телеграму з Москви?

Без тебе тут зовсім неможливо!...

Приїжджай скоріше дитятко.

Цілую вас усіх (Киця + ося) а тебе ще й дуже обнімаю. твій увесь

(Поч. жовтня 1925 р. Москва — Нью-Йорк) Волосіт я скучила. Дуже прошу приїхати Італію. Люблю цілую. Твоя Лілі

(3 жовтня 1925 р. Чикаго — Москва) Цілую з Чикаго. Скучив. Люблю. Стараюся Італію. Весь твій Щен

¹Йдеться, мабуть, про картину «Не для грошей народжений». У квітні Маяковський працював над іншим фільмом, «Панночка і хуліган», котрий вийшов на екран уже в травні, майже одночасно з першою картиною. Головну роль виконував сам Маяковський. Картина збереглася.

²Жак — Яків Львович Ізраїлевич — старший брат А. А. Ізраїлевича. Пізніше, в 1918 р., Я. Л. Ізраїлевич залицявся до Л. Ю. Брік, навіть після того як почалося її спільне життя з Маяковським і незважаючи на те, що захоплення не було обопільним. Влітку 1918 р. справа дійшла навіть до вуличної бійки між ним і ревнивим Маяковським. (Л. Брік. «Як була справа»).

³Маяковський подарував Л. Ю. Брік каблучку з літерами ЛЮБ у колі, щоб можна було безперервно читати їх «люблюлюблюлюблю...». В середині каблучки написано «Володя». На каблучці, подарованій Л. Ю. Брік Маяковському, вигравірувані латинські літери W, а в середині — «Ліля».

⁴Картина «Не для грошей народжений» була закінчена в кінці квітня.

⁵У травні Маяковський написав сценарій «Закована фільмою», де в головних ролях знімалися Л. Ю. Брік і сам поет. Картина була закінчена на початку червня. Кілька забракованих уривків з цього фільму знайдено в середині 70-х рр.

⁶Ідальня в квартирі Надії Робертівни Адельгейм на В. Дмитрівці.

⁷Порівняй лист Л. Ю. Брік від кінця жовтня (28): «Напиши для мене вірші». Маяковський у цей час почав працювати над поемою «Люблю», яка була закінчена у першій половині лютого, до приїзду Л. Ю. Брік. Маяковський тоді подарував їй рукописний екземпляр поеми, з підзаголовком: «Милим Кицям замість оспівдчень та листів». Вийшла поема у видавництві МАФ наприкінці березня 1922 р. з присвятою Л. Ю. Б.

⁸Маяковський працював у Головлітосвіті над «Вікнами сатири».

ПРИВИДИ В ДОМІ

Часом, прочнувшись від сну, почувеш, як тихенько рипнуть двері. То вони, узявшись за руки, ходять домом, до чогось дотикаються, кудись зазирають, то там, то там чогось шукають — оті двоє, привиди.

«Це тут», — казала вона. «І там теж!» — підхоплював він. «І нагорі», — ледь чуто зітхала вона. «І в садку», — шепотів він. «Тихше! — раз по раз остерігали вони одне одного. — Не збуди їх».

Та ви не будили нас. Ні. «Чогось вони шукають, оце відслонили штору», — скажеш, було, собі й перебіжиш очима ще одну-дві сторінки. «О, нарешті знайшли», — зітхнеш з полегкістю і закладеш сторінку. Потім, підвівши голову, відсунеш книжку, озирнешся — а в домі анікогісінько, всі двері розчинені навстіж, десь там сласно туркочуть голуби, а від ферми долинає гуркіт молотарки. Навіщо я тут? Чого шукаю?.. Руки мої порожні. Може, це нагорі? Але там, на горищі, самі яблука. І знову вниз. У садку все незворушне, тільки книжка вислизнула в траву.

Вони знайшли те, що шукали, у вітальні. І ніхто не побачив їх. У шибці відбивались яблука, відбивались троянди, зеленіло від листя скло. Тількино вони ввійшли, як одне яблуко ледь помітно повернулося золотавим бічком. Двері розчинені, і ось уже щось стелеться підлогою, піднімається стінами, повиває стелю. Що воно таке? Руки мої порожні. На килимі майнула тінь — то пролетів дрізд; з незглибної тиші лине голубяче туркотіння. «Тут, тут, тут», — тихо вистукує серце дому. — «Скарб — тут... ким-на-та...» Нараз усе в домі стихає. Виходить, вони шукали скарб?

Але в цю ж мить потьмяніло й світло. Може, то в садку? Там темрява пряде свою пряжу, обснує дерева, чатуючи на забуланий промінець сонця. Примарний, невагомий промінець, що холодно пронизує сутінь, промінець, який весь час непокоїв мене, і далі сяє за склом. Смерть — це скло; смерть розділяє нас; сотні літ тому вона першу забрала з собою цю жінку, посиротила дім, щільно позапинала вікна, виповнила кімнати темрявою. Тоді й чоловік залишив дім, залишив її, подався на південь, потім на схід, бачив зорі, що плывуть

південним небом; і врешті повернувся до захололого хатнього вогнища біля підніжжя пагорбів. «Тут, тут, тут! — радісно б'ється серце дому. — Скарб — твій!»

Алеєю шугає вітер. Розгойдує дерева, гне їх додолу. Місячні бризки засипають садок, мигтять на дощі. Але з вікна точиться рівне світло. Свічка горить тихо і ясно. Двоє привидів никають у домі, розчиняють вікна, перешіптуються, боячись збудити нас, і все шукають свою радість.

«Отут ми спали», — каже вона. «І цілувались, цілувались... — підхоплює він. — Прокидалися вранці... — Дерева за вікном у сріблястому сяйві... — Там, нагорі... — У садку... — Влітку... — Сніжної зими...» Десь віддалік у домі раз по раз із тихим гуком зачиняються двері, неначе б'ється серце.

Вони підступають чимраз ближче, ось уже завмерли на порозі. Вітер налітає на дім, сріблясті краплини дощу збігають по траві. Темрява застеляє нам очі, ми не чуємо ходи, не бачимо жінки, що розгорнула над нами свій імлістий плащ. А чоловік прикриває рукою принесену лампу. «Поглянь», — шепоче він. — Як міцно вони сплять. На їхніх устах — печать любові».

Піднісши трохи ближче срібну лампу, вони нахилиються, довго, пильно дивляться на нас. Довго стоять поруч. Налітає вітер, мигтить полум'я свічки. Місячні промені сполохано ковзають на підлозі, на стіні й, зітнувшись, падають на похилені обличчя; а ті двоє все стоять у глибокій задумі, видивляючись на нас, сонних, двоє привидів, що шукають зачаєну радість.

«Тут, тут, тут!» — переможно б'ється серце дому. «Як давно...» — зітхає він. «Ти віднайшов мене, — шепоче вона. — Тут ми спали, читали в садку, сміялись і розсипали яблука на горищі. Тут наш скарб...» Світло лампи торкається моїх повік. «Тут! Тут! Тут!» — несамовито калатає серце дому. Я прокидаюсь і вигукую: «То оце і є ваш скарб? Світло в душі?...»

Переклав Володимир МИТРОФАНОВ
З видання Virginia Woolf. A Haunted House and Other Stories, L. 1973

© Український переклад.
В. І. Митрофанов, 1992.

Вірджинія ВУЛФ (1882–1941) — відома англійська письменниця, чия вишукана, значною мірою експериментальна проза діставала вельми суперечливі оцінки сучасників, та згодом міцно увійшла до скарбниці світової літератури. Пропонований читачам «Леля» ліричний образок — із збірника «Привиди в домі» та інші оповідання (1973).

Малюнок Тетяни ЮРЧЕНКО

ЯРИНКА:
"НЕ ХОЧУ
БУТИ
ДОРОСЛОЮ!"
(інтер'ю
на мистецькій кухні)

Дійові особи:

ЯРИНКА — молода і дуже популярна співачка.

НАДОКУЧЛИВИЙ КОРЕСПОНДЕНТ (НК).

ЮМБА — руденьке кошеня, майже з пісні Яринки.

Інтер'єр мистецької кухні.

Стіл. На столі тарілки. В тарілках парувє вермішель, запечена з сиром. Свіжі овочі. Консерви. Хліб. Бляшанка лимонаду. На плиті — чайник. В холодильнику — торт. На губах Надокучливого Кореспондента — запитання.

НК. Чудова страва! (Жує.) Смачна! Сама готувала? Вмієш куховарити?

ЯРИНКА. Іноді вмію. Коли їсти хочеться. Супи різні готую, салати, печеню. От холодець ще не розучила. І голубці.

НК. А фаршировану рибу вмієш?

ЯРИНКА. Ще не пробувала. Може, й умію.

НК (хрумкаючи редискою). Які твої улюблені ягоди?

ЯРИНКА. Ожина, буяхи, чорниці.

НК. Лісові ягоди? А хто до лісу ходить?

ЯРИНКА. Я і ходжу. З мамою збираємо. Тільки тепер часу обмаль — репетиції, записи, концерти. А раніше збирали і для себе, і для сестрички. Усім вистачало.

НК. Це ж стільки терпіння треба, щоб лісові ягоди збирати.

ЯРИНКА. А я така і є, терпляча. Я ж Козерог, народилась 4 січня.

НК. (зазираючи в гороскоп). «Характерні риси Козерога — наполегливість, впертість, ґрунтовність, честолюбство, ощадливість, надійність, самодисципліна. Негативні риси — потяг до влади, недовірливість, егоїзм. Козерог сентиментальний, але намагається цього не демонструвати...» Про лісові ягоди тут нічого не пишеться.

ЯРИНКА. А про банани пишеться?

НК. До чого тут банани?

ЯРИНКА. Бо чекаю запитання про улюблені фрукти. Звичайно ж, це банани!

НК. Де ж ти їх береш?

ЯРИНКА. Тому й улюблені, що майже не бачу їх. Дуже рідко. Останній раз Дмитро Акимов привіз з Німеччини, з відрадженья.

НК. До речі, а як ти вийшла на Дмитра Акімова та його «Вечірню поп-Школу»?

ЯРИНКА. Я спочатку йому листа написала. Хоча ні, спочатку я його в концерті побачила і думаю: «Ой! Це той самий, що "Канал Д" веде, а тепер групу набирає». Тоді і написала. А потім ще й зателефонувала. Він

спочатку став розпитувати, скільки мені років (а мені тоді 15 було), який зріст, яке волосся, що співаю. Каже: «Ну що ж, треба зустрітись. Якщо ти мені сподобаєшся, будемо працювати». Я потім всю ніч думала, як же йому сподобатись? Що таке зробити?..

НК. І що вигадала?

ЯРИНКА. А нічого. Просто подумала, що я і так гарна, от і вирішила залишитись такою, як і завжди. Може, тому й сподобалась.

НК. А скільки часу тобі потрібно було, щоб сподобатись?

ЯРИНКА. Ну (загинає пальці), посміхнутись треба, набутти доброзичливого вигляду, привітного такого... Мабуть, однієї хвилини вистачило.

НК. Світовий рекорд! Взагалі ж психологи вважають, що для цього потрібно в середньому чотири хвилини: саме стільки часу твій новий знайомець вишукє в тобі якість вади. А як не знаходить таких, значить, ти сподобалась. А раніше ти подобалася хлопцям, зустрічалася з ними?

ЯРИНКА. Аякже! Зустрічалась, але нічого такого особливого не було.

НК. Американці підраховували, що жінка до одруження встигає поцілуватись з 79 чоловіками. В середньому. Цікаво, ти можеш полічити чоловіків, з якими вже цілувалася?

ЯРИНКА (кидаючи в НК торт). Можу. Нуль! Взагалі не цілувалася ніколи і ні з ким. Я ж кажу, що нічого особливого не було. «Ти для забави не цілуй мої коси русьві». Це моя пісенька. Взагалі, поцілунок без причини — то, як на мене, нудно.

НК (злизуючи торт з вусів). Що значить «без причини»?

ЯРИНКА. Це значить — без кохання. Бо, припустимо, на вечірці в школі, на танцях хтось обов'язково підійте і скаже: «А давай поцьомаємося!» Так і хочеться чимось по голові дати! Скажи, Юмбо?

ЮМБА (злизуючи крем з лоба НК). Нав!

НК (знімаючи Юмбу з голови). У такому разі, як ти ставишся до популярного в наш час вільного кохання?

ЯРИНКА. Нормально ставлюсь. Якщо мене це не обходить, то й засуджувати когось я не хочу. У мене багато знайомих, які кохаються, та чому я мушу їх засуджувати? Як хочуть чинити, хай так і чинять, аби лиш усе було взаємно. Може, їм так краще. Або легше.

НК. А яке слово тобі більше подобається: «любов» чи «кохання»?

ЯРИНКА. Кохання. Воно більш співуче, романтичне, поетичне. Крім того, любити можна що завгодно, банани наприклад, а покохати можна тільки людину!

НК. Як ти ставишся до самотності?

ЯРИНКА. Скажу так: я її не боюся. Я тепер більше буваю на людях, але часом так хочеться побути самій, почитати щось, помріяти. Тоді зачиняюсь і не виходжу нікуди. А потім як потягне до людей, до компанії!..

НК. А найбільша компанія, в якій тобі доводилось бути, це скільки чоловік?

ЯРИНКА. Дуже багато! Цілий Палац спорту, наприклад.

НК. Але ж це не компанія, а юрба!

ЯРИНКА. Неправда, це люди. Я кожного бачу, для кожного з них співаю, зважаю на реакцію кожної людини.

НК. Як же ти встигаєш співати, танцювати та ще й на глядачів поглядати?

ЯРИНКА. А от встигаю. Виходжу до самої публіки, усміхаюся людям, часом і поцілунка рукою пошлю. Не до всього залу, а якійсь конкретній людині.

НК. О! А казала ж, ніби ще не цілувалася!

ЯРИНКА (*озираючись в пошуках такого, чим можна знову жбурнути в НК*). Поцілунки рукою не враховуються!

НК. А що таке кохання, як ти гадаєш?

ЯРИНКА. Я ще сама не знаю точно, що воно таке. Іноді мені здається, що ніякого кохання немає, а часом — навпаки, що можу прожити з якимось одним чоловіком все своє життя. А потім знову починаю думати, що кохання — то суцільні вигадки... Взагалі ж я Козерог, а Козерог весь складається з протиріч.

НК. Судячи з того, що цього разу ти нічим у мене не кинула, ти людина настрою, так?

ЯРИНКА. Так, на жаль. Який у мене настрій, такий і світ навколо. Звісно, я намагаюсь стримуватись від проявів поганого настрою, і якщо сильно схочу, то можу себе перебороти. Тільки це не часто буває.

НК. Що ж допомагає в таких випадках?

ЯРИНКА. Треба з'їсти щось смачненьке, або цікаву книжку почитати, або в кіно піти. Акимов теж вмів настрої підняти. Хоча він краще за всіх знає, яка я неслухняна, вадлива, примхлива. Він навіть свій колектив так і назвав — «Неслухняні діти», бо ми такі і є. До речі, він і сам такий, теж Козерог. Але він дорослий і він керівник, тому з ним не посперечаєшся.

НК. А ти хочеш стати дорослою?

ЯРИНКА. Ні! Навіть не намагаюся. Не хочу бути дорослою! Це Юмба хоче якнайшвидше стати котом.

ЮМБА (*ствердно*). Няв!

ЯРИНКА. А я не хочу! Я ще не відчуваю себе відповідальною людиною.

НК. Певне, тому і не куриш «травичку», не палиш, не п'єш?

ЯРИНКА. Чому не п'ю? П'ю. Імпортований лимонад. І навіть бляшанки з-під них колекціоную. Тільки не всі бляшанки, а ті, з яких я пила лимонад. Зараз оцю доп'ємо, і в колекцію влаштую.

НК. Це твоя єдина колекція?

ЯРИНКА. Раніше календарики збирала, марки. Особливо мені марки подобались. Пам'ятаю, мені мама якось принесла дуже красиву марку — з картини «Бурлаки на Волзі», а мій сусідя цю марку поцупив. Тоді я пішла до нього й відібрала. Тобто він спочатку не хотів віддавати, але я заплакала — і він віддав.

НК. А часто ти вдаєшся до сліз, коли треба чогось досягти?

ЯРИНКА. Не часто, але іноді можу.

НК. А на чоловіків впливають твої сльози?

ЯРИНКА. Ще б пак! Чоловіки лякаються і готові на що завгодно, аби я не плакала.

НК. Коли ти зустрічаєш незнайомого чоловіка, на що відразу звертаєш увагу?

ЯРИНКА. На очі. А потім на те, яка в нього усмішка — добра чи зла.

НК. Невже не цікавишся, як чоловік вдягнений?

ЯРИНКА. Одяг — не найтоловініше. Хоча, звісно, якщо до гарних очей і привітної усмішки ще й фірмовий костюм додати, то вже цілковитий красень! Тільки не в усіх гарних і хороших людей такі костюми є.

НК. Як ти ставишся до хлопців, які приходять на твої концерти?

ЯРИНКА. Я їх люблю. Всіх!

НК. А вони тебе?

ЯРИНКА. Напевне, теж люблять. І не тільки пісні мої, але й мене саму. Часом листи пишуть, у коханні освідчуються, вірші присвячують. Мама ці листи в спеціальні шухлядочки збирає.

НК. Мама?! А чому ж не ти сама?

ЯРИНКА. Я поки що не збираюся закохуватись. У мене ще безліч справ. І взагалі, кохання — то вже зовсім дорослі штучки. А ми ж домовились, що я не хочу бути дорослою! Тому допивайте свій чай, прощайтеся з Юмбою — і до побачення. Маленькій дівчинці Яринці час спати.

НК. Щиро дякую за смачну вечерю і щиро розмову. На добраніч!

ЮМБА. (*оскільки Яринка вже спить*). Няв!

Інтерв'ю брав НК.

1001 ВІРШ ДЛЯ ШАХРАЗАДИ

Емма АНДІЄВСЬКА

Він, з гронами винограду в голосі,
Нехай залишить свою флейту
І підійде до мене.
Сьогодні я його любитиму,
Я, ім'я якого бояться вимовляти.
Нехай він скине одяг,
Що поганить його тіло,
І перестане червоніти, як дівчина,
Затуляючи руками
Свій божественний фалос.
Сьогодні я його любитиму,
Я, ім'я якого соромляться вимовляти.

Юрій ВИННИЧУК
БАЛАДА БАЛЬКОНОВА

Місто булькало місто плямало
і котилося із-під ніг
Я поклав руку на її тіла клямку
натиснув обережно та відчинити не міг
На божевільнім бальконі
вона тремтіла не відмикалась
я підбирав ключі всіх можливих гатунків
а вона з уст моїх текла-стікала
крапельками цілунків

Плакала і зітхала
тіла її сопілка
рук моїх не пускала
ніг роздвоєна гілка
А на тій гілці квіти білили
листя що пахло сонцем-грозою
Пташка на гіллі
крилами билась
накрита моєю рукою

Грай сопілонько та не сумної
грай в сорочку розпачу вбрана
хай молоко твоїх звуків гоїть
стебла моєї рани

Балькон зненацька в ту мить розгойдало
та я нічого зробити не міг —
ми разом з бальконом додолу впали
і вгрузли в холодний міщанський сміх

Дядьки мордаті тіткі пузаті
нас оточили довкіл
а ми в центрі Львова лежали як в хаті
і не встидались оголених тіл

Богдан Ігор АНТОНІЧ
МОЛИТВА ЗА ДУШІ ТОПІЛЬНИЦЬ

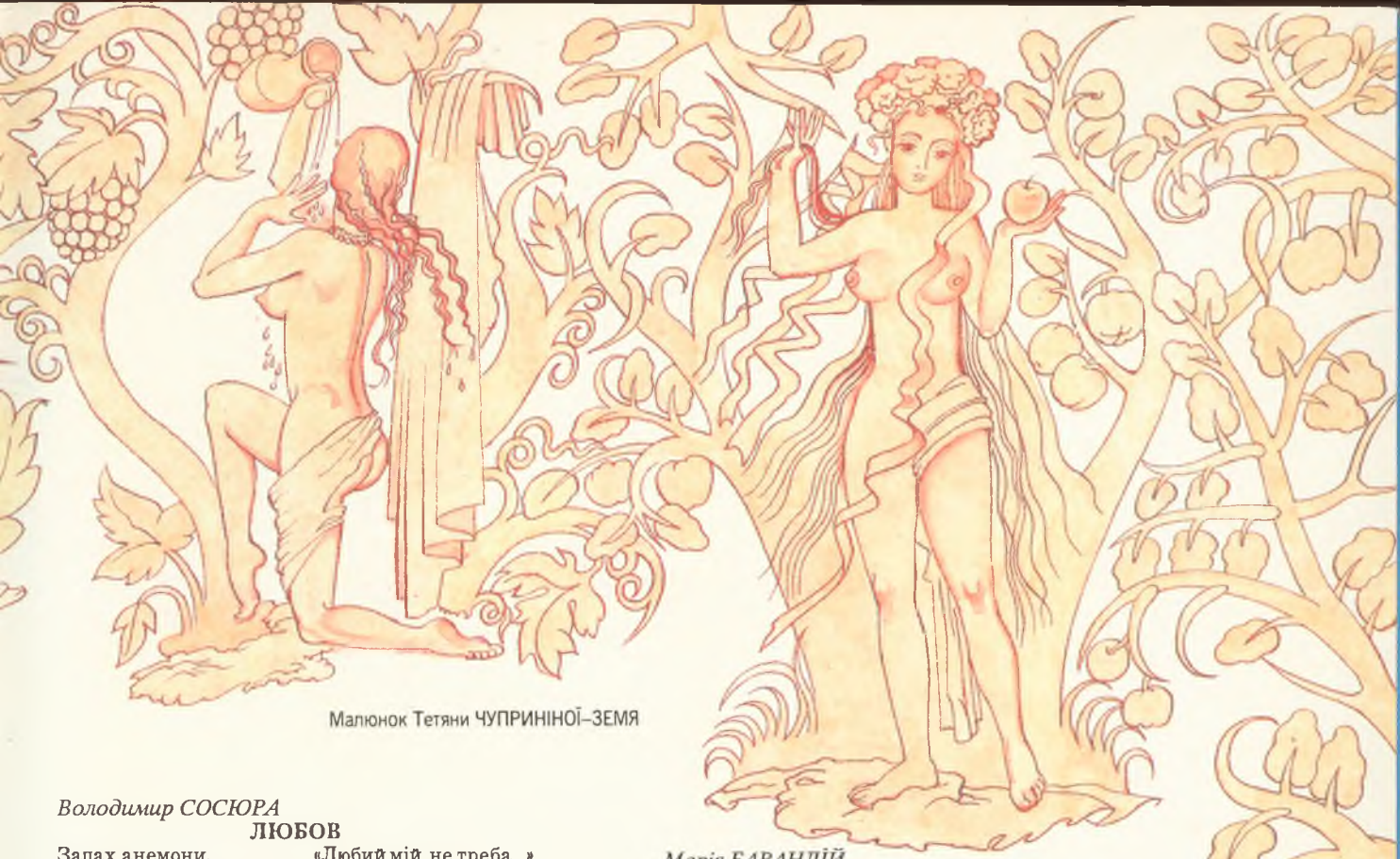
Ми — зводники дівчат, коханці перемовні,
ми, що любовок міняли, мов квітчасті
мушлі,
за тих, що нас поїли дурманом любовним,
за наших жертв молимося нещасливі душі!

На дні слизкий і мокрий місяць —
шлюбний перстень,
і сонце тут холодне, мов загаслий камінь.
Танечниці підводні, наші давні сестри,
дельфінів обіймають мертвими руками.

О ти, що стелиш море зорями і мохом,
у небо не бери дівчат з цвітучих мушель,
зішли найбільшу ласку — забуття усього,
в коралі заміни топільниць білі душі.

Михайло БАРБАРА

Зламані гілки
ледь зелені
загублені ключі від раю
«Ласкаво просимо!»
над пеклом
і кожен день —
день відкритих дверей
Щира посмішка
і такі ж сльози
Не цілуй мене
Деся хтось комуся
дасть яблуко
Той хтось
надкусить його
і побачить що
ми цілком голі (вже)
Поцілуй мене
Завтра буде дощ (може)
і я не випущу тебе
Ми будемо як два коти
біля пічки
бо
може бути
і зимно
Цілую тебе...

Малюнок Тетяни ЧУПРИНІНОЇ-ЗЕМЯ

Володимир СОСЮРА

ЛЮБОВ

Запах анемони.
Верби і село.
Од очей бездонних
серце розцвіло.

«Любий мій, не треба...»
Як шумує кров...
І зоря над степом
як моя любов.

Марія БАРАНДІЙ

Під вагою долонь твоїх я умліваю
солодко,
доторк сильного тіла для мене, як струм,
як струм.
Від ласкаво-скептичного «Що ти знаєш,
бабо дурна»
я шалію, я просто шалію. Люблю тебе!
І за ласку твою я воздам тобі втричі,
втричі,
за прощення провин дрібних я прошу тобі
геть усе.
Кожен рух твій — то вічність моя: людино,
люблю тебе!
... Ти прогнав мене, зайнятий ділом якимсь
чоловічим:
«Йди, мале, і не плутайся під ногами».
Йду і вертаю щоразу, буцім щось мені
треба конче,
буцім я лишила щось в кімнаті, де ти
пануєш, —
я без тебе не можу ні хвили, ні хвили, ні
миті,
ти магніт мій, ти сонце дерев моїх
і трави.
Я люблю тебе. З ім'ям твоїм і встаю, і
лягаю,
в підсвідомості вічно живе якась
радість таємна.
«Що воно? — собі думаю. — Що прекрасне
чекає на мене?»
І згадаю — це ти; і думки, і чуття — до тебе.
Всі антени мої — лиш до тебе. Люблю
тебе, ох.
Ти даремно прогнав мене. Ти не можеш
також без мене,
я течу в твоїх жилах, наче кров, густа
і важка.
У клітини мої ти прорвався живильним
озоном,
умістивши в собі весь до дризу знайомий
Всесвіт.
О моє божество! О Прекрасна Людино —
люблю!

Ніна ГНАТЮК

Стоять каштанів свічі,
Як члени чоловічі.
Напружаться на вітрі —
І бризне ніжний цвіт.

І я у тому цвіті,
Як терлиця в термітті,
Молю єдине в Бога —
Ще жменьку юних літ.

Лариса НЕДІН

?

Люблю — чи не люблю.
Критична випадковість.
Вікно. І вишня. Стигла де-не-де.
Люблю? Чи не люблю?..
Весь світ в віконній рамі.
— Поцілуй його.
— Не люблю робити того, чого не можу.
— Шкода, що не сподобався тобі.
— Сподобався.
— Так поцілуй.
— Не можу.
— Шкода.
Огненне коло крізь шалені рухи.
І атоми утоми пливуть в очах.
Задуха.
Подих в подих.
Стогін в стогін.
Зойк в зойк.
А десь глибоко: бажаю... іще хочу...
Розплющую очі — за вікном
Надламани лінії долі.

Губан, або риба-чистильник, дістала таку назву, тому що має звичку збирати паразитів з поверхні, зябр та ротів інших риб. Вона має яскраве забарвлення і мешкає в коралових рифах Індійського та Тихого океанів. Але «слави» губани зажили зовсім іншим. Зоолог Робертсон

ще в книзі «Зміна статі під хвилями» зазначив, що домінуюче прагнення кожної жіночої особини цього виду — стати «чоловіком». Досить чоловічій особині залишити свій гарем, як найвпливовіша з тих «коханок», що залишилися, вже за кілька годин починає змінювати стать. Це стає можливим завдяки тому, що всі «жінки» — чистильники насправді є гермафродитами.

відкрилася в Голландії 1883 року при сприянні місцевої

мальтузіанської ліги. Консультації дружинам робітників щодо контролю за народжуваністю та здоров'ям дітей давала відомий спеціаліст доктор Алета Якобс.

Не дивно, що таким сексологічним інститутом став той, засновником якого при Індіанському університеті (США) був Кінзі. Авторитет ученого був настільки величезним, що висловлювалися побоювання, що разом із смертю Кінзі припинить існування й інститут. Але такого не сталося. Нині це — некомерційна організація.

керована радою опікунів. Інститут сексологічних досліджень (така його повна назва) збирає й поширює відповідну інформацію. В його бібліотеці зберігаються фільми, фотографії, твори образотворчого мистецтва, щоденники, любовні листи, записки, інші сексологічні та еротичні матеріали. Протягом останніх років її фонд поповнюється за рахунок конфіскованої поліцією продукції.

Мало хто сьогодні погодиться, щоб за статевим актом спостерігали треті особи. Хоча знайомство з різними світовими культурами засвідчує набагато більшу сексуальну відкритість. Лікарям лише

зрідка вдавалося спостерігати коїтус у наукових цілях — вперше це трапилося 1870 року. І лише в середині XX століття при підтримці Вільяма Мастерса і Вірджинії Джонсон сотні чоловіків і жінок зважилися подолати табу, що й було зафіксовано у відповідному дослідженні.

Саме стільки піків кохання зареєстрували Мастерс і Джонсон протягом 20 років здійснення програми, розпочатої 1945 року. Першими суб'єктами досліджень бу-

ли проститутки, але потім лікарі, які згодом стали по-
дружжям, підібрали добровольців-професіоналів —
врешті-решт вони стали вести спостереження за 694
особами.

Перевраний акт, який полягає в тому, що пеніс виймається до того, як сім'я прольється в піхву, належить до найдавніших способів контрацепції. Найбільш відомий приклад подає нам Книга Буття: «І сказав Юда до Онана: «Увійди до жінки брата свого і одружися з нею.» і встанови

насіння для брата свого». А Онан знав, що не його буде насіння те. І сталося, коли він сходився з жінкою брата свого, то марнував насіння на землю, аби не дати його своєму братові. І було зле в очах Господа те, що він чинив, і вбив Він також його». Цей нерозважливий вчинок Бога послужив церкві підставою для активного засудження мастурбації і контрацепції.

**ВСЕ
ПРО СЕКС**

Я довго чекав біля редакції і нервував, що вирішив поновити стосунки, які колись так красиво розірвав. Зник, та й годі. З Ж. ми по-знайомилися під час моїх виступів у Львові. Чесно кажучи, коли її відрекомендували, вона мені не впала в око. Дівчат було багато, але до всіх я збайдужів, бо кохав іншу. Коли ми зустрілися наступного разу, я вже не кохав нікого, але навколо Ж. було надто багато подружок і залицяльників. Я дуже довго заглядав їй в очі, аж поки запропонував приїхати на музичний фестиваль, що починався за місяць і де я був акредитований. Вона й приїхала. Що було на фестивалі, я не знаю. Ми втекли від усіх і провели два дні в номері Ж. Я був третім чоловіком у житті моєї нової знайомої. Перший згвалтував їїдесь біля гаражів на околиці Львова. Другий через рік узяв її в білому ліжку, але теж не дав насолоди. Бідне дівча дивилося на всіх чоловіків як на потенційних катів. І раптом відчувало щось тепле до мене. Вона не думаючи кинулася у прірву свого несподіваного бажання. Я мав приїхати за тиждень, за місяць... Ми люб'язно балакали по телефону... А я все не їхав. І ось тепер, коли нарешті з'явився, то був зайвим.

Вона прийшла до мене в номер. Я навіть напоїв її шампанським, навіть роздягнув і кілька годин пестив з усім старанням, яке в мене було. Її тіло не відгукнулося. Не знаю, чи є чоловіки, які здатні пережити таке й не стати імпотентами. Для мене це було ударом, який, певно, все життя стояв би німим докором, якби не надшвидкий розвиток подій.

Коли зрозумів, що вже не годе занести свого нікчемства, то пішов ніби за шампанським, а насправді помчав на вокзал і, стрибнувши в поїзд, відїхав у напрямку Чопа. Мені не випадало займатися розтоплюванням вічної мерзлоти, я мав роботу. Робота, звісно, могла зачекати, якби було що їй протиставити. А протиставити було нічого.

Пише посміхаючись симпатичній митниці, я згадав, що залишив у клятому готелі запрошення до Чехо-Словаччини. Я забув про митничку і про все на світі. Пам'ятав лише про виклик.

Судить самі, перетнути кордон, та ще такий неприсмний як чеський, без запрошення неможливо. Повертатися по запрошення пізно. А повернутися додому, не просто не виконавши завдання, а ще й не вїхавши через власний ідіотизм у країну — повний крах усіх сподівань. Я вправний шпигун і віртуоз своєї справи, забуваю «на ліжку коханої», що так і не віддалася, запрошення. Цього мені не пробачить ніхто, навіть я сам, хоча інколи себе мені переконати буває дуже просто.

Якусь мить мій стан був близький до розпаду. Але, оскільки виходу не було, нічого не залишалося, як узяти себе в руки. І я взяв. Чарівна митничка пішла геть, так і не повіривши, що може існувати людина, яка не везе на продаж абсолютно нічого. Прикордонники — чи повернули паспорт. Поїзд перетнув кордон, і до вагона ввалився галасливий гурт чехів. Вони працювали оперативніше, ніж наші. Майже нічого ні в кого не шукали. Виглядали веселими і байдужими.

Виявивши, що в мене немає запрошення, запропонували вийти геть з речами. Звичайно ж, я почав проситися. Я б із задоволенням дав і з півсотні доларів, але надто вже багато було свідків. Я щось белькотів. На мене всі дивилися співчутливо, аж поки в тамбурі мій вусатий кривдник з трьома великими зірками на погонах сказав, що він зі мною розбереться згодом.

З поїзда, за квиток на який я заплатив 26 доларів, сходити не дуже хотілося. Але що поробиш? Я довго чекав унизу, але бригада прикордонників усе не йшла і не йшла.

Нас, невдах, біля прикордонної дільниці зібралось чимало. Колективна невдача трохи пом'якшила моє розчарування, але не дуже. Вони просто їхали в гості чи просто заробляти гроші, а в мене була важлива справа. Я одразу ж звернув увагу на яскраву жінку років тридцяти у високих, над коліно, чоботях і символічній спідниці. Вона була яскраво нафарбована, потужно напарфумлена й говорила надто голосно. Її фахом було привертати до себе увагу. Вона була хорошим фахівцем, тому що увагу я звернув.

Ця жінка не пропаде — подумалося мені. Треба її тримати. Бо й справді, всі інші враження не справляли. Це були переважно молоді хлопці й середнього віку чоловіки з величезними валізами, а також з величезними валізами жінки без жодних ознак віку. Ні, ця жінка, певно як і я, єдина вирізнялася з натовпу.

Справді, коли з'явився суворий тризірковий начальник з вусами й наказав скласти речі в дільниці, жінка впевнено почала пускати йому біски. Мені теж хотілося сам-на-сам перебалакати з цим прикордонником. Люди невдовзі розійшлися, навіть вона теж чомусь пішла, а я залишився стовбичити біля дверей. За кілька хвилин вийшов вусач:

— Йди звідси, ночуй на вокзалі, чого тут стоїш?

Я подумав, що шістьсот крон могли би пом'якшити його суворість, тим паче, що, як я гадаю, він навряд чи отримував платню більшу, ніж 6000, отже, я збирався запропонувати півтижневу платню. Я простягнув йому 20 доларів.

Він суворо подивився на мене, а потім спокійно взяв гроші й сказав: — Поговоримо вранці.

Такий поворот подій мені дуже не сподобався. Надто вже не люблю я, коли гроші — наперед. Але вибору не було.

Виходячи з дільниці, на порозі я зіткнувся з описаною вище жінкою. Попереду була довга й нудна ніч, тому мені нічого не залишалось, як позалицятися до незнайомки.

Ми зіткнулися в дверях. Я за руку зупинив її.

— Зачекай.

— Чого тобі, — їй явно було не до мене.

— Давай побалакаємо. Може, щось гарне скажу.

— Потім. Йди в зал. Мені зараз щось хороше може сказати лише той пан.

— То ти ж і про мене не забудь.

Вона нічого не відповіла і пішла в дільницю. Я прилаштувався біля вікна. Дуже вже мені було цікаво поспостерігати, як усе то буде.

Як виглядають такі угоди між чоловіком на службі й жінкою, що залежить від його служби.

В дільниці прикордонників було двоє. Той, якого я про себе назвав полковником, бо він хоч і не тягнув на полковника, але погони мав, як у наших полковників, а також ще один, теж не юний, але з погонами прапорщика.

Дівчина постукала у двері. Їй відчинив прапорщик. Вона щось сказала. Прапорщик відповів. Ще кілька слів, і прикордонник сміливо засунув руку моєї нової знайомої під спідницю. Вона злегка ляснула його по ширинці. В цю мить, наче за командою, вікно переді мною затемнило. Я спробував знайти шпаринку, але її не було. На щастя, в мене вистачило тям зазирнути у сусіднє вікно. Там шпаларина була. Більше того, саме там розвивалися подальші події.

Полковник сидів у кріслі, розсупонивши нижню частину своєї військової форми. Точніше, верхню частину нижньої частини. А ще точніше — ширинку. Жінка стояла перед ним на колінах і старанно працювала ротом. Прапорщик по-джентльменському чекав, поки скінчить його начальник. Потім жінка так само старанно попрацювала і з прапорщиком. Раптом задзвонив телефон. Полковник прикрикнув на прапорщика. Той судомно схопив голову моєї колежанки обома руками й намагався оте все закінчити якомога швидше. Але в нього, на відміну від полковника, швидко не виходило.

Полковник нервував. Зрештою жінку виставили за двері, порекомендувавши прийти, як і мені, вранці. Жінка була обурена таким поворотом подій, але, звичайно, вигляду не подала.

Коли я зустрів її біля входу, вона лялася, як найбрутальніший вояка.

— Не нервуй. — заспокоїв її, — я йому віддав двадцять доларів.

Вона засміялася. Певно, моя невдача їй видалася ще трагічнішою.

— Я теж доларів двадцять втратила шойно. Отже, нас з тобою однаково ошукали. Тобі теж сказали прийти вранці?

Я підтвердив.

— Вранці чергуватимуть інші. Мені знов доведеться, якщо пощастить, обслужити їх, а тобі викласти двадцять баксів, якщо візьмуть. Та й то не гарантія, що тебе не вкинуть у поїзд і не відправлять додому.

— Що ж робити? — це було риторичне запитання. На нього не знала відповіді ні вона, ні я.

— Я знаю, чого хочу, — сказала вона. — Тебе. Може, ти виявишся смачнішим, ніж ті два смердючі ідіоти.

Колись в армії перед самою відправкою в Афган у мене вже була схожа ситуація. Мої брати-офіцери, полишаючи терени «совітів» і збираючись на війну, не гребували найбруднішими солдатськими шльондрами, котрі хмарами літали в гуртожитку, обслуговуючи по

кілька чоловік за ніч. Часто це відбувалося в мене на очах. І майже завжди оте чмо переходило до мого ліжка й підкладалося під мене. Взяти жінку, яку я не хочу, для мене майже неможливо, а якщо я відчуваю до неї відразу — це просто неможливо фізично. Ось тоді я візьми та й шепни першій з них: я тільки з чоловіками, як і ти.

— Біденький, — відповіла вона мені. — То хоч порадь, хто тут справжній чоловік. Найліпше було просто послати її подалі, але не так вже я влаштований. Не можу. Зрештою, чим я краший за неї? І вона, і я робимо все в житті заради задоволень. Тож чи нам ображати одне одного.

З того часу всім шльондрам, які цинічно на мене претендували, я повідомляв, що я гомік, блакитний, що трахаюся тільки з чоловіками. Одного разу в мене проносе не вистачило цинізму одній з жінок виголосити цей маніфест і я вирішив дещо пом'якшити свої вади. Я їй сказав, що я імпотент. На що почув відповідь, після якої у мене на все життя відпало бажання звертатися до цієї версії. Вона сказала: «Ти не хвилюйся, у мене навіть мрець встане». Більше виправдовуватися в мене не було сил. А через півгодини стомлена жінка зізналася: «Ти безнадійний. Не знаю, чи й варто жити такому».

— Ні, я, як і ти, тільки з чоловіками, — відповів я на пропозицію виявитися смачнішим. Фраза майже автоматично зіскочила з язика.

— Справді? — здивовано подивилася вона на мене, — щось не схоже на те. Надто дивно ти поводишся як на гоміка. Чому ж очі на мене п'ялять?

— Шкова звичка — маскуватися, — «щиросердо» пояснив я. — Шкода. Тоді я піду попрацюю з монголами. Й тобі раджу. А потім подумаємо, що робити.

Але вона не пішла до монголів. Більше того, коли хтось із чоловіків, що ночували на вокзалі, чіплявся до неї, вона брутально відганяла їх геть. Можливо, в неї вже робочий день закінчився. А може, просто дуже нервувала. Я теж вмотивувався на лаві і заснув. Спалося мені гарно, але увесь час десь тлом проходила фізія мого шефа, який вимагав доповідати йому про свої успіхи щогодини. Ні, я не мав жодного права на невдачу. Не такий в мене характер, щоб програвати на рівному місці.

Під ранок хтось розтермосив мене: — Прокинись, це я, З.

Хто така З, я не знав. Лише за мить второпав, що так звуть мою нову знайому.

— Я щойно поспілкувалася з солдатами. Вони мені сказали, що звідси можна виїхати лише за перепусткою. Якщо ми протримасмося до обіду, то перепустки нам зроблять, і ми втечемо. А ти куди збирався їхати?

— В Брно, — сказав я.

— Даремно. Поїхали в Братіславу. Там найкраще працюється. Та й мені не так нудно буде.

— Треба спершу звідси вибратися, — зауважив я.

І саме моє зауваження мало рацію. Але вибратися звідти було неможливо. Зранку й справді нас ніхто не хотів слухати. Наші паспорти віддали в руки провіднику поїзда, що йшов у зворотному напрямку, і нас теж загнули в цей поїзд. Звичайно, не нас одних. У сусідній вагон, приміром, втиснули монголів. Вони ляглися й на чому світ стоїть паляжками прикордонників. Ті огризувалися. Потім монголи почали в них кидати баночками зі сметаною. Один з прикордонників не витримав і кинув у відповідь каменюкою, яка влучила у скло й розбила його. Обурені провідники повискакували з вагонів, почали лаятися з прикордонниками.

Поки я спостерігав за прикордонним конфліктом, З. проскочила в купе провідника й забрала наші паспорти. А потім ключем, який вона взяла в тому ж таки купе, відімкнула двері з тамбура. Поруч стояв вантажний поїзд, що йшов углиб країни. Ми вскопили на відкриті платформу, на якій були навантажені труби великого діаметра. В такій трубі розміститися — саме задоволення. За мить поїзд, поступово набираючи швидкість, покотився в жаданий бік. А кого цікавить, що було далі, розкажу, що ми абсолютно спокійно доїхали до Кошице. А там я втік від своєї рятівниці. Бо й справді — їй було в Братіславу, а мені — в Брно. Дійсно, найскладнішим було не збирання потрібної інформації (це я зробив дуже легко), а перетин кордону без паспорта, показувати якого я не міг через відсутність відмітки про прикордонний контроль. Легше було повідомити, що паспорта я загубив. А коли я приїхав додому, то замість реальної історії, пов'язаної з дівчиною і забутиим запрошенням, я розповів шефу, як зіпнувся з контррозвідкою і як мені довелося рятуватися втечею.

Я досі у захваті від З. Й справді мудрі французи, якщо вони закликають шукати жінку. Звичайно, в житті було більш ніж досить випадків, коли жінки мене дуже підводили, але й таких, коли вичурчали, теж траплялося чимало. Про що свідчить хоча б розказана щойно історія.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Відсьогодні писання цього твору втратило сенс. Уважний читач пам'ятає, якою була моя мета — подарувати обручку з діамантом. Це й спонукало до писання. Так от, сьогодні я купив таку обручку. Так трапилося з двох причин: по-перше, я заробив грошей (трохи з гонорарів накапало, трохи розщедрились у фірмі, трохи я взяв там же, ніби для хабара одній особі, простіше кажучи, дружині В.; по-друге, біля ломбарду купив у якоїсь жінки обручку цю дуже дешево. Точнісінько таку, як викинута мною. Певно, наївна красуня не знала, що оті три дрібні камінці, які й розгледіти до пуття не можна, — діаманти. А може, що теж імовірно, мене обдурили, коли продавали першу обручку. Та суть не в тому, головне — я маю те, що хотів мати.

Здається, саме час сказати, як склалися справи з тим триклятим кільцем. Дуже просто. Я щойно розлучився і полегшено зітхнув, не плануючи в найближчі сто років брати новий шлюб. Та судилося інакше. Я познайомився з І. Якоюсь серйозною компанією збиралася з якогось серйозного приводу. Серед інших була й І. Мене зацікавила навіть не вона, а її костюм. Типова левіція. А потім я довідався, що вона фізик. Це ще більше зацікавило мене. Таких красивих фізиків я ще не бачив. Ні, я не збирався мати нічого серйозного. Власне, як і завжди. Більше того, вона була впевнена, що наш роман тротриває один день. Я їй сподобався, а вона була без комплексів, ось і залишила в себе. В інформаційній програмі мали показувати симпозиум, на якому виступала й вона. Їй хотілося глянути, чи не потрапила вона в кадр, тому й дозволила мені піднятися. В кадр вона потрапила. Ми довго реготали з її серйозного вигляду в кадрі, пили шампанське й поступово закохувалися одне в одного. Коли минув божевільний тиждень, вона раптово поїхала на конференцію до Бешкека, а повернулася зовсім чужою людиною. Ні, вона зраділа зустрічі, як завжди раділа потім, але коли ми опинилися в ліжку, вона раптом сказала «не хочу».

Мало радісного в тому, коли ти цілу ніч пестиш жінку, а вона як не хотіла тебе, так і не хоче. Гадаю, тісі ночі вона просто перестала поважати мене. За те, що я на неї не образився. Може, я не правий. Але я тоді не бачив потреби ображатися, я розумів, що так буває. Зрештою, і я не завжди хотів її. Таке життя. Гіршим було інше. Я несподівано прикипів до неї. Мені присно було засинати з нею, пестити її сонну, брати її посеред ночі, прокидатися з нею. Я забув про роботу, про людей. Я жив тільки нею, а вона писала дисертацію. Вона, як на свій вік, була відомим фізиком. На підході — докторська. Певно, таке буває тільки у фізиці.

Після тої поїздки минув майже місяць, поки почуття повернулося до неї. За медовим тижнем настав медовий місяць. Але краще б його не було. Тоді я вирішив, що не зможу без неї жити. Почуття то загострювалося, то притуплялося, але мати її за дружину я хотів завжди. Інша річ, що їй заміжжя було ні до чого.

Але я не вірив у це. Всі жінки вдають, ніби заміжжя їм ні до чого. А насправді... Мені хотілося лише одного — купити квартиру й забрати її до себе. А потім вона поїхала на симпозиум до Мілана. А повернулася знову зовсім чужою. Скільки я прагнув її відіграти — нічого не виходило. Це була неприступна жінка. Наче міраж, до якого не можна доторкнутися. І тоді я вирішив прив'язати її до себе дитиною. Вже з місяць я носив у кишені оте кляте кільце з діамантом, але все не наважувався поткнути її зі своєю весільною пропозицією.

Я хотів це зробити в ліжку, а нагоди все не було й не було. І ось нарешті я ледве не на колінах випросив її тіло. То був страшний день. Напередодні до мене прийшла І. Вона вчинила досить хитромудро: подзвонила мені, щоб перевірити, чи я вдома, трохи попотякала, а потім приїхала. Я був не сам. У мене була її подруга І. Обидві були настільки дурні, що закохалися в мене. А надто І., яка просто виснажувала мене своїми ревностями й доріканнями. Ні, вона хороша дівчина, але надто вже хотіла бути моєю дружиною. Та й мені подобалася її несподівана наполегливість. Приміром, одного разу, коли довго діймав своїми нудними балачками мій колега, вона абсолютно гола зайшла до нас на кухню, сіла мені на руки й розплакалася.

— Ну я ж не можу без тебе, я божеволію гола серед речей, які пахнуть тобою. Ходім.

Вона ніби й не помічала мого гостя. Він, наче ошпарений, вискочив з квартири, і мої доброзичливіці довго пліткували про те,

яких шльондр я маю за коханок. А іншого разу... Але зрештою, я не про те. Головне інше. Ці дві дітки вчепились одна в одну й ледве не задушилися. Мені нічого не залишалося, як виставити обох. А десь через тиждень до мене навколішках припозвала моя І. і вмовила провести з нею останню ніч. Як би помітили, я людина добра, поступлива й сентиментальна, тому погодився. А вранці вона мені розповіла, що навмисно заразилася гонореєю, аби мені помститися. Мушу сказати, що я її не вбив. Хоч як це не дивно.

Те, що вона заразилася гонореєю, було повною правдою, як і те, що від тої гонореї мені чомусь нічого не дісталось. Того дня, коли довідався, що цілком здоровий, я й пішов у останній бій за І. Я не хотів мати інших жінок ще й тому, що в І. було різке несприйняття антибіотиків. Зрештою, я боявся за нас, бо кохання — то страх. А велике кохання — великий страх.

Тієї ночі я не віддав обрuchu. Бо І. була, як то траплялося періодично, абсолютно чужою.

А коли я за кілька днів повернувся до цієї розмови, то ще до її початку знав, що вона закохана в іншого. Мені наче сухожилля перерізли. Ось тоді я й викинув обрuchu. А сьогодні мав би піти і віддати її тій, котрій вона призналася.

Але не склалося. Я навіть вдягнув свій найліпший костюм-трійку, який бездіяно спочивав у шафі кілька років, навіть купив завчасно на Бесарабці найбільшу й найкрасивішу троянду, але зателефонували з моєї фірми. Ш., як і завжди категорично, вимагав мене на роботу. Я, не гаючи часу, як і кожна підневільна людина, помчав у призначене місце.

— Привіт-привіт, — радісно зустрів мене Ш. — Твоєю роботою ми задоволені. Інформацію ти привіз нам цікаву. І надалі тримай мене в курсі. А сьогодні я хочу тобі віддячити.

Він поклав переді мною красивий, але дуже тоненький конвертик. Не надто скидалося, що в ньому справжня ціна моєї роботи. Єдине, про що я благав долю, — це про те, щоб там були долари. А на конверт Ш. поклав ПМ — пістолет Макарова. Новенький чорний красень був розряджений. Поруч лежали дві повні обойми і руда картонна коробочка з патронами.

— Ось те, про що ти просив. Всі формальності залаштано. Ти вже розписався де треба. Дві обойми — то від фірми й ти маєш звітувати за кожен патрон, а коробка — від мене особисто. Я згадав, як легко нам в армії видавали наші АК-74 і як важко й довго проходило оформлення ПМ. А тут від мене навіть не вимагали підпису. Певно, фірма мали фахівця, який вмів розписуватися за всіх.

— Але то ще не всі дарунки, — додав роздобрілий Ш. І поклав на стіл новеньке Чорнобильське посвідчення.

— Розумію, що тобі надто складно сплачувати податки з твоїх скажених гонорарів. От ми й вирішили згадати, як ти героїчно захищав нас від атомної смерті. Гадаю, твої афганські подвиги дають нам право на невеличку фальсифікацію.

— А які щедроти на мене чекають після наступного вдалого відрядження? — цинічно поцікавився я, маючи на увазі, що варто було б, певно, розтягнути задоволення — Невже знайдуться документи, що я Герой Радянського Союзу?

— Не знаю, не знаю, але ти невдовзі зможеш у цьому пересвідчитися. Тим паче, що їхати тобі доведеться прямо зараз.

— Як? — здивувався я. — Куди?

— На кудикині гори, — «детально» пояснив Ш. — Не хвилюйся, нічого страшного. Забере в тебе не більше доби. Завтра о шостій по тебе приїде машина, відвезе в аеропорт, сядеш у літак, який, до речі, в разі потреби зможеш використовувати і ти, але лише з моєї додаткової санкції, трошки політаєш, потім машина так само тебе привезе додому.

— Що це? Прогулянка?

— Так! Але не забудь взяти оцю іграшку. — Він кивнув на пістолет. — Справа в тім, що раніше ми наймали охоронців, але оскільки в тебе вже є зброя, то чому б тобі не прогулятися. Повна формальність.

Летіти я не хотів, але не тому, що мені так безцеремонно було запропоновано летіти, і не тому, що вбачав у цій роботі щось небезпечно, а тому, що я нарешті зівзвонився з Б. і домовився з нею про зустріч вранці. Не прийти на побачення після стількох невдалих спроб витягнути її не надто мені хотілось.

— Ти що, боїшся висоти? — перепитав Ш., здивований моїм надто тривалим мовчанням.

— Трошки недоречно в особистому плані, — делікатно пояснив я. Мені не хотілося, аби він думав, що для мене побачення з якоюсь жінкою може бути важливішим за роботу. Тим більше, коли воно й справді видавалося мені важливішим за цю роботу.

— Якщо це пов'язано з жінкою, то можеш взяти її з собою, але

ми з тебе вирахуємо за її квиток. — Він по-батьківськи поклав руку мені на плече і посміхнувся.

Перше, що я зробив у коридорі, навіть не відходячи від секретарки, це зазирнув у конверт, бо вже надто було цікаво, скільки там грошей. Ні, там були не долари, а карбованцеві купюри по 500. І було таких купюр, як потім виявилось, 20. Отже, окрім усього іншого, мій візит до дружньої ЧСФР дав мені 10000 карбованців преміальних. Я одразу ж згадав про своє золоте правило — «десятина на користь церкви». Це значить, що я зайшов до комерційної крамниці і купив три пляшки сухого червоного вина, коробку шокладних цукерок та кокос. Це і вийшло рівно на оту десятину.

Прийшовши додому, я зателефонував Б.

— Привіт, це знов я.

— Ти мені дзвониш, аби сказати, що завтра зайнятий? Чи не так? — запитала вона, поцілвши точно в мішень. — Не виправдовуйся, я знаю. Сьогодні бачила дивний сон. Коли почала розшифровувати, виявилось: «коханий відмовить у запланованому побаченні».

Звичайно, мене не могло не порадувати, що заробив таке означення, як «коханий». З іншого боку, я був вражений таким точним передбаченням.

— Отже, народ має рацію, — продовжувала Б., — говорячи, що чоловіки, як тінь: ти від нього — він за тобою, ти за ним — він від тебе. Більше й не заїкайся з приводу побачення.

Мені здалося, що вона говорить занадто довго, як для однієї фрази, але я чомусь її не зупинив. Можливо, просто думав, як запросити її до себе просто зараз.

— Соромно. Дуже соромно, — сказав я. — Але ти маєш рацію. Знаєш, можливо, не чоловіки винні, що вони, як тінь, а життя хоч, щоб вони були, як тінь. Принаймні в мене завтра о третій ночі виліт, але це зовсім не означає, що ти не можеш полетіти зі мною. До вечора повернешся.

— Цікаво, — загорілася вона. — А куди?

Я їй відповів так, як був поінформований: на кудикині гори. Полетіти, мовляв, побачиш.

— Я згодна. — Її згода була для мене цілком несподівана, як і більшість з того, що з нею пов'язано. Пригадайте хоча б наше знайомство, яке детально описано на початку роману.

— Тоді збирайся. Зараз я викличу таксі. Скільки тобі треба часу? — Півгодини.

Я замовив таксі, пообіцявши через диспетчерку подвійну оплату, а вже хвилин за п'ятдесят лише за сто сорок карбованців чарівна Б. була в мене вдома.

Слова «чарівна» я використав навмисне. По-перше, чекаючи її, я трошки появлявся, чим могли б ми зайнятися, чекаючи на машину до аеропорту, а, по-друге, вона видалася мені ще крашчою, ніж у день знайомства.

На щастя, машина висадила Б. якраз навпроти велетенської калюжі, і я мав можливість взяти її на руки, що й зробив. Вона була, мов пушинка. Зрештою, всі жінки, яких хочеш, здаються невагомими. Перебрівши калюжу, я не захотів ставити Б. на асфальт. Вона мило пручалася, але то було не більше, ніж гра. Коли біля дверей поставив її на підлогу, Б. вже не відпускала рук і мені нічого не залишалося, як поцілувати її. Губи розкрилися мені назустріч так, ніби це був не перший наш поцілунок, а принаймні сотий.

Я згадав, як востаннє біля під'їзду намагався поцілувати саме ту І., який хотів подарувати сьогодні перстеня і чия троянда лежала зараз в холодній воді у ванні. Я взяв І. обома руками за голову, спробував протиснути свою голову між її рук, що одразу ж задушили обличчя.

— Один поцілунок, — благав я.

— Ні, — категорично відмовила вона.

— Ну хоча б дружній, у щічку, — намагався схитрувати я, добре пам'ятаючи, чим такий поцілунок закінчився минулого разу.

— Однак ні. — І. вирішила, що між нами більше нічого не могло бути, тому переконати її було неможливо. Хоча впевнений, вона кохала тільки мене. Адже вона раділа, відверто раділа, коли ми зустрічалися після довгої розлуки.

Сьогодні я не пішов до неї, бо так склалися обставини чи, може, доля, чи, може, я сам так захотів. Певно, що сам, бо для мене ця відстрочка була значним полегшенням.

Б. Зайшла до кімнати й по-господарському оглянула її. Уважно роздивилася численні плакати з Висоцьким на стінах. Ті плакати, що їх ще колись почепив мій брат, котрий вже не один рік жив за кордоном. Посиділа на столі. Зістрибнула на підлогу:

— Гарно в тебе тут, — зізналася вона, — я не думала, що в тебе

такий затишний барліг. Мені тут подобається. Якщо захочеш, аби випрала тобі штори, то я до твоїх послуг. Така пропозиція мені була приємна, тим більше за впевненості, що вона ніколи в житті не прала нічого, крім своїх трусиків, бюстгалтерів та колготок.

— А постільну білизну випрати не хочеш? — перепитав я, зісмикнувши з ліжка покривало. Як на зло білизна була ще хрумка. Певно, її тільки сьогодні хтось поміняв.

— Ти розкрив ліжко, щоб швиденько вкласти мене під ковдру? — усміхаючись прямо мені в очі, запитала вона. Мені здалося, що я червонію. Принаймні піт на спині в мене виступив. Я подумав, що Б. навряд чи так просто залізе під ту ковдру. — Ні, я розкрив ліжко, щоб показати, що білизну я інколи міняю, хоч до порт'єр руки в мене не доходять. А що стосується тебе, то я ще маю кілька хвилин і не збираюсь надто поспішати.

— Зізнайся, білизну поміняв спеціально для мене? — Вона не чекала на відповідь, бо з її точки зору питання було риторичним. — А якщо я дівчинка і зіпсую тобі простирадло?

Я усміхнувся про себе такому варіанту, пригадавши схожі випадки, але вголос спокійно сказав:

— Я залишу її собі на згадку. — А де ти зберігаєш ті простирадла, що залишаєш на згадку? У тебе для них є окрема кімната? Зізнайся, скількох жінок ти звабив протягом життя? Сто? Двісті? Тисячу? Давай, давай, валяй, розповідай. Маю ж я знати свій номер?

Все це говорилося дуже розважливо й спокійно, тому викликало в мені розгубленість. Чи, точніше, деяку розгубленість. — Ти перша, чи ж не зрозуміла? — вдівано захоплено сказав я.

— А де квіти, чому я не бачу свого обремку троянд? Чи ти всі гроші витратив на таксі? Тоді зізнайся мені, що троянди мені подобаються більше, ніж мандри в таксівах. До речі, міг би й сам приїхати по мене. Це нечестно — посилати машину. — Я не міг, — збрехав я. Мені було й справді трохи незручно. Наскільки гарно я обіграв її під час нашого знайомства, настільки красиво вона постійно обігрувала мене зараз. Здавалося, вона бачить мене наскрізь. А я скажено не люблю, коли мене розуміють. Бо, якщо чесно, немає нічого гіршого, ніж коли тебе розуміють.

Я підвівся і за кілька хвилин приніс велику червону мокру троянду. Знов я дарував те, що призначалося іншій. Квітці вона зраділа.

— Дякую, мені справді приємно, тепер я відчуваю, що ти мене чекав, як чоловік чекає жінку, а не як самець самку на свіжому сіні. — Вона звелася з ліжка, на якому сиділа боса, підігвавши ноги, й поцілувала в губи так само природно й швидко, як і вперше.

Звичайно, отримавши її поцілунок, я не міг не відповісти сотнею своїх. На ній була жовта трикотажна сукня без рукавів з глибоким вирізом. Я притис її руки до стегон, а губами скинув бретельки з плечей. За мить мої губи торкнулися її грудей. Б. і не намагалася вирватися. Але ота невпевненість, про яку я вже згадував, а ще відсутність опору змусили мене зупинитися. Мені здалося, що вона

зараз зверхньо посміхалася й милується собою у нічному вікні. Я не помилюся. — Що ж ти зупинився? — здивовано запитала вона. — Ти ж майже звабив дуреньку дівчинку. Вона вже й тямую втратила від бажання віддатися тобі. Чи ти мене раптом перехотів?

Я роздратувався не на жарт.

— Знаєш, мені ще хочеться, щоб і ти мене хотіла. Інакше навряд чи я буду нормально почуватися.

— А я, чесно кажучи, думала, що ти більший цинік. А йому, бачте, хочеться, щоб і я його хотіла. А я й хочу. Вона знов притиснулася до мене. Я поцілував її в чоло. Мені й справді дуже хотілося її, але щось зупиняло. Ледве пересилиючи себе, взяв її на руки, поставив на ліжко, скинувши з неї бретельки, зняв, наче спідницю, плаття, скинув трусики, всипані бежевими сердечками, і почав її цілувати, паралельно швидко роздягаючи сам. Б. притисла обома руками мою голову до своїх грудей, які й справді, як колись зауважив, були непропорційно великі, але свіжі й пружні, наче бутони ранкових тюльпанів.

Я поклав абсолютно нерухоми Б. на ковдру, розсунув коліна, на всякий випадок подивився в очі. Вони були запліснені. Торкнувся рукою вологого лона. Дівчина, виявляється, й справді хотіла мене, а отим награним цинізмом, може, просто прикривала своє бажання.

Її лono чекало на мене, але, на відміну від рота, не поспішало розкриватися назустріч моїм пестощам. Я з усієї сили, втративши терпіння, натиснув. Б. зойкнула і знов ніби втратила голос. Я не люблю, коли жінки мовчать в ліжку. Мені подобається, коли вони активно виявляють задоволення, навіть якщо його не мають. Б. ж навіть дихала нечутно. Це мене дратувало. Я старався як міг, а результату ніякого. Аж раптом я взяв її під лопатки і відчув, як калатає серце. А вже за мить мені здавалося, що воно розірве цим калатанням кімнату. Невдовзі сили благополучно полишили мене, і я знесилено впав на подушку.

Б. відкрила очі, посміхнулася мені, припала до моїх вуст, встала і почала одягатися. Я спочатку не звернув на це уваги. Мені здалося, що вона просто соромиться йти голою до ванни. Але мені пощастило, бо я встиг останньої миті зупинити її біля дверей. Вона чомусь вирішила втекти від мене.

— Що сталося? — здивувався я. — Я тебе образив чимось ненавмисне? Вибач мені, ідіотів. Ти дуже гарна, і я не хочу, щоб ти від мене йшла.

Вона повернулася до кімнати й так само без спротиву дала себе роздягти. Я приніс пляшку вина й коробку цукерок. Вона ковтнула вина й, дивлячись кудись позов мене, з'їла чверть вмісту коробки. Потім я змусив її допити вино. Потім налив ще.

Я їй щось говорив, говорив, говорив, а вона мовчала. На запитання не відповідала. Тільки ковток за ковтком пила вино.

— Ти мене чуєш? — майже крикнув я. Вона підвела голову, наче скинувши з себе цим рухом якусь заніміння, притиснулася до мене і прошепотіла:

— Ти хороший, ти значно кращий, ніж я про тебе думала, хоча я й думала, що ти

хороший, інакше б не прийшла сюди. Але я маю йти. Ну навіщо я тобі? Ти хотів мене звабити — звабив. Я теж маю те, що хотіла. Ти в мене був перший, хоч ти цього, здається, навіть не розумів. У мене вже комплекс якийсь був, що я не жінка. Вже двадцять років. Я не знаю, як поводитися, як пояснити, що я нічого не вмію і боюся. Вони всі хочуть мене, але зрозуміти не хочуть. Знаєш, як важко, коли тебе ніхто не розуміє. Ось і ти... Ти хороший, але мене не розумієш.

Вона випила ще півсклянки вина і заснула, мов новонароджена, скрутившись калачиком біля мене. О п'ятій я прокинувся, розбудив Б. і подарував той пенюар, про який згадував на початку розповіді. Ми поспідали. Сили в прибулу «Волгу» і поїхали на аеродром.

Б. немов підмінила. Вона щебетала про свої вузівські справи, розповідала про подружок, про закоханих в неї хлопців і про давні захоплення, про те, як готувалася до візиту до мене, як чекала мого дзвоника, як вибрала мене своїм першим чоловіком, як з острахом гнала мене, коли я телефонував. Вона розповідала, які нерегулярні в неї місячні і як довго й болісно вони минають. Як їй важко з батьками і як її соромила мама, коли вона купила собі секс-шопівські трусики. Здається, за одну ніч я став для неї всім і від мене, як від улюбленої ляльки чи кішки, в цієї молоді жінки не було жодної таємниці.

Аеродром, в який ми приїхали, був далеко за містом. На ньому стояло два гелікоптери — один великий і один маленький, а також кілька «кукурузників». Лише в кутку далі від інших стояв малюк — красень невідомої мені марки. Як пізніше з'ясувалося, це був чеський Л-410. Ми з Б. залізли всередину. Там було лише дев'ять місць, а два задні ряди було знято й зроблено невеличкий відсік. Саме туди й повантажили коробки, які я мав охороняти.

Обидва льотчики були молоді веселі хлопці.

Вони одразу ж зауважили, що в їхньому літаку ніхто під час польоту не «гвалтував», і ми маємо шанс стати першими. Я одразу ж клянувся на цю пропозицію, бо в моєму житті такого теж ще не було. Льотчики одразу ж закрили свій відсік, попередньо повідомивши, що летіти маємо з півтори години.

Усі мої сподівання на повітряний «гвалт» були марними. Я легковажно кинув свій ПМ до сумки, задер на Б. спідницю, підклавши ліву руку під голе стегно, схилив голову на її плече і благополучно заснув. Прокинувся лише, коли літак брідко гойдало перед посадкою.

Ми сіли на затишному сільському аеродромі. До літака одразу підкотили бортовий УАЗик. На нього звантажили ящики. Ми з Б., потягуючись, спостерігали за роботою. Несподівано, покинувши роботу, до мене підійшов пілот. Він відкликав мене вбік і мовив:

— Тут хлопці пропонують підробіток. Ми зараз летимо до Одеси, а вони просять підкинути їхній вантаж у Молдавію. Це по дорозі. Вони дають пальне й гарно платять. Ми з тобою, звичайно, поділимось. Як ти?

— Мені що? Робіть як знаєте. Ваш літак.

— Тобто ти нічого нікому?! — задоволено перепитав пілот.

— Звичайно, ні. Тим паче, що в мене ніяких інструкцій на цей рахунок немає. А що за вантаж? Цих людей ви знаєте?

— Що за вантаж, нам байдуже. А цих людей порадили свої.

А вже за кілька хвилин двоє неприсмих чоловіків років сорока і довгоногого блондинка в короткій піднічці внесли до літака великий ящик.

Варто було літаку відірватися від землі, як я дістав потужний удар по голові і знепритомнів.

Це вже потім я довідався, що один з наших наймачів вдарив мене по голові дерев'яною келлою. Блондинка затиснула рота Б., а інший терорист, вихопивши автомат чеченського виробництва, що так нагадує ізраїльський УЗІ, взяв на приціл пілота. Потім той, що мене бив, зв'язав мої руки під колінами і, поклавши перед екіпажем карту, наказав летіти до Румунії. Їх потрібно було висадити десь у лісі разом з вантажем і летіти геть.

Один з нападників стояв біля кабіни, а другий від нудьги почав чіплятися до Б. Вона відбивалася. Тоді їй просто зв'язали руки. Б. однаково не вгавала. Тоді блондинка взяла ініціативу на себе. Вона прив'язала Б. в проході між сидіннями однією ногою до одного крісла, а другою до іншого. Той чоловік, що був без зброї, звалив її наперед, а блондинка стала ногою на мотузку, якою було зв'язано руки. В такій позі дівчина стала зовсім беззахисною. Нападав дорвав і без того понівечену сукню і гвалтував Б., аж поки вона знесилена впала на підлогу. Тоді вдоволений терорист узяв автомати, а другий разом з блондинкою підняв Б. і почав її гвалтувати сам. Блондинка, ухопивши Б. за попереk, задоволено реготала.

Саме цей регіт я й почув, коли прийшов до ями. Я нічого не розумів. Але коли побачив поруч себе знесилена Б., швидкість реакції повернулася до мене. Так сталося, що моя сумка зі зброєю опинилася якраз біля моїх рук, а руки були зв'язані не надто надійно, зв'язували ж непритомну людину. До того ж ніхто не знав, що я озброєний. Мені нічого не залишалось, як розкрити сумку. Нападники на мене не зважали, бо були захоплені своєю забавою, а крім того, їм треба було ще тримати у страху пілота. Під руку мені спершу потрапив газовий пістолет. Я навіть зрадів, що достатньо просто розрядити його, і все буде закінчено. Я вже ледве не натис на спусковий гачок, як втямив, що спаралізує також і пілота, а ми ж у повітрі. Від того, що я вчасно це усвідомив, у моїй голові з'явилася повна ясність. Ще б пак, я несподівано врятував собі життя.

Про те, що в цю мить знушаються над Б., я не думав. По-перше, був упевнений, що зайва хвилина нічого принципово не змінить, а по-друге, знав, що надія зараз лише на точність моїх рухів.

Я обережно відвів затвор і, не піднімаючись, вистрілив у автоматника. Перший постріл, другий, третій. Кілька секунд — і він, не встигнувши відреагувати, лежав на підлозі. З його автоматом стояв пілот. Можливо, на цьому стрілянину треба було припинити, але не усвідомлюючи того, що ми вже перемогли, я продовжу-

вав діяти за наміченим планом: вистрілив у другого нападника. Але його куля лише зачепила, бо він встиг відскочити у хвіст літака. Я підхопився і пішов на нього. В цю мить на мене зі спини кинулася блондинка. Боячись, що в мене зараз можуть відібрати пістолет, знову вдарила по голові, а пілот нічого не вдіє, бо автомат у такому випадку не зброя, я вдруге вистрілив у легкопораненого. Він осів біля туалета.

Ударом я збив з ніг блондинку. Але вона й не чинила опору. Лише по тому я розв'язав Б. Вона була непритомна.

Кісточки її ніг — до крові розтерті мотузками. На тілі — кілька кривавих синців. Одягати її було ні у що, бо від жовтої сукні залишилося одне ганчір'я.

Я наказав роздягтися блондинці. Вона швидко зняла барвисту майку і спідничку. Надагти все це на Б. було не так просто. Тим паче, що пілот кричав, аби я залишив Б., поки ми не вирішимо усі інші питання. А думати було над чим. Я не реагував на його вказівки. Лише коли блондинка, скориставшись моєю неуважністю, спробувала вибити в мене пістолет, я знову збив її з ніг.

Після короткої наради ми вирішили посадити літак. За кілька хвилин пілоти знайшли підходящу дорогу.

План був простий: ми на низькій висоті викидаємо з літака обох чоловіків, а потім сідаємо в надійному місці. Так ми і зробили. Нападники були викинуті з висоти кількох метрів. Попередньо ми, як справжні мародери, зняли з них годинники, ланцюжки, браслети, позабирали портмоне. Пілот навіть поводився кулі. Жодна з п'яти куль не потрапила у внутрішні порожнини. Одна лише черкнула по м'язах живота, а інші в них застрягли. Таким чином, за життя наших нових «друзів» не було чого хвилюватися. Та й від падіння вони мали віцліти. Але їхнє життя нас не обходило.

Невдовзі ми сіли біля невеличкого ставка. Треба було привести до ладу Б. та салон літака. А найголовніше, вирішити, що робити далі. Коли ми винесли з літака Б., блондинка спробувала втекти. І таки втекла б, якби не прудконогість одного з пілотів. Не знаючи, чи була в когось до цього думка познущатися над блондинкою, але після цієї спроби знов втрутитися в наші плани хлопці почали розповідати, як захоплено вона допомагала гвалтувати Б. Певно, вони бачили, що я буду проти їхньої забави. Мені було байдуже. Я ніколи в житті не розглядав гвалтування як помсту. Мені здавалося, що секс — це насолода. Недарма ж циніки жартують, що коли вас гвалтують, розслабтеся й насолоджуйтеся. Те, чого не вміла зробити Б., цілком змогла б блондинка з сексуальним досвідом, що, певно, не поступався нашому сумарному.

Хлопці без мене, бо я намагався привести до ладу Б., так само розп'яли на сидіннях блондинку, як нещодавно вона зробила з Б., тільки руки не зв'язали, а поприр'язували до билець крісел.

Коли я зайшов до літака, розвага була в розпалі. Блондинка стогнала від задоволення й благала: ще—ще—ще. Знесилені хлопці нічим не могли їй зарадити. Тим паче, що вони нібито збирались її покарати.

Ледве заспокоївши Б. і побачивши, як

вис від захвату те стерво, мені захотілося розрядити їй у півху цілу обойму. Але я лише щосили вдарив ногою, намагаючись поціліти черевиком в лоно. Вона закричала. Тоді один з пілотів з розгону вбив їй між ноги ту ж таки дерев'яну келлою, якою оглушили мене. Блондинка закричала ще дужче.

В цю мить на порозі літака з'явилася Б. Вона ледве стояла на ногах.

— Що ви робите? Сволота! Ви такі ж, як вони. Що ви робите? — В неї знов почалась істерика. Б. кинулася на мене з кулаками. Я притис її до себе й вініс надрів. Доля блондинки перестала мене цікавити.

Зрештою її відпустили, й вона, крутячи головою сракою, побігла просто по полю. Треба було вирішувати, що робити.

— Даремно ми все ж відпустили їх усіх,— знов засумнівався я.

— Досить, ми й так через них намучилися, а якби Ш. дізнався, що ми взяли лівий вантаж, нас би викинули геть,— промовив один пілот.

— Чого ти боїшся? — спробував спокійно повторити свої аргументи другий пілот.— В міліцію вони не повідомлять. Треба спокійно летіти далі, наче нічого не сталося.

Тільки тоді ми вирішили подивитися, що ж за вантаж ми везли. У ящику було вісім ікон, з яких принаймні дві, на мою думку, не мали ніякої цінності; кілька скручених полотен; багатоперсонний срібний сервіз; старовинні кишенькові годинники, портсигари, целофановий паке-т з новими золотими прикрасами серійного виробництва та кольє з діамантами в кістяному футлярі. А ще від наших кривдників залишився автомат і близько дванадцяти тисяч німецьких марок.

— Що робити з усім цим? — запитав я, хоча вже наперед був впевнений, що деякі з цих речей візьму собі.

— Є два варіанти,— почав той пілот, що виглядав розсудливішим,— або поділити, або викинути. Або комбінований варіант. Якщо викинути, це означає, що завтра кожен з нас примчить сюди за своєю часткою. Отже, мені здається, треба ділити. Тут на трьох на ціле життя вистачить.

— По-перше,— зауважив я,— нас четверо. І найбільше постраждала саме четверта. По-друге, саме через вас, двох придурків, ми виліпили в цю історію. По-третє, саме я врятував нас усіх. Отже давайте підкинемо всіляку демократію. Жоден з моїх партнерів нічого не заперечить. Тільки той, що більше говорив, перепитав: — Що ти пропонуєш?

Спочатку я вагався, не знав, як маю діяти. Моє сумління підказувало, що треба в цю справу ув'язати міліцію. Зрештою, за мною не було й тіні якогось порушення. У всьому були винні пілоти. Якоюсь мене знизити, коли б навіть вони на це зважились, було неможливим. По-перше, тоді вже треба було втікати світ за очі, кудись за кордон, а вони не були готові до такої думки, як і до вбивства двох людей, які щойно їх врятували. По-друге, автомат був у мене.

А потім я зрозумів, що ні в яку міліцію я не піду, бо надто вже велика заваба мати свою частку з усього цього майна. Та і впевнений внутрішньо я був, що заслу- жив усе це.

— Пропозиція така, — рішуче повідомив я, — кольє дівчинці, як компенсація за нашу дурість, срібний сервіз — нам з нею весільний подарунок від вас, автомат я забіраю з собою і знищую відомим мені способом. Все інше — навіпіл, окрім картин та ікон. Я вам подарую по одній, щоб святість жила у ваших душах, а інші якимось чином поверну в музеї.

Я збирався їм подарувати фальшиві нові «самопали», а цінність інших визначити через мого товарища, який працював певний час експертом на митниці. Якщо це речі засвічені, то я їх і справді поверну, а якщо ні...

Мої нові однодумці виявилися на диво розумними. Вони цілком згодилися на мої пропозиції. Вже навіть не знаю і чому. Можливо, я їх переконав, що маю право на більшу частку, хоча, якщо чесно, коли б не Б., то ми б їх просто висадили в Румунії, а самі спокійно повернулися. Нам би не повірили й, можливо, засадили за ґрати, якби ще до того не збили. Та коли б не Б., то і я собі спокійно лежав би зв'язаний, можливо, і не рипався. А з іншого боку, хлопці від самого початку повоювали мене. Вони знали, що за акула наш Ш., бо не раз возили його, тому й мене сприймали як такого собі темного коника з незрозумілими повноваженнями й можливостями.

В моїй кишені опинилося шість тисяч марок, тридцять дві обручки: дев'ять чоловічих печаток, сорок сім сережок, дев'ятнадцять ланцюжків та двадцять чотири кулони — все на двох з Б., все щирого золота. До того, дев'ять старовинних срібних портсигарів та одинадцять кишенькових годинників.

Все, окрім сервіза, картин і ікон, я вкинув у сумку, а решту склав у чохол від намета, який, до речі, теж мали з собою нападники. Сам намет великодушно подарував пілотам. Вони забрали два годинники «Орієнт», калькулятор та два портмоне крокодилячої шкіри теж з калькуляторами, і дві шкіряні куртки. Я вирішив «не бути дріб'язковим».

Коли ми, щасливі від виконаної роботи, вийшли з літака, Б. спала просто на землі в тіні під крилом літака. Її бліде, із запаленими очима обличчя було чарівніше від ситієї усмішки Мони Лізи. Голі змучені ноги зовсім не ховала міні-спідниця, більша на кілька розмірів.

Я вмити згадав, що пережило сьогодні через мою дурість це наївне дівча, і відчув, що хвиля тепла прилилась до мого серця. Я в Б. просто закохався. Чи, може, просто подумав, що відсьогодні відповідальний за неї більше, ніж за будь-кого.

Всю зворотну дорогу вона спала на моєму плечі, а я думав про неї. Вже був радий, що не встиг вчора сходити до О. Я не хотів до неї йти. Доля повернулася так, що вона раптом відійшла на шістнадцятий план.

Отже, сьогоднішній день — справжнє свято, бо я нарешті виврався з обіймів минулого. Приємного і щасливого, але — минулого, вартого лише згадки, подумалося мені.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

У житті нам рідко коли доводиться робити вибір. Я б сказав, що стан вибору — найненормальніший для людини. Нормальним я вважаю те життя, яке не примушує людину вибирати. Білі чи червоні. За союз чи за незалежність. Таня чи Іра. Бути чи не бути. Бити чи не бити. На вибір нас провокують інші люди. Такі ж, як ми, смертні. А життя просто робить вибір за нас. Не знаю, як ти, шановний читачу, але мені в житті жодного разу по-справжньому не доводилося вибирати. Навіть якщо вибір формально стояв переді мною, то однак я наперед знав, що виберу. Так було й у випадку зі спадщиною терористів-невдах. Я нібито вагався, а в душі вже знав, що не нестиму те майно в міліцію. Більше того, я б погодився на поділ, навіть якби пілоти наполягали на менш зручній для мене формулі. Хтось поцікавиться, а що було б, якби вони аж надто нахабно обійшли мене, невже й тоді я не завагався б, невже й тоді мені не довелося б вибирати? Ні, бо якби розподіл став невідходячим для мене, то я б від нього просто відмовився як від невідгідного. Який уже там вибір. Звичайно, були в житті ситуації, коли мене припирали до стіни: ти за кого? Так, скажімо, було в газеті, коли редакторка викликала мене до себе й, дивлячись просто в очі, запропонувала: «Ти або за комуністів, або за Рух. Вибирай!» Мені були глибоко байдужі що ті, що ті. Я просто не вірю в партії. І я відмовився від вибору — я

написав заяву про звільнення й продовжував жити так, як хотів.

Так було й цього разу. Життя мене поставило в ситуацію, де для мене існував лише один вихід. Отже, я нічого не вирішував, нічого не вибирав, а жив, як жилося. Зрештою, всі ми пливемо за течією, навіть ті, що знесилено гребуть у зворотному напрямку. Ніяк не можуть затямити: якщо точно знаєте, що вам у зворотний бік, то вийдіть на берег і йдіть пішки. Це значно доцільніше. Бо вже якщо плисти, то лише за течією. І знов-таки, річ не у виборі, а в силі течії.

Та що це мене повело? Я ж хотів про інше. А хотів я про те, що коли ми з Б. вилізли з машини і зайшли в квартиру, вона майже радісно впала на ліжко й щасливо зітхнула:

— Нарешті ми вдома. Слава тобі, Боже.

В мене після всього, що сталося, й так було до Б. безліч сентиментальних почуттів, а тут вона так природно назвала мою печеру своїм домом. В мене не було вибору, я мусив її залишити в себе. Мусив, бо хотів цього.

— Тобі треба зателефонувати додому і сказати, що ти житимеш у мене, — запропонував їй я.

Вона підвела на мене очі, уважно подивилася, наче аналізуючи мою пропозицію, наче роблячи вибір. Потім усміхнулася, поцілувала мене легким невагомим поцілунком і сказала:

— Так, я житиму в тебе, поки тобі не набридне. Або поки ти мені не набриднеш. Тоді я мовчки зберусь і піду геть. Домовились?

Я на знак згоди кивнув головою. А вона пішла до телефону.

— Ма! Привіт. А батька можна? — За мить підійшов батько. — Па, привіт! Ти, певно, здогадався, що я пішла ночувати не до подружки, а до чоловіка. Розглядаєш який варіант! От і слава Богу. Ну, то я в нього маю залишитися. До завтра? Сподіваюся, значно надовше. Потім-потім. Ти там з мамою поговори. Я зателефоную. Ні-ні, все є. Вона з полегкістю покляла трубку й, щаслива, повисла в мене на шиї.

— Все! — сказала вона. — Я твоя неофіційна дружина. Маєш мене годувати й одягати, бо на мені лише футболка й спідничка. Я навіть трусів не маю. Ти, здається, здорово прорахувався, взявши собі таку обірванку.

— То все дрібниці. — Б. не ма-

ла жодного уявлення, який скарб я привіз з собою з нашого польоту.

Отже, треба було одягти Б. Як і в кожного справжнього джентльмена, у мене вдома завжди був свій джентльменський набір — окрім вина й шоколаду, кілька комплектів різноманітних трусиків «тільки для тебе». А зранку я пішов у «коміс» і купив Б. джинсовий костюм та кілька футболок. Однаково іншого вбрання їй, поки не зійдуть синці, не носити.

Звичайно ж, я їй подарував обручку (дружина ж бо, хоч і не офіційна), ланцюжок, серезки, кулон. Але кольє з діамантом, а тим більш її частку майна, я, звичайно, залишав. Я міркував приблизно так: якщо вона моя дружина, то майном маю розпоряджатися я на наше спільне благо. Для Ш. я нібито займався нашими справами, але насправді про них згадував лише тоді, коли треба було придумати якусь нову цікаву версію, аби вразити начальство. Насправді ж я намагався поставити своє життя на нові рейки. Тепер я став багатого людиною, і мені треба було якось використовувати багатство.

Хоча життя й не змушує до вибору, але я намагався розглянути два варіанти. Перший, який я розглядав формально, — кинути все те золото-срібло на дно шухляди й жити, як жив. Другий, який я розглядав як єдино можливий, — щось з усім отим робити. І тут знову — два варіанти, кожен з яких має свої переваги й недоліки. Перший — купувати. Купити все, що треба, й жити довго й щасливо.

Другий варіант — пустити гроші в справу. Оскільки я не вірю у вибір, то єдино правильним видався мені комбінований варіант. На тому я й зупинився.

Спершу я зробив слайди шесті ікон і дев'ять сторічків. Все це мені порадили купувати, бо я вдав, що хочу щось собі купити. Коли я запитав, за скільки, мені порадили це робити якомога дешевше, але можна й дорожче, бо це гарний вклад грошей.

Можна сказати, що у друзів-митників я нічого особливого не з'ясував, окрім того, що краденого серед речей немає. А це було найголовнішим, бо продавати усі перелічені предмети я не збирався. Принаймні починати мав з серійних золотих штампів, яких мав півкілограма. Я зателефонував братові за кордон і запропонував якось обговорити мої справи. Я знав, що грошей в нього немає, що живе він там не особливо добре, але якісь справи крутить. Точніше, не знав, а здогадувався. Він мені назвав номер телефону в Москві і ім'я людини, з якою я міг би зв'язатися, щоб усе обговорити, і ще запевнив, що цій людині в межах п'ятдесяти тисяч доларів я можу довіряти, як собі.

Мене, звичайно, потішила постановка питання і сума — 50000. Наївний екссовок. Невже він не пам'ятає... Чи, може, в нього все не так погано? Тоді де ж білий «Шевроле» для любого брата? А вже наступного дня я повідомив Ш., що треба негайно їхати до Москви. До Москви треба їхати завжди, бо справи будь-якої справжньої мафії зав'язані на військово-промисловий комплекс. Поїздка туди й справді могла бути цікавою, бо один мій близький товариш віднедавна працював директором московського представництва британської фірми «Гел Комп». Він міг мені втовкмачити деякі істини про справи не лише моїх ворогів, а й моїх господарів. А вони мене теж неабияк цікавили.

Якщо хтось гадає, що зараз знову буде стрілянина і пригоди, він помиляється. Нічого такого не було. Найтрагічнішою сценною виявилось прощання з Б. Вона плакала, вона просила, щоб я не їхав, щоб узняв її з собою. Я її розумів, але нічим не міг зарадити. Товариш мого брата виявився приємним молодим чоловіком у рудому двобортному костюмі і з новенькою «Ніссан».

Наша розмова була коротка й ділова. Я йому пояснив, що маю деякі мистецько-колекційні цінності (довгий список зі значними перебільшеннями), але поки що хочу для початку прокрутити справи з півкілограмом золотих виробів. Як ми можемо попрацювати?

Він відповів, що золоті виробки — то копійки, але справді є

сенс почати з дрібниці. Нічого ж собі дрібниці. Його пропозиція була простою: він перетворює золото в долари і десять відсотків забирає собі. Долари перетворює в товар і десять відсотків забирає собі, товар перетворює в карбованці і десять відсотків забирає собі, карбованці перетворює в долари і десять відсотків забирає собі. Отже, в загальному підсумку ефективність операції на його думку має бути такою: півкіло золота — тридцять тисяч доларів, з яких 12 я маю віддати. Мене цікавила тільки швидкість операції. Було повідомлено, що йдеться максимум про місяць.

— Поясни мені, — поцікавився я, — як це виглядає, бо, віддаючи своє майно, я принаймні хочу зрозуміти механізм.

— Все дуже просто. Я беру тут товар. Як правило, це або те, що я купив на гроші, виручені з минулої операції, або як у варіанті з тобою. В таких випадках йдеться або про друзів, або про родичів, або про потрібних людей, які можуть дістати й мені те, що пропонують на продаж. Наприклад, великокаліберні кулемети, в яких зараз значна потреба однієї з країн, що готує їх купити, аби переправити на Кавказ. І от мені трапляється людина, яка має доступ. Чому б і мені у відповідь не зробити послугу? Далі «вікно» на кордоні або на кордонах. Потім я купую оптом на всю суму для всіх якийсь товар — колготки, лосини, годинники чи щось інше. Як правило, це товар, який нічого не коштує. А тут знаходжу фірму, яка забирає все оптом за готівку. Йдеться про скажені гроші. Потім частину «дерев'яних» я вкладаю в новий товар, а на частину купую долари, щоб розрахуватися з тобою. Це для прикладу.

А далі була пропозиція підключитися до спільного бізнесу. Я, звичайно ж, погодився. Хоча чого варта усна домовленість. На прощання він запропонував вивчити можливість купівлі за карбованці бджолиної й зміїної отрути та червоної і рідкої ртуті. Ліцензії не обов'язкові. А ще з'ясувати, чи є фірма, яка б могла завантажитися італійськими колготками. Я б не сказав, що мені це все аж надто сподобалося, але вдав, що тільки про це і мріяв. Мені здавалося, що мого бажання робити йому гроші може бути хоч малою, але гарантією, що мені щось

перепаде з обіцяних 18000. Ні, я на них не сподівався. Але й не тремтів над ними, бо вони легко прийшли й нічого мені не коштували. У всякому разі, навіть з цих штампів я собі дещо залишив і продаючи їх, міг спокійно прожити певний час.

Після розмови з братовим компаньйоном поїхав до свого товариша, ім'я якого немає сенсу приховувати, бо вже дав назву фірми, в якій той працював. Звали його Джамал.

Я вперше був у нього в офісі. І цей офіс, маю сказати, мене не вразив. Звичайна собі квартира на першому поверсі в центрі Москви. Великий хол, дві маленькі кімнати для співробітників, стіл з міліціонером-охоронником, невеличка приймальня, великий кабінет начальника, з нього вихід у кімнату відпочинку, а з неї — у ванну і кухню. Все на благо шефа. Вхід у ванну, кухню й кімнату відпочинку тільки через кабінет боса, та ще й двері замасковані відсувною книжковою шафою. Офіс обставлено модерново, але нічого зайвого. Ніяких ознак розкошів, але маса електроніки. Інша річ — кімната відпочинку. Там все навпаки. Джамал попередив секретарку, що красеня в старому протертому на колінах джинсовому костюмі, рваних крошівках і з нечесаною бородою — пропустити одразу ж.

— Бачив секретарку? — замість привітання запитав він. — Віце-міс Тула. Гарненька, можеш позаліцятися, тим паче, що тобі, певно, сьогодні доведеться ночувати там. Він показав на книжкову шафу. Вона від'їхала. Ось тоді я й роздивився таємні апартаменти.

— Ти що, тримаєш її для гостей? — цинічно поцікавився я. — Не для гостей, а тільки для тебе. Я вже їй усі вуха про тебе продзичив. Вона безтям-но в тебе закохана. А тобі вона сподобалась? Чесно кажучи, я був настільки в справах, що не особливо звернув на неї увагу, але, звичайно, Джамалові сказав, що в захваті від неї.

Потім він довго говорив про те, яку гарну книгу я написав. А я, звичайно, погоджувався, бо знав, що книги він в очі не бачив, а сюжет знає, певно, з переказів Ю. Та й звідки йому знати українську мову? Але умови гри є умови гри. Коли ми обговорили всі плітки, він повів мене до ресторану пообідати й вийшов звідти, не заплативши ані ш-

ляга. Я промовчав, бо не дуже розбираюся в таких речах. — Ти помітив, що мене годують безплатно? — зауважив він.

— Так уже й безплатно, — за-сумнівався я. — Певно, запла-тив наперед.

— Ага. Переказав їм десять тисяч, а тепер оце ходжу й видаю під час ділових зустрічей з друзями або дівчатами. А знаєш, скільки я даю своїм коханкам на стрічки? — сподіваючись вра-зати мене, запитав він.

Мене вразило слово «кохан-кам». Я знав, що Джамал — Овен, тому в нього ніколи не було одразу двох коханок. Тільки одна і з коханням до гробу.

— Ти що, перейшов на бри-гадний підряд? В тебе вже коханки у множині? А як же твої принципи?

— Розумієш... життя змушує. Я маю носити дорогий кос-тюм, бажано «юнайтед кінг», себто британський, кейс з крокодилячої шкіри, золотий механічний швейцарський го-динник, їздити хоча б на «фіаті» останньої марки, але аж ніяк не на японській бля-шанці. Мати дружину й трьох дітей, коханку з іменем — ба-жано актрису, співачку, спортсменку (гімнастку, фігуристку), дикторку телеба-чення. Не обов'язково красо-ною, але з іменем. У крайньо-му разі — дочку когось відомого. Згодиться міністр, визначний діяч культури, політик, вчений. А ще — на побігеньках кілька «міс». І це далеко не все, що я маю ро-бити, незалежно від того, чи хочу.

— Але ти відхилився від теми. Ти хотів розказати мені, скільки даєш своїм дівчаткам. — Вгадай.

— Я ж не знаю, наскільки ти зімпотентився. Якщо дуже, то, певно, й грошей треба бага-тенько. А якщо як, то ще й брати можна.

Джамал дав мені стусана, що дуже пасувало до його англійського костюма.

— Нічого ви там у себе в провінції не тамите.

— Дурень ти. Я, між іншим, на відміну від тебе, живу в сто-лиці європейської держави. А ти й досі — в азійській імперії. Мовчав би вже, східний шейху.

(Далі буде)

Від пеласгів і лелегів — «журавлів» та «лелек» античності — давні греки перейняли чи не весь масив міфології, відомої нині світові як «грецька», а заразом і цей міф...

Давно-давно жила в Корінфі красуня Роданта. Була вона така вродлива, що царі й царевичі з усіх усюд плавом плвли до її дому; кожен палав бажанням узяти прекрасну Роданту за дружину. Але вродливиця ні за кого не бажала виходити заміж.

— Ні за кого з вас я не піду! — заявила горда красуня.

Але засліплені її вродою женихи не відступались, і Роданта мусила шукати порятунку в храмі Артеміді, богині вічної цноти.

Однак до нестями закохані женихи гуртом кинулись за Родантою, а за женихами подались і всі корінфяни. Разом вони розламали ворота і вдерлись до храму.

Страшно розгнівалася богиня Артеміда.

— Як ви посміли увірватися до мого священного храму?! Я врятую Роданту й покараю вас, зухвальці!

І Артеміда перетворила незрівнянну вродливицю на квітку — гарну, як сама Роданта.

Стала Роданта червоною трояндою. Кажуть люди: густа барва троянди — від того рум'янцю, яким зайнялися щокорінфяни, коли її залицяльники вдерлися до храму й глянули на її личко.

А женихів Роданти Артеміда перетворила на трояндові колючки, й від того дня їхнім обов'язком стало оберігати й захищати королеву квітів.

КОМЕНТАР

Артеміда спочатку була богинею родючості, й лише згодом її переосмислено як богиню вічної цноти. А красуня Роданта — це ж та сама Артеміда, одне з найменш богині, бо ж обидва імені подібні (майже то-тожні консонансні основи рднт — ртмд), та й де ж ховатися Роданті-Артеміді, як не в своєму храмі? Й чи не звався той храм теж РОДАНТА, чи РОТАНДА, бо й нині ми знаємо РОТОНДУ (від латинського РОТОНДА — «кругла») — круглу в плані архітектурну споруду. Міф свідчить про те, що колись давно, ще до приходу греків на Балкани, у пеласгічному Корінфі існував культ Артеміді, яка звалася тут РОДАНТА-ТРОЯНДА. По суті, в міфі розповідається про оргастичний ритуал на святі богині родючості, про дівочу ініціацію — посвячення дівчини в дорослі. Переховування героїні в храмі-укромі — це ніщо інше, як передбачена ритуалом дія, десяк український шлюбний звичай велить дівчині ховатися на печі або за піччю, коли до хати заходять свати. Женихи таки вдерлися до храму — до круглої РОДАНТИ-РОТОНДИ, а «круглий у плані храм» богині родючості є, звісно ж, аналогом найголовнішого храму — життєдайного жіночого лона. Про ритуальну природу того «осквернення храму» свідчить хоча б «дивна» поведінка корінфян, які й не думали боронити красу й гордість рідного міста, а навпаки — допомогли женихам «ламати ворота». Ритуал відбувся, і символом його, символом шлюбу, стала червона троянда з колючками. З часом релігійні уявлення змінилися, і богиня Артеміда стала божеством вічної цноти, а «трояндовий» міф набув «цнотливого» звучання. Саме українське слово ТРОЯНДА є лише трохи зміненим словом РОДАНТА, в якому заради табуїзації переставлено місцями перші дві приголосні: РОДанта — ДРОанта — ТРО анда — ТРОЯНДА. ТРОЯНДА без носового Н буде ТРОАДА, тобто ТРОЯ, тож можна ще сказати, що троянда — троянська квітка, символ Трої. В грецькому написанні стоїть РодантХе, тож ми, звачивши на те, що греки бують «хте» передавали невластиві грецькій мові чужомовні звуки Ч та Ц, й підставивши Ч та Ц замість ТХ, отримуємо РОДАНЧА та РОДАНЦА і впізнаємо в них ледь видозмінені слов'янські слова РОДЯЧА («та, що родить») і РОДАНИЦЯ, а варіантами останньої будуть РОДОНІЦЯ, РАДУНИЦЯ чи РОЖАНИЦЯ — різні наймення слов'янської божественної повитухи. А РОДА без суфікса -НТА в українській мові стало словом РОЖА, РУЖА — «тро-янда, мальва», в російській — РОЗА, в німецькій — РОЗЕ тощо. Отже, РОЖА-РОЗА — це буквально РОДА — «та, що родить». А ще РОДА — це українське РУДА, німецьке РОТ, французьке РУЖ — «червоне», барва, що символізує шлюб, поРІднення й наРОДження. А чому легенда про троянду — квітку РОДУ — прив'язана саме до Корінфа? Теж не випадково! Адже Корінф, точніше КорінТХ, що до греків вимовлявся як Корін'Ч, або КорінЦ, або й КОРІНЕЦЬ, — це й справді «корінець», що з нього виростає, мов головка фалоса, півострів Пелопоннес.

Олександр
МОКРОВІЛЬСЬКИЙ

Малюнок Тетяни ЮРЧЕНКО

ВСЕ ПРО СЕКС

ПЕРША ЖІНКА-СЕКСОЛОГ

Першою жінкою-сексологом була Кетрін Девіс, яка провела докладне опитування 2200 жінок Нью-Йорка і 1929 року опублікувала його

результати. Анкети були запропоновані 20000 жінок, але тільки кожна десята вирішила відповісти. Це були жінки віком від 25 до 55 років, добре влаштовані в суспільстві і переважно з вищою освітою.

БОМОН ЧИ БОМОНА?

Найбільш відомий в історії приклад трансвестизму маємо в особі шевальє Д'Еон де Бомона, видатного

дипломата на службі Луї XV. Він народився в 1728 році, а помер у вісімдесят три роки, сорок дев'ять з них проживши як чоловік, а тридцять чотири — як жінка. Багато людей вважали його гермафродитом.

САДИСТИ ПРОТИ ОНАНИСТІВ

Коли іменем Бога не вдавалося застерегти від мастурбації, почали вдаватися до більш суворих заходів.

Найчастіше хлопчикам зв'язували руки перед сном, а Вільям Ектон радив навіть дорослим спати із зв'язаними руками.

Мілтон ще у XVII столітті запропонував пояс цнотливості. Він же придумав змащення пеніса маззю із червоної ртуті.

Фогель наприкінці XVIII століття придумав

пропускати через крайню плоть срібний дротик, а якщо пацієнт зривав його, хлопця просто прив'язували до ліжка.

Ще суворіша кара застосовувалася (аж до кінця XIX ст.) щодо техасців — їм відрізали пеніси. З 1905 року онаністам почали припікати спини та геніталії.

Найжорстокіші «ліки» приписували онаністам євреї. В їхній історії зафіксовано випадки покарання смертю за невинне нічне захоплення.

РУКАМ — ВОЛЮ?

Деякі фахівці (приміром, Едвардс і Мастерс) вважають жіночу пристрасть вдвічі сильнішою за чоловічу («Джерела еросу»). Аби вдовольнити одну жінку, потрібно десятеро чоловіків, тож вважається нормальним для відданої дружини чи коханки, якщо вона буде

час від часу мастурбувати. Кажуть, що мастурбація дуже поширена серед незаміжніх і заміжніх мусульманок Африки і Сходу, за якими ходить слава дуже пристрасних коханок. А французи, йдучи на війну, залишали дружинам штучні пеніси, аби зменшити ймовірність подружньої невірності під час розлуки.

НАЙВАЖЧІ ПЕРСА

Багато чоловіків зачаровуються об'ємними жіночими персами. Таким смакам догоджають спеціальні журнали. Прагнуть отримати вигоду від своїх розкішних грудей і виконавиці стриптизу — літні зарубіжні цінителі пам'ятають героїнь стриптизу 50-х років Велику Джулію та Велику Бертю, які мали 50-дюймові¹ перса. Золя писав про власницю паризького бару і танцювальної зали Дезіре: вона мала такі величезні груди, що аби обійняти їх, треба було запрошувати двох чоловіків.

У «Сексуальній анатомії жінок» Бенедікта розповідається про 14-річну дівчину, груди якої важили 16 фунтів², та 30-річну жінку з 52-фунтовими персами.

Як і у випадку з чоловіками, внаслідок хвороби можуть вирости гіпертрофовані груди. Зокрема, Мантегацца описав у книзі «Статева поведінка людства» абіссінку, перса якої звисали аж до підлоги.

¹1 дюйм = 2,54 см.

²1 фунт = 453,6 г.

ОТО ЯЄЧКА!

Здебільшого чоловічі яєчка мало відрізняються за розмірами і мають 4–4,5 см (найбільше — 5 см) завдовжки і 2–2,25 см завширшки.

Звичайно, це стосується здорових людей. Внаслідок венеричних та деяких інших захворювань яєчка можуть збільшуватись і досягати розмірів футбольного м'яча.

Зібрав і підготував Олександр ІВАНОВ

ЯК ПОЗБУТИСЯ КОХАННЯ?

Власне, це дуже просто. І хто хоче, той знайде свій спосіб. Але річ у тім, що часом позбутися зовсім і не хочеться, а зовсім навпаки, та кохана чомусь дивиться похмуро і не надто делікатно натякає, що вам уже час розлучитись.

У чому тут справа?.. Ти думаєш над цим, думаєш, думаєш, думаєш... І нічого не придумується: нібито все було гаразд, а вона пішла! Ні, всі жінки однакові й невірні!..

Отак ти думаєш. Облиш! Ти сам у всьому винний, оскільки не поцікавився, що твоя подружка щиро ненавидить у чоловіках. Якщо маєш бажання, розкрию тобі очі на те, хто саме їй може не сподобатись.

ЩЕТИННИК. Тобі ніколи не спадало на думку цілуватися з їжаком? Ні?..

Запевняй тебе: вона теж ніколи в житті не мріяла про це у своїх дівочих снах. То якого-ж біса ти ніжно трешся об її щічку своїм три дні не голеним підборіддям! Якщо вона досі ще не врізала тобі межі очі, то я просто в захваті від її делікатності.

Знаю безліч чоловіків, які, з одного боку, не голяться, а з другого, не хочуть відрощувати бороду. Але й від поцілунків не відмовляються. А це — боляче! Більшість дівчат мають таку ніжну і м'яку шкіру, яка червоніє і спалахує від одного лише спогаду про рапиль твого підборіддя.

Отож — голись! Ретельно. Особливо, якщо сподіваєшся опинитись в її ліжку.

ПОКУПЕЦЬ. До речі, не треба мене переконувати, ніби ти про те ліжко і не думав ніколи. Думав. Обов'язково. А дехто і невідступно. Оці, останні, схильні до монологів такого типу:

— Люба, невже ти не дозволиш мені залишитись у тебе цієї ночі? Я ж так старався, в кіно тебе водив. Вино от купив. І ковбаси по 138 купонів. Та ще й квіти на бульварі — теж дорогі, між іншим!.. А ти мене женеш...

Хочеш, розкажу, як розуміє твої слова дівчина? Навіть якщо не хочеш, перекладу:

— Слухай, ти ж просто повія, і я тебе купив.

Ото вона зраділа, почувши твої слова!

Давай поміркуємо логічно. Ти запросив її на побачення, так? Ти повів її в кіно, так? Ти навіть вечерю їй пригостив, так? І що з цього?.. Ти можеш надіятись, можеш навіть спробувати звабити її, — але вона нічого тобі не винна. Зрозумів? Нічого, крім звичайного «дякую». Все. І більше так не роби.

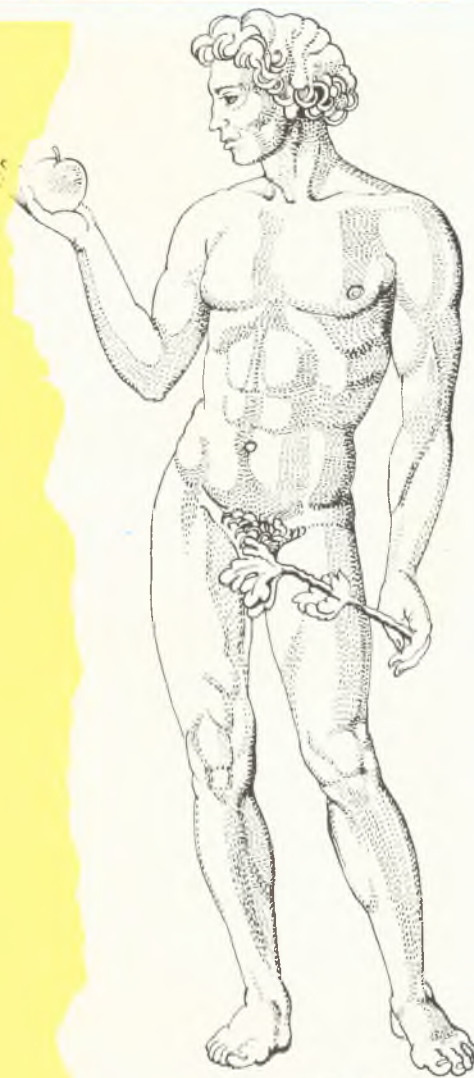
МОВЧАЗНИЙ КАТ. Утім, не завжди мовчазний, бо буває і балакучий. Але і мовчки, і вголос думас лише про те, як би швидше залізти їй під спідницю. А ці думки бувають такі гучні, що дівчина їх одразу розуміє і почувається вельми скуто — може, їй цього зовсім не хочеться зараз, відтак їй здається, ніби вона чимось завинила перед кавалером: «Я не дала, а він страждає». Звісно, такі тортури довго витримувати важко обом.

Знаєш, якщо ти з цієї породи, то краще перед побаченням зачинись у ванній і зніми сексуальну сверблячку. Самотужки. Знаєш сам як.

ГАНДБОЛІСТ. Як і майстер ручного м'яча, цей хлопець жити не може з порожніми руками. Він весь час мусить обніматись, лапати дівчину на людях, не випускати її з рук, демонструючи всім свою нову «річ». Саме річ, оскільки такі жести на публіці промовляють: «Дивіться всі: це моя штучка!»

А дівчина не хоче бути «річчю», «штучкою». Вона хоче бути коханою. До того ж — коханою справжнього чоловіка, а не нахабного підлітка. Зрозумів?

ШМАТУВАЛЬНИК. Якщо чесно, хлопці, то мало хто з нас усвідомлює таку річ, що дівчину по-справжньому хвилює те, як вона виглядає на людях: у що і як вбрана, як покладено грим і виконано зачіску. Так от, запам'ятайте: це не просто хвилює її, але й турбує. Дуже сильно. І дівчата мають серйозні проблеми, коли обирають одяг (не дешевий, правда ж?), укладають волосся і вживають

**ХРАМ
ГОЙТОСИРА**

* * *

— Ох уже ці пани офіцери — їм би тільки зірочками капрони рвати.

* * *

— Миколо, ти що привіз з Парижа?

— Не знаю, я ще не був у лікаря.

ОЙ, БРЕШУТЬ!..

Англійський психолог Геральд Елісон склав дотепний «хит-парад» десяти найпопулярніших брехливих висловів, якими найчастіше обмінюються між собою чоловік і жінка. Особливо це стосується подружніх пар.

1. У мене болить голова.
2. Мені потрібно попрацювати допізна.
3. Я не хотів (не хотіла) тебе образити.
4. Все у тебе буде гаразд.

5. Це був просто жарт.

6. Мені нічого за цю послугу не потрібно.

7. Я хочу тільки допомогти тобі.

8. Запрошую тебе на вечерю — і тільки.

9. Звичайно, це дуже важливо для мене.

10. Я ніколи тобі не брешу.

Хто хоче поповнити цей «хит-парад»? Чекаю!

ЛЕЛЬ-колекціонер

ОКСАМИТОВІ ЩІЧКИ

Десь тут я вже казав, що для жінки це значно приємніше, ніж триденна щетина. Тож варто повчитись голитися хоча б для того, щоб мати успіх у дівчат.

Особливо це стосується тих, у кого ніжна шкіра, а волосся на підборідді росте густо. Тоді перед голінням бажано зробити гарячий компрес. Змочить у гарячій воді чисту серветку, добре віджміть її, нанесіть на обличчя тонку плівку мильного крему і покладіть на 3–4 хвилини компрес. Потім щедро намилюйте обличчя і голіться.

Якщо після гоління з'явилося подразнення, то, змивши мило, можна накласти теплий компрес з відваром ромашки: чайну ложку заварюють склянкою окропу.

Якщо випадково порізалась, змажте ранку йодом або трипроцентним розчином перекису водню.

Лезо безпечної бритви має бути гострим. Бритва працює

краще, якщо її час від часу опускати в гарячу воду. Крім того, теплою бритвою приємніше голитись.

Дехто надає перевагу електричним бритвам, які стрижуть волосся, тому його пом'якшувати кремом не потрібно, а навпаки — можна перед голінням припудрити обличчя тальком.

Електробритву треба вести так, щоб вона рухалась повільно, плавно. Не слід сильно притискати її до шкіри і швидко водити, як це роблять, користуючись безпечною бритвою. Не треба також і сильно натягувати шкіру.

Під час гоління корпус електробритви має бути перпендикулярний поверхні шкіри або трохи нахилений своєю верхньою частиною (тією, звідки виходить шнур) у бік руху бритви.

Не забувайте голитись, джентльмени! Це не тільки буде приємно дамі, але й вам самим, оскільки гоління — це і дуже корисний масаж шкіри.

французькі парфуми.

А тепер уявіть, яке розчарування для дівчини, коли на початку вечора якийсь парубок злизує помаду, мацає руками чи мне зачіску. Я не кажу вже про фінальну частину, коли такий шматувальник починає з корінням виривати гудзики, дерти плаття і ламати застіжки ліфчика. Якщо тобі вдалося «попрацювати» таким чином одного разу, на другий можеш не сподіватись. Тож повчись краще ставитися до одягу своєї подружки так, ніби це її друга шкіра.

ПЛУТАНИК. Якщо ти кохаєш або хочеш кохати дівчину, передусім напам'ятай вивчи її ім'я. І викресли з пам'яті всі інші жіночі. Якщо ти в полоні пристрасті назвеш Таню Ларисою, то Таню відразу можна буде використовувати замість морозильної камери — так вона охолоне.

І я цілком можу зрозуміти її. Ніщо так не ображає дівчину, як ім'я іншої — тієї, з числа твоїх перемог. Вона одразу ж зрозуміє, що стала лише черговою твоєю жертвою, а це аж ніяк не сприяє зміцненню кохання.

Тож тримай язик за зубами. В крайньому разі, якщо не можеш покластися на свою пам'ять, вигадай дівчині якесь ніжне й дотепне прізвисько. Різні там «сонечка», «зайчики», «котики» і «мишенятка» часом допомагають уникнути серйозних ускладнень.

АСЕНІЗАТОР. Це така професія. Почесна у суспільстві, як і будь-яка інша. Але вимагає прискіпливого ставлення до власної гігієни. Мило, одеколони і дезодоранти — то атрибути роботи асенізатора.

Та, на жаль, ти можеш мати зовсім іншу професію, але поряд з дівчиною виглядати, як асенізатор на трудовій вахті. Моя тобі порада: якщо ти вважаєш, ніби шкарпетки можна носити три тижні, не міняючи, а запах застарілого поту з-під пахв кращий за туалетну воду, — не чіпляйся до дівчат. Не знаю жодної, кому ці аромати до вподоби.

Як то кажуть, «своє не пахне». Ти можеш вважати, ніби маєш вигляд справжнього джентльмена, але насправді запах поту не перебивають ніякі парфуми. Він дуже стійкий, залишається на білизні, сорочках і куртках, які треба частіше міняти і прати. До речі, такий самий стійкий і неприємний запах тютюну — особливо, коли твоя подружка не палить. Отож щоденний душ і мило мають стати твоїми постійними супутниками. Якщо, звісно, ти прагнеш кохання.

Якщо ж ти просто бризнеш хвойним дезодорантом під брудні пахви, то враження буде таке, ніби хтось наклав під сосною. Дезодорант — не замість душі, а після!

Зубні пасти теж роблять ароматними, сподіваючись на твої близькі контакти з дівчиною. Тому не забувай чистити зуби ввечері. І боронь Боже тебе їсти часник з цибулею, якщо твоя подружка від цих страв відмовилась. Та вона просто зомліє, почувши запах з твого рота. І зовсім не від чистяця, що ти збираєшся її цілувати, а якраз навпаки.

АКТИВІСТ. Найбільших успіхів у руйнуванні кохання досягають хлопці саме такого типу: вони поєднують в своїй особі всі вище означені типи. Часом активістам вдається навіть затягти жінку в ліжко, обманом, погрозами і силою примусити її віддатись, але яке ж то жалюгідне видовище! І які жахливі результати!..

Зрозуміло, жінка швидко йде від такого типа, а він потім розповсюджує по світу злостиву думку, що «всі жінки однакові й усі ненавидять чоловіків». І він у чомусь має рацію: таких активістів не любить ніхто.

Але ж ти, приятелю, не такий, правда ж? Ти мрієш зберегти кохання, так? Тоді — перечитай цю сторінку ще раз і зроби відповідні висновки. Все в твоїх руках.

ЛЕЛЬ—порадник

ГІПЕРСЕКСУАЛЬНІСТЬ

Можливо, слово дещо і незнайоме, натомість наслідки її ти, приятелю, вже відчував на собі. Чи навіть відчуваш донині. Слово це — суто медичне і означає підвищену сексуальну активність, значне збільшення сексуальних бажань і спроб ці бажання реалізувати. У будь-який спосіб — від мастурбації до згвалтування, що прикро.

Існує період так званої «юнацької гіперсексуальності», через яку проходять практично всі підлітки. Пов'язано це з масованим виробленням в організмі значної кількості чоловічих статевих гормонів — андрогенів, котрі і підвищують сексуальність хлопчаків. Дуже складний час, скажу чесно, бо бажань і сподівань — море, а здійснити їх ніяк не вдається. Принаймні у тому образі, який передбачає слово «гіпер».

Однак гіперсексуальність притаманна не тільки юнакам. Існує вона і в більш зрілому віці, а також має своєрідні назви: підвищена сексуальність чоловіків називається «сатиризм» — за ім'ям давньогрецького міфічного лісового бога Сатира, відомого своєю хтивістю; а для жінок вигадали назву «німфоманія», яка складається з слів «німфа» — молода дівчина і «манія» — нестримний потяг, пристрасть.

Як на мене, слова ці частіше вживають в іронічному розумінні, ніж у медичному, оскільки ніхто не може визначити, що ж воно таке є — сексуальна норма? І коли вона переростає в гіперсексуальність?.. Немає відповіді.

Альфред Кінзі, пишучи про сексуальну активність чоловіків, зазначає, що про якусь там норму в цьому розумінні взагалі не може бути мови.

Приміром, один чоловік займається сексом раз на 30 років, а другий протягом тридцяти років має в середньому понад 30 еякуляцій на тиждень, — і обидва почувають себе цілком нормальними людьми. Не важко навіть без комп'ютера підрахувати, що норма знаходиться десь у межах від 1 до 45000. Якщо математично.

А якщо психологічно, то людство з давніх-давен хвилюють легенди щодо гіперсексуальності. Легенди, в яких ста-

БАЛАКУЧА СУМОЧКА

Іноді так хочеться якнайшвидше розібратись: що це за жіночка привернула твою увагу? Вродлива — так, сексуальна — так, дотепна — так. А який в неї характер?.. Чого можна чекати від неї?..

Попри всю свою балакучість, жінки вміють ховати таємниці. Принаймні, коли ці таємниці стосуються їх самих. Спробуй здогадайся, що ховається за тією усмішкою, якою жіночка обдаровує тебе при зустрічі: хитрість, ширість, підступність?.. А здогадатись хочеться. І якнайшвидше! Бо ж відомо, що кохання чимось нагадує гриби — коли здогадаєшся, що вони отруйні, вже пізно.

Однак психологи багатьох країн помітили, що навіть у наймовчазнішої жінки є улюблені й надзвичайно промовисті речі: досить лише придиви-

тись до них уважніше, як вони починають розкривати характер своєї господарки.

Сьогодні я пропоную зосередити проникливий чоловічий погляд на найголовнішому предметі жіночого туалету. Якщо ти вирішив, що йтиметься про трусики, то помилився. Ні, жінка може опинитись і без них, але ніколи — без сумочки! Саме сумочка може виявитись надзвичайно балакучою.

ЯКУ СУМКУ ВОНА НОСИТЬ?

Маленька сумочка, до якої можна покласти хіба що ключі, косметику, хусточку та малесенький блокнотик з телефонами, вельми красномовно промовляє, що її власниця не збирається обтяжувати себе зайвими проблемами або турботами — і твоїми в тому числі.

Велика сумка типова для енергійних і діяльних жінок з широким кругозором та високою працез-

датністю. Такі жінки надають перевагу сумкам, які легко відкриваються і закриваються, мають багато різних відділень для різноманітних предметів.

Елегантна, вишукана сумочка належить витонченій жіночці, яка чимало часу приділяє своїй зовнішності й туалету. Працюючи, така жінка швидше цікавиться сторонніми бесідами і заняттями, ніж службовими обов'язками.

ЩО У НЕЇ В СУМОЧЦІ?

Якщо там цілковитий хаос, сумочка належить мрійливій жіночці з добрим і чуйним серцем.

Цілковитий порядок у сумочці, з якої її власниця одним рухом видобуває потрібну річ, свідчить про сильний характер жінки.

Якщо сумочка наповнена косметикою, якщо там помади та парфуми, найімовірніше, жінка має імпульсивний характер і часто може сприймати бажане за дійсність.

тева активність підноситься як особливе досягнення, щось на зразок сучасних світових рекордів у спорті. Відомий, наприклад, подвиг Геракла, який протягом однієї ночі запліднив п'ятдесятю дівчат, а імператор Прокл протягом п'ятдесяти днів надавав подібну ж послугу сотні сарматських дів. У царя Соломона було сімсот дружин і триста наложниць, і вони не скаржились на недозавантаження.

Список рекордсменів у жіночому розряді ще ширший. Починаючи з давньогрецьких гетер, Клеопатри, Мессаліни, яка виходила вранці «втомлена, та незадоволена», і завершуючи імператрицею Теодорою, Жанною Неаполітанською, Лукрецією Борджіа... Можна вірити у ці легенди, можна не вірити, але сексологічна статистика оперує куди скромнішими результатами. Хоча все ж не такі вже й поодинокі випадки, коли жінки мали 10 і більше статевих актів за добу.

У давній літературі підвищена сексуальна активність тлумачиться як «статева надмірність» і дуже суворо засуджується. Темпераментні й пристрасні чоловіки того часу мали знати, що все скінчиться для них передчасною імпотенцією, їх залякували тим, що вони позбудуться «сімені», статеві органи атрофуються... Жак! А жінок страхали сильними й руйнівними кровотечами, невропатією, болючими викривленнями матки... За певної уяви можна побачити двох пристрасних колись коханців, які перетворились тепер на виснажених любов'ю людей — з сірими обличчями, згаслими очима, волохатими вухами. Їхній розум згасає, вони все частіше впадають у меланхолію, істеричність та ідіотизм. Урешті-решт «цілковите руйнування організму» призводить до того, що вони стають абсолютно немічними людьми. І все через те, «що колись не змогли утриматись од надмірностей статевих пристрасей».

Просто сльози навертаються...

Але, якщо можеш, утримайся від сліз. Усі ці вигадки не відповідають справжньому стану речей: все залежить виключно від темпераменту людини. А, як писав іще Марк Твен, тем-

перамент — це божий закон, записаний божою рукою в серці кожної живої істоти. Безглуздо черепасі змагатись у швидкому бігові з козлом — їхня природа різна. Мистецтво полягає в тому, щоб власні природні дані узгодити з даними партнера так, аби без насильства і примусу приносити радість і щастя одне одному.

Проте мушу повідомити і неприємну річ: коли сексуальна поведінка людини значно відрізняється від такої, що була притаманна тій же людині ще донедавна, то це часто свідчить про розвиток якогось хворобливого процесу. Досить часто захворювання ендокринної та нервової системи можуть спровокувати сексуальну активність. Відбувається це і тоді, коли розвиваються пухлини деяких залоз — статевих, гіпофіза, надниркової, — які стимулюють виробництво чоловічих статевих гормонів.

Зрозуміло, кожна людина може порівняти свою статевою поведінку сьогодні і позавчора і визначити, чим саме викликаний спалах активності: великою закоханістю чи чимось іншим?.. Але бувають випадки, коли гіперсексуальність не природна, а удавана: скажімо, професійні проститутки спроможні на численні статеві акти, але ніякого задоволення при цьому не відчують, тож про гіперсексуальність у них не йдеться.

І ще одна прикра деталь. Можливо, дехто і здивується, але досить часто прояви гіперсексуальності пояснюються не силою, а слабкістю сексуальності або ж недорозвиненою статевою структурою. А надто якщо гіперсексуальність пов'язана з частотою зміною партнерів. Так звані донжуанство у чоловіків і мессалінізм у жінок, які не можуть довго мати одного партнера, свідчать передусім про погані сексуальні здібності. Аби підтримати свою активність, таким людям потрібні нові й щоразу гостріші враження та стимули. З іншого боку, безглузда зміна партнерів свідчить про відсутність зрілих почуттів, смаку, про неспроможність по-справжньому кохати.

Кохання часом може бути і без сексу, залишаючись при цьому коханням. Але секс без кохання перетворюється просто на механічний процес, на якому ґрунтується принцип швейної машинки. То, може, краще взяти машинку і плаща собі пошити. Принаймні задоволення одержиш. До того ж і безпечніше.

ЛЕЛЬ-сексолог

«ДИВОВИЖНІ, АЛЕ ПРАВДИВІ ФАКТИ ПРО СЕКС»

Так назвали свою книгу Дейвід Сміт і Майкл Гордон, видавши її у видавництві «Медодубрук Пресс». Сподіваюсь, у нас ще буде можливість ретельніше переглянути її сторінки, а зараз — тільки деякі уривки:

— під час поцілунку середньої жаги витрачається 12 калорій;

— у другій дружині короля Генріха VII Анни Болейн було троє грудей;

— індійський лідер Махатма Ганді спав з оголеними жінками з метою випробувати себе після того, як він прийняв обітницю безшлюбності;

— російська імператриця Катерина II мала щонайменше 21 постійного коханця і здійснювала статеві акти по шість разів на добу;

— найперший календар з оголеними дівчатами було надруковано в 1913 році;

— жінки частіше за чоловіків користуються сексуальними книжками та еротичними відеофільмами для збудження статевого потягу;

— середній жінці для досягнення оргазму потрібно 11 хвилин;

— у жительки Великобританії Іди Майганд одна грудь була обсягом 152 дюйми (60 сантиметрів);

— у Стародавній Греції на підшовах гетер було написано «Ходи за мною»;

— політик і мільйонер Нельсон Рокфеллер пішов з життя під час статевого акту у віці 71 рік;

— все ж таки чоловіки віддають перевагу блондинкам (68 відсотків) — чи не тому кількість блондинок у світі невпинно зменшується?

— майже половина всіх чоловіків бажає кохатись при світлі, але лише 17 відсотків їхніх партнерок не заперечують проти цього;

— три мільйони італійських пар щороку кохаються в автомобілях — просто більше ніде (щасливі! машини мають);

— 1837 року Європейський суд ухвалив рішення, згідно з яким дама має цілковите право відкусити чоловікові ніс, якщо він здійснить спробу поцілувати її попри жіноче бажання. Цікаво, а чи відмінив хтось цей закон?..

ЛЕЛЬ-цікавець

ЯК ВОНА НОСИТЬ СУМОЧКУ?

Просто за ручки. Це говорить про помірність у всьому, добропристойність, здатність нікуди не запізнюватись.

Сумочку «нанизано» на руку. Якщо руку притиснено до талії, це свідчить про любов до порядку, поміркованість, здатність вести домашнє господарство, а також про розвинене почуття власної гідності. Власницю сумочки хвилює, що про неї думають інші, вона постійно тримає себе у формі.

Якщо ж рука з «нанизаною» на неї сумочкою піднесена вгору, це свідчить про те, що власниця сумочки смілива, енергійна жінка, яка не ховається від проблем. Вона товариська, але відчуває деякий страх перед самотністю.

Сумочку тримають за кут. Часто це збігається зі звичкою кидати сумочку, де зама-

неється. В такому разі йдеться про надто самопевнену жінку, байдужу до поглядів інших, але таку, що дуже цінує власну, хай навіть і хибну, думку.

Сумочка на плечі. Якщо рука опущена і малорухаюча, це ознака сором'язливості та невпевненості. Якщо рука рухається легко й невимушено, це свідчить про веселий характер. Жінка задоволена собою, оточенням. Хочє поділитись компліментами.

Сумочка під пахвою. Така звичка говорить про замкненість, за якою криється незалежний, серйозний та емоційно стабільний характер.

ЛЕЛЬ-психолог

ФІРМА!

Нині придбати «фірмові» джинси стало простіше, ніж колись, — полиці в комерційних магазинах та кіосках аж вгинаються, та й на товчкучках в очах рябить. Правда, ціни такі, що часом хочеться просто собі в плавках ходити, але плавки теж дорогі, тому доводиться витрачатись на «блакитну мрію». Питання в тому — що саме вибрати і як не пролетіти, придбавши замість «фірми» місцевий «самопал»?..

От що радить німецький журнал «BUNTE».

Ralf Lauren

Блакитні, мов небо прерій: від світлого до грозового. Матеріал шорсткий, важкий. Застібка на вибір: блискавка або гудзики. Але петлі для ременя надто вузькі.

H.I.S.

Стиль: асистент. Ну, до цих пасуватиме й широкий ковбойський ремінь. Колір цукрово-блакитний. Матеріал тонкий.

Giorigio Armani

Джинси для стильних хлопців на вихід. Єдина незручність — надто яскравий колір: насичений темно-синій. Холоші широкі й мішкуваті (у цьому ж весь шик!).

Wrangler

Стиль: хард-рок-кафе. Класичний крій. Матеріал ударостійкий, непохитний. Приємна деталь — маленька кишенка для дрібних грошей.

Otto Kern

Це марка екіпування чоловіків. Симпатичні брюки для відпочинку, широко пошиті, з усілякими дрібничками: біла підкладка, червона вишивка, лейбл з широкою строчкою.

Joop!

Стиль тренуваних нічних ковбоїв. Хто без остраху наблизить-

ся до їх власника? Для хлопців з атлетичних клубів.

High-Society

Марка, яку носять самі продавці джинсів. Блакитний матеріал ніби потертий шорсткою щіткою. Це спеціально, щоб не виглядали новенькими.

Mustang

Стиль прихильників сигарет «Мальборо». Попри всі достоїнства, імітація «лівайсів». Зверху розширені, внизу заужені, і навіть занадто. Голубий матеріал елементарно випраний.

Levi's

Вічні джинси! Найкращі. Все інше — просто копія. Вузькі халюші. Зручний пояс. Крій незмінний з 1843 року.

Closed

Стиль юппі, студентів з батьківськими грошима в кишені. Матеріал о'кейний, колір — який хочеш. Особливості у тому, що лейбл — на ширинці (вельми пікантно, чи не так?).

Diesel

Важкі, але зручні. Не деруться навіть після падіння з мотоциклу. КІЛЬКА ПОРАД ВІД ЛЕЛІ.

Аби не витратити великі гроші на туфту, уважно роздивись джинси. У фірмових речей не буває кривих строчок. Зісподу все має бути так само гарно й акуратно, як і ззовні: нитки не стирчать, матеріал ретельно й красиво обшитий. На гудзиках і на лейблї має бути назва однієї фірми. Обдивившись, потруси джинси в руках. Якщо гудзики забряжчать, повертай джинси продавцеві: «фірмові» кнопки й гудзики не бряжчать.

Все в порядку? Носи на здоров'я.

ЛЕЛЬ-модельєр

ЯК ПРОВОДЖАТИ ЖІНКУ

Один знаменитий поет якось іронічно підмітив: «Жінка іноді шукає, з ким їй піти в гості, чоловік же — з ким піти звідти».

Хоч як би там було, а в житті доволі часто трапляються ситуації, коли джентльменові доводиться проводити даму, з якою він по-знайомився цього вечора в гостях. Деякі не надто виховані, хоча й вусаті джентльмени в таких випадках починають підкручувати вуса і активно підморгувати приятелям. Мовляв, ну як я дав! Завтра про все розповім!

От саме для таких джентльменів я й мушу нагадати декілька вельми важливих правил сучасного етикету.

По-перше, після вечірки чоловік має провести жінку до дому. Саме ДО ДОМУ, а не до ліжка. Тут слід зрозуміти, що знайомство ваше відбулося випадково і жінка елементарно може бути не готова прийняти малознайомого чоловіка вдома. Навіть якщо він їй сподобався. Навіть якщо дуже.

І не намагайтеся порушити це правило, якщо хочете зберегти хороші стосунки з цією жінкою.

За нормами сучасного етикету, жінка має йти праворуч від чоловіка. Виняток лише один: якщо чоловік — військовий і у формі. Тоді його права рука має бути вільною. Щоб віддавати честь зустрічним військовим.

У тих випадках, коли джентльменові доводиться проводити одразу двох жінок, він повинен йти між ними. Якщо одна з них старша, чоловік їде зліва від старшої. Відповідно, молодша їде ліворуч від джентльмена.

Якщо чоловік зупиняє таксі, він спершу повинен відчинити дверцят і посадити жінок на задні, безпечніші сидіння в автомобілі, а сам сідає поруч з водієм. У тому випадку, коли він проводить одну жінку, він спочатку пропускає перед собою на задні сидіння жінку, а потім сідає поруч з нею.

Особливо хочу звернути увагу на ситуацію, в якій чимало юних джентльменів інколи губляться: як поводитись на сходах? А все дуже просто, якщо мислити логічно. Піднімаючись сходами, чоловік має пропустити жінку вперед, а коли спускаються, чоловік їде попереду, — аби в обох випадках підтримати жінку, якщо вона ненароком оступиться або спіткнеться. При цьому жінці завжди залишають місце біля билець.

Тих же правил слід додержуватись і в громадському транспорті — тобто допомогти дамі увійти в тролейбус, пропустивши її вперед, і першим вийти з нього, щоб подати руку, на яку вона зможе спертись, спускаючись сходами.

Як свідчить неонов'язкове джентльменське правило, чоловік має пропустити даму вперед хоча б для того, щоб роздивитись її ззаду.

Буває і так, що джентльмен приїхав на вечірку власним (або татусевим) автомобілем. Безперечно, він не відмовиться підвезти даму додому, бо ж джентльмен. Ввічливий чоловік завжди спочатку посадить жінку, а вже потім сяде за кермо. Можна запропонувати їй сісти поруч — на переднє сидіння. Але тільки запропонувати, не наполягаючи, оскільки більшість жінок вважають за краще сидіти позаду.

І хоча ніщо так легко не відмикає серце дівчини, як ключі від власної машини, все ж таки мушу повторити: не варто прискорювати події, не напрошуйтеся в гості до неї цього ж вечора. Якщо є бажання, призначте побачення, запишіть телефон, подякуйте за приємний вечір, висловіте надію на неймовірне майбутнє — і все.

А сьогодні — на добраніч.

ЛЕЛЬ-джентльмен

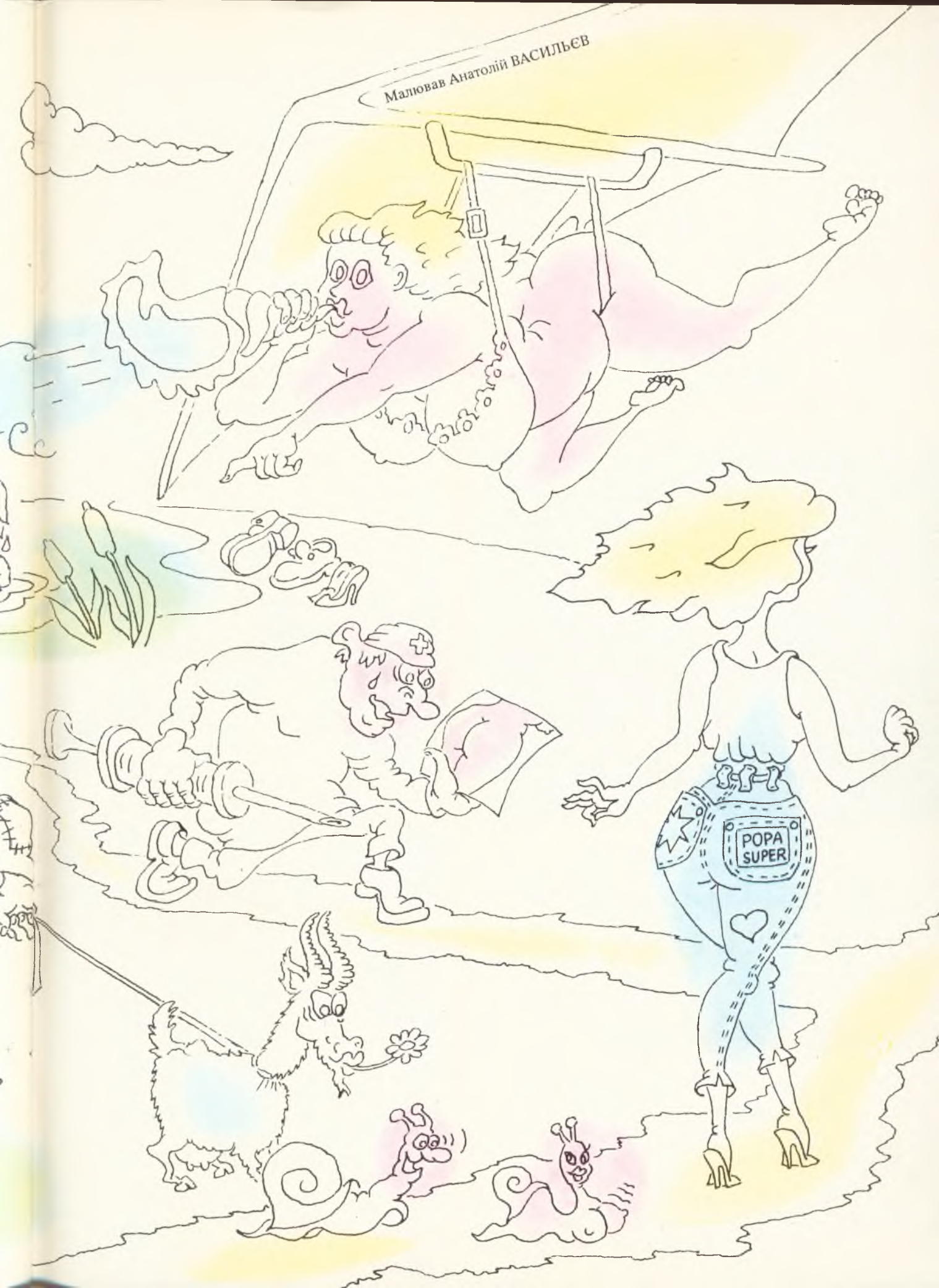

Ма
лю
Ку
А

ПАР
КА

Малював Анатолій ВАСИЛЬЄВ

АБЕТКА АСТРОЛОГА

ШЛЮБИ ВЕРЩАТЬСЯ НА НЕБЕСАХ

ТЕЛЕЦЬ (22.03 – 21.04) — ТЕЛЕЦЬ

Взаємини пари Телець — Телець, як правило, складаються не дуже гармонійно через тенденцію партнерів розслабляти одне одного. Тому хтось із них мусить брати ініціативу в свої руки. В шлюбі двоє Тельців наперекір усьому «тримаються одне одного», оскільки обидва не можуть міняти своїх звичок. А можливі конфлікти не впливають на їхню прихильність до дому, дітей, спільного майна.

ТЕЛЕЦЬ — БЛИЗНЮКИ (22.05 – 21.06)

Незважаючи на велику різницю в характерах (а можливо, і завдяки їй), представники знаків Тельця і Близнюків сильно приваблюють одне одного. Близнюків притягує до Тельця постійність і розважливості, турбота про дім, вони доповнюють своєю рухливістю й комунікабельністю важкого на підйом Тельця, млявого й неповороткого. Але Телець не може створювати для Близнюків необхідну їм інтелектуальну атмосферу. Сексуальні потреби — різні, тому можлива дисгармонія. Але союз цих знаків може зміцнитися на основі комерційної діяльності.

Продовження. Початок — «Лель» № 3.

ТЕЛЕЦЬ — РАК (22.06 – 23.07)

Ці два знаки об'єднують любов до комфорту, домашнього затишку, подібність характерів і сексуальних темпераментів. Дружні взаємини між ними можуть зав'язуватися під час званих обідів і ресторанных банкетів. Між Тельцем і Раком можливий гармонійний союз. Турбота про дітей робить його міцним. У спільному житті Телець і Рак ліниві й малодинамічні через схильність обох до гастрономічних надмірностей. Ця пара володіє здатністю до виживання в будь-якій ситуації.

ТЕЛЕЦЬ — ЛЕВ (24.07 – 23.08)

Сексуальні взаємини Тельця і Лева гармонійні. Контакт між цими знаками особливо сприятливий, якщо Телець — жінка, а Лев — чоловік. Але в шлюбі їхні взаємини дещо проблематичні. Левові необхідне визнання його винятковості, що втомлює спокійного і врівноваженого Тельця, який віддає перевагу тихій домашній ідилії. До того ж Лев прагне до самоствердження в побуті, любить керувати, намагаючись позбавити партнера його привілеїв.

ТЕЛЕЦЬ — ДІВА (24.08 – 23.09)

Телець — Діва — це практичний і творчий союз двох реалістів. Обидва вони, як правило, надто матеріалістичні. Телець іноді може сприяти естетичному розвитку Диви. У них можливі хороші взаємини за умови високої сексуальної активності Диви. Стосунки можуть ускладнюватися через прискіпливість і вимогливість Диви, що дуже пригнічує особливо лінивих Тельців. Їхній шлюб стабілізується спільними майновими інтересами.

ТЕЛЕЦЬ — ТЕРЕЗИ (24.09 – 23.10)

У Тельця і Терезів велика різниця в сексуальних темпераментах. Тельцеві варто враховувати відносну холодність Терезів. Цим знакам властиве різне ставлення до життя. Об'єднує партнерів лише любов до красивих речей (обом знаками керує Венера). Їх можуть зближувати професійні інтереси, зацікавленість мистецтвом. Хтось із партнерів, як правило, підпорядковується іншому: переважно — Терези.

ТЕЛЕЦЬ — СКОРПІОН (24.10 – 22.11)

Між знаками Тельця і Скорпіона завжди існує сильний фізичний потяг. У них прекрасна сексуальна сумісність. Але полярність характерів іноді призводить до конфліктів. Взаємна пристрасть часто доходить до крайнощів. Телець може не витримати тривалого, надто напруженого для нього контакту зі Скорпіоном. Можуть виникати труднощі у вихованні дітей і різні суперечності з друзями.

ТЕЛЕЦЬ — СТІЛЕЦЬ (23.11 – 21.12)

Сексуальні взаємини Тельця і Стрілця можуть бути гармонійними, але дуже різні їхні характери, інтелектуальні потреби й життєві інтереси. Телець намагається протистояти вогненному натиску Стрілця, при цьому свідомо чи підсвідомо обтяжує його безліччю дрібних проблем, які ведуть до конфронтації й ускладнюють сімейне життя. Між ними можливий союз, заснований на спільних фінансових заходах.

ТЕЛЕЦЬ — КОЗЕРОГ (22.12 – 20.01)

Незважаючи на те, що Козерог дещо холоднуватий і стриманий, у союзі з Тельцем можлива хороша сексуальна сумісність. Козерог, як правило, задає тон у побуті, любить керувати й повчати; він намагається зорієнтувати дещо інертного Тельця на певні матеріальні цілі. Телець може запросити тратити гроші, так важко зароблені Козерогом. Але, незважаючи на деякі труднощі, їхній союз може бути гармонійним і творчим. Вихованням дітей займаються обоє з великою старанністю, але кожен по-своєму. Можливі труднощі в спільних подорожах, де все ж таки набувають великого життєвого досвіду.

ТЕЛЕЦЬ — ВОДОЛІЙ (21.01 – 19.02)

Сумісність знаків Тельця і Водолія надзвичайно проблематична. У сексуальних взаєминах гармонія дається важко

(якщо взагалі можлива), оскільки Водолій дещо холоднуватий для темпераментного Тельця. Водолій змушує Тельця прагнути до неможливого, що призводить до непередбачених наслідків. Телець для Водолія надто інертний і матеріалістичний, так само, як Водолій для Тельця надто вільний і демократичний. У цілому союз конфліктний і може існувати лише на основі спільних побутових інтересів.

ТЕЛЕЦЬ — РИБИ (20.02 — 21.03)

Чим простіші й практичніші Риби і терпеливіший впертий Телець, тим гармонійнішим і дружнішим буде союз між ними. Надзвичайно романтичний тип Риб дисгармоніює з приземленим типом Тельця. Якщо Риби не закомплексовані й не дуже піддаються перепадам настрою, то між партнерами можлива хороша сексуальна сумісність. Частіше їм властива спільність естетичних смаків.

БЛИЗНЮКИ (22.05 — 21.06) — БЛИЗНЮКИ

У двох Близнюків ідеальний інтелектуальний контакт. До сексу, як правило, не доходить. Емоційна розрядка відбувається в процесі тривалих телефонних бесід. Їхній союз часто народжується в спільних компаніях і носить характер напівдружніх взаємин. Тривалість шлюбу двох Близнюків (у загальноприйнятому розумінні) викликає інтерес у вчених. Можуть виникати конфлікти через родину одного з них.

БЛИЗНЮКИ — РАК (22.06 — 23.07)

Близнюки — знак магічного притягання для Рака. Їхньому союзові властива прекрасна інтелектуальна сумісність. В емоційно-сексуальному плані можлива дисгармонія, оскільки Близнюкам важко задовольнити тонкі емоційні потреби Рака. Спільне життя невлаштоване, бо обидва знаки непрактичні й несерйозні. Одному з партнерів завжди хочеться «виїхати» за рахунок іншого. В шлюбі Рак намагається «одомашнити» Близнюків, що малоюмовірно. Між ними можливий і потайний зв'язок.

БЛИЗНЮКИ — ЛЕВ (24.07 — 21.06)

У Близнюків з Левом хороший емоційний контакт. Стосунки між ними швидше дружні, оскільки сексуальні темпераменти різні. Близнюки надто демократичні, індивідуалісти. Лева часто дратує невідкладність Близнюків ніякому контролю. Проте Левові подобається товариськість та інтелектуальність Близнюків, а Близнюкам — широта натури і «світськість» Лева. Їх зближенню можуть сприяти спільні прогулянки в місця розваг і духовного спілкування.

БЛИЗНЮКИ — ДІВА (24.08 — 23.09)

Якщо Близнюки зуміють проявити достатню стабільність, а Діва пом'якшить властиву їй прискіпливість і не буде насаджувати свої порядки, то між ними може виникнути міцний, гармонійний союз. Близнюки можуть сприяти Діві досягнути успіхів в інтелектуальному розвитку. Їхній шлюб часто заснований на професійних, творчих інтересах. Секс у таких випадках відходить на другий план.

БЛИЗНЮКИ — ТЕРЕЗИ (24.09 — 23.10)

Дуже гармонійний союз, коли Близнюки не особливо демократичні, а Терези не надто елітарні. Ці знаки схожі за сексуальним темпераментом. Терези, як правило, створюють у шлюбі гармонію, у їхньому домі — затишок і спокій, що дуже необхідне вразливим Близнюкам. Терези можуть багато почерпнути в інтелектуальному спілкуванні з Близнюками, які, в свою чергу, естетично розвиваються під впливом Терезів. Пошук нових друзів необхідний їм для розширення свого інформаційного простору.

БЛИЗНЮКИ — СКОРПІОН (24.10 — 22.11)

Це критичний і складний союз, особливо для Скорпіона. Скорпіон, який звик керувати й підпорядковувати, стикається з невловимістю й невідкладністю Близнюків. Сила стає слабкістю. Близнюки, відчувши залежність Скорпіона, мимоволі намагаються звільнитися від його

магічного притягання. До того ж Скорпіон надто сексуальний для Близнюків, відносна холодність яких може довести його до кризи, що, до речі, йому на користь.

БЛИЗНЮКИ — СТІЛЕЦЬ (23.11 — 21.12)

Близнюки — Стрілець — це проблематичний союз двох протилежностей. Близнюки можуть бути непоганим інтелектуальним партнером Стрільця, який для них є дуже хорошим джерелом інформації. У шлюбі Стрілець намагається головувати, йому властиво керувати й спрямовувати. Проблеми можуть виникати в зв'язку з різними точками зору з одного й того ж питання. Причиною конфліктів може стати й різниця в сексуальній активності.

БЛИЗНЮКИ — КОЗЕРОГ (22.12 — 20.01)

Знаки Близнюків і Козерога підходять одне одному за сексуальним темпераментом. Але Козерог своєю стриманістю й неприступністю часто викликає у Близнюків антипатію і підсвідомий страх, провокуючи кризовий стан. До того ж Козерог пригнічує Близнюків своєю інертністю. Їхній союз може існувати доти, доки в Козерога вистачить терпіння перевиховувати Близнюків. А Близнюки, які не піддаються жодному контролю, можуть довести Козерога

до розладу нервової системи. Зате професійні контакти досить плідотворні.

БЛИЗНЮКИ — ВОДОЛІЙ (21.01 — 19.02)

Близнюки і Водолій складають гармонійний союз, хоча й можливі розбіжності. Вони часто крутяться в одному соціальному середовищі, їх об'єднує близькість духовних інтересів. Кохання Близнюків і Водолія швидше нагадує дружбу, бо обидва знаки відзначаються відносною холодністю. Цей союз сприяє розширенню їхніх інтелектуальних інтересів. Зближенню Близнюків і Водолія може послужити спільна творча робота.

БЛИЗНЮКИ — РИБИ (20.02 — 21.03)

Люди, які народилися під знаками Близнюків і Риб, відрізняються у всьому. Їхнє спільне життя хаотичне й заплутане. Близнюки й Риби, забувши про щоденні проблеми, намагаються зрозуміти одне одного чисто абстрактно, оскільки емоційного контакту між ними, як правило, не буває. Близнюки схильні ускладнювати побутову невлаштованість Риб, перетворюючи дім партнера в клуб чи філіал брокерської контори.

Оксана ЧУБАЧІВНА:

«ЖІНКА СОНЯЧНОГО ДНЯ». Із серії «Флірт», 1989 р.

Благословлю
чи проклену
той день —
в якому ти
і літо
в якому
все було
святе
і стільки сил
щоби радіти

Оксана Чубачівна —
поетеса в живопису і
художник в поезії...
Помах двох
мистецьких крил
здіймає її і несе.
Заносить до
давніх-давніх скіфів, у
далекій праліс легенд
нашої минувшини і
повертає у
сьогодення. У сонце,
у квіти, у «думки, які
прошепотіла мушля»,
в осінь і літо, у
«крихку печаль», у

гамір міста. Суворий
стриманий офорт і
м'яка, лірична
сонячна пастель,
«синій птах
несподіваних снів» і
«бурштинова радість,
що сонце — яскраво
привітне...»
Художнє бачення її
несподіване. У
натовпі, на самотині,
серед друзів, на
скіфських курганах
вона знаходить те,
що відкривається,

КРИХКА МОЯ ПЕЧАЛЬ

«ПІД ПАРАСОЛЕЮ». Із серії «Інтим», 1989 р.

мабуть їй одній. І народжуються картини і поезії... Виринають образи, влітаються в барви на полотні, в поетичні рядки. У неї щаслива доля, позаду Київський художній інститут, дипломна робота «Скіфські легенди», з якою її запросили взяти участь у виставці в Західному Берліні, де її роботи

привернули увагу німецьких глядачів, преси, вона член Спільноти художників. Вже вийшли у світ дві поетичні збірки, та найголовніше — росте, тупцяє ніжками син Гордієчко — її найбільша, всеохоплююча радість і надія. Хай щастить Вам, Оксано!

Перший український
еротичний журнал
росповсюджуватиметься
протягом 1992 року через
кіоски «Союздруку».
Читайте в наступному
номері:

ПОДОРОЖІ НАВМАННЯ —
повість

ВСЕ ПРО СЕКС —
унікальна енциклопедія
сексуальних рекордів

УКРАЇНСЬКИЙ
СОРОМІЦЬКИЙ ФОЛЬКЛОР

Маркіз де Сад.
БУДУАРНА ФІЛОСОФІЯ.
Роман

ХРАМ ДІВОНІЇ
і ХРАМ ГОЙТОСИРА —
для тих, хто хоче
побудувати міцну сім'ю

Черговий випуск
інформаційного агентства
НОЧВИ
(«Новини Чи ВИгадки?»)
спеціально для «Леліа»